

ΌΡΟΦΟΔΟΣ ΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΣΑΠΤΙΣΤΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΣΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΡΙΚΗΝ ΣΑΝΤΕΣΜΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Αθηναί
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ ΙΒ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 72
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2008

Ίδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκδότης:

δ Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος
Αθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Έποπτεύουσα

Συνοδικὴ Ἐπιτροπή:

† δ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Άρχιμανδρίτης Ιάκωβος Γιούρας
Πρωτοσύγκελλος Ἱ. Αρχιεπ. Αθηνῶν

Διευθυντής:

† δ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Καλλιτεχνικὴ ἐπιμέλεια, διακόσμησις:

Γεώργιος Νέζης

Φωτοστοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση:
Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €
Ἐτήσια συνδρομὴ ἔξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

790

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

792

Η ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΚΥΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

794

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΜΟΥ
ΩΣ ΕΙΔΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ

799

Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΩΝ
«ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ»

809

ΤΑ ΕΜΦΥΤΕΥΜΑΤΑ,
Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ... ΚΑΙ
ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ Ο ΘΕΟΣ !

811

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΗ ΣΥΝΕΣΕΙ

818

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ

822

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΣΟΣ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ
ΕΠΙ ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΤΟ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

πρὸς τὰ ἐν Κυρίῳ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, τά τε ἐγγὺς καὶ μακράν.

«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν,
καὶ ὁ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος... Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο,
καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν.» (Ιωάν. α', 1, 14)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἀγαπητά.

Çήμερον ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία πανηγυρίζει τὸ σημαντικότερον καὶ φαιδρότερον γεγονός πάντων τῶν αἰώνων, ἥτοι τὴν ἐκ τάφου τοῦ Κυρίου τριήμερον Ἔγερσιν. Καὶ δέον εἰπεῖν, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα ἔορτὴ καὶ πανήγυρις, ἀπὸ αὐτὴν τὴν λαμπροφόρον Ἄναστασιν τοῦ δι' ἡμᾶς παθόντος Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ωστόσον, εἶναι ἀπορίας ἄξιον τὸ ὅτι εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν ταύτης τῆς «κλιτῆς καὶ Ἀγίας ἡμέρας», δὲν ἐπελέγη ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων ὅπως ἀναγινώσκεται μία ἐκ τῶν διαφόρων ἀναστασίμων Εὐαγγελικῶν περικοπῶν, ἀλλά, τούναντίον καὶ δλως παραδόξως, ἡ ἀρχὴ τοῦ κατὰ Ιωάννην ἴεροῦ Εὐαγγελίου, ἥτις ἀναφέρεται κυρίως εἰς τὴν Σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ως ἐκ τούτου δέ, κατὰ τὸ φαινόμενον, τὸ ἐν λόγῳ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, προβάλλει τρόπον τινὰ ὡς «παραφωνία» εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς ἔορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐφ' ὅσον ἐναρμονίζεται καὶ παραπέμπει μᾶλλον εἰς ἐκεῖνο τῆς ἔορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Παράδοξον ὅντως φαίνεται τὸ γεγονός τοῦτο, ὅχι ὅμως καὶ ἀνεξήγητον, πολλῷ δὲ περισσότερον λανθασμένον. Καὶ αὐτό, διότι ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον τὸ πρῶτον μέν, θέλει νὰ ἔξαρῃ εἰς ἡμᾶς, τὸ ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος ἔγινεν ἀνθρωπος «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν», προχωρεῖ ἐκουσίως μέχρι τὸ Πάθος, τὸ ὅποιον ἔχει ὡς ἐπακόλουθον τὴν δόξαν Του· «δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός»· καὶ ἐπαγωγικῶς, τὴν δόξαν τῆς ὑπ' αὐτοῦ προσληφθείσης ἀνθρωπίνης φύσεως. Καθὼς ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνυπάρχουν καὶ ἐνεργοῦν «ἀληθῶς, ἀσυγχύτως, ἀτρεπτῶς, ἀδιαιρέτως καὶ ἀχωρίστως» ἐν παντὶ καιρῷ, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ὑπερένδοξον Ἐξανάστασίν Του.

Ψπενθυμίζεται οὕτως εἰς ἡμᾶς «ὅποῖος ἐστί»· ποία εἶναι ἡ «ταυτότης» τοῦ σήμερον ἐγερθέντος ἐκ νεκρῶν. Ἐπιπλέον δέ, προσβλέποντες οἱ θεοφόροι Πατέρες μᾶλλον εἰς τὴν ἀθέατον πλευρὰν τοῦ τελουμένου Μυστηρίου, παρὰ εἰς τὸ φαινόμενον καὶ μόνον, συνδέουν τοὺς δύο κορυφαίους σταθμοὺς τῆς ἀπολυτρωτικῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἥτοι τὴν Σάρκωσιν καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Γενοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ· τὸ «Α» καὶ τὸ «Ω» τῆς σωτηριώδους δράσεώς Του ἐπὶ τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο καὶ διατάσσουν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὡς ἀνω αὐτοῖς.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ὄμιλῶμεν διὰ τὴν Ἀνάστασιν, χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν Ἐνσάρκωσιν τοῦ Θεανθρώπου. Διότι ἡ μὲν Ἀνάστασις προϋποθέτει καὶ συγχρόνως ὀλοκληρώνει τὸν σκοπὸν τῆς Ἐνσάρκωσεως, ἡ δὲ Ἐνσάρκωσις προαναγγέλει τὴν Ἀνάστασιν, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, τύπος εἶναι καὶ προεικόνισις αὐτῆς τῆς ἐκ τοῦ τάφου Ἀναγεννήσεως τοῦ Σωτῆρος.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ πλαστουργός, χοϊκὸς χρηματίσας, καὶ σινδὼν καὶ τάφος ὑπεμφαίνουσι, τὸ συνόν σοι Λόγε μυστήριον...» ἐψάλλαμεν εἰς τὸν κανόνα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, εἰς τὸν ὅποιον δὲ ιερὸς Μελωδὸς ἐκστασικὸς ἀπευθύνεται καὶ λέγει εἰς τὸν Ταφέντα Ἰησοῦν: ἀνακαίνεις καὶ ἀναγεννᾶς τοὺς ἐκ γῆς πλασθέντας ἀνθρώπους, ἐπειδὴ Ἐσὺ ὁ Πλαστουργός τους ἔγινες οἱ ἴδιοι χοϊκὸς ἀνθρωπος (καὶ σταυρώνεσαι καὶ πρὸς καιρὸν θνήσκεις) καὶ τυλίγεσαι μὲν καθαρὸν σινδόνι καὶ καλύπτεσαι μέσα εἰς καινούριον τάφον, τὰ ὅποια συμβολίζουν καὶ φανερώνουν τὸ «συνόν σοι» μυστήριον. Τὸ μέγα μυστήριον, δηλαδὴ, «τῆς ἀποκρύφου καὶ θείας βουλῆς τοῦ Πατρός, τὸ ὅποιον εὐδοκήθη μὲν πρὸ αἰώνων ἐν τῷ Λόγῳ, ἐνεργήθη δὲ ὑπ’ αὐτοῦ ἐπ’ ἐσχάτων τῶν χρόνων· τοῦτο δὲ ἥτοι ἡ τῶν ἀνθρώπων ἀνακαίνισις καὶ ἀνάπλασις», ὅπως ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἅγιορείτης.

Ως δευτέρα γέννησις, λοιπόν, ἡ ἐκ τοῦ τάφου Ἐγερσις διὰ τὸν Ἰησοῦν, τὸν νέον Ἄδαμ, καὶ δι’ Αὐτοῦ δι’ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Μία γέννησις τῆς ὄποιας τὸν τύπον δύναται νὰ διακρίνῃ κανεὶς ἐμφανῶς εἰς τὴν πρώτην γέννησιν τὴν ἐν Βηθλεέμ, μὲν ἔναν ἀπλὸν παραλληλισμόν τῶν γεγονότων. Διότι θὰ εἰδοῦμεν ὅτι εἰς μὲν τὴν πρώτην, τὴν ἐκ Παρθένου γέννησιν, Ἅγγελος ἀνήγγειλεν τὸ θαῦμα τὴν Μαριάμ· εἰς δὲ τὴν ἐκ τάφου ἀναγέννησιν, δὲ αὐτὸς Ἅγγελος (ὁ Ἀρχιστράτηγος Γαβριὴλ) πάλιν ἀναγγέλει τὴν Ἀνάστασιν εἰς τὰς Μυροφόρους. Παρθένος εἰς τὴν καθαρὸν αὐτῆς γαστέραν ἐδέχθη τὸν Λόγον· καινούριος, παρθενικὸς τάφος, «ἐν φῷ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη» (Ιωάν. Ιθ’, 41), ἐδέχθη τὸ Θεανδρικὸν Σῶμα. Νύκτα γεννᾶται εἰς τὴν Βηθλεέμ ὁ Χριστός, νύκτα ἀνίσταται καὶ ἐκ τῶν νεκρῶν. Σπήλαιον ὁ τόπος τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως, σπήλαιον ὅμως καὶ ὁ τόπος τῆς ἀναγέννησεως. Μὲ σπάργανα τυλίγεται ὡς βρέφος εἰς τὴν γέννησιν, σινδόνι, δηλαδὴ μὲν ἐντάφια σπάργανα «ἐνειλίσσεται» ὡς νεκρὸς καὶ εἰς τὴν ἀναγέννησιν. Τότε, εἰς τὴν Βηθλεέμ παρίσταται ὁ μνήστωρ Ἰωσήφ, καὶ τώρα εἰς τὴν Θεόσωμον ταφήν, ὁ συνώνυμος αὐτοῦ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὑπῆρετεῖ τὸ μυστήριον, ὅπως ρητορικώτατα παριστᾶ καὶ ὁ ἄγιος Ἐπιφάνιος, ἀναφερόμενος «εἰς τὴν θεόσωμον Ταφὴν τοῦ Κυρίου».

Αδιαμφισβήτητα, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεώς μας εἶναι ὁ στέφανος τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ Αὐτοῦ ἔργου· εἶναι δὲ θρίαμβος καὶ τὸ πρῶτον ἐπιστέγασμα τῆς θείας οἰκονομίας, διὰ τῆς ὄποιας ἐπεδιώκετο ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ λύτρωσις τοῦ ἀνθρώπου ἐπιτυγχάνεται μόνο μὲ τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν. Τὸ «πέρασμα» τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν γίνεται διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑπ’ αὐτοῦ προσληφθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν εἰς τὴν προπτωτικήν της κατάστασιν. Νὰ τὴν ἀναβιβάσῃ εἰς τὴν θεῖκήν της καταγωγήν, νὰ τῆς παράσχῃ τὴν κατὰ χάριν θέωσιν, καὶ νὰ τὴν ἀναβιβάσῃ πάλιν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπ’ ὅπου εἶχε πέσει, ὅπερ ἐκπληρώνεται μὲ τὴν ὀλίγον μετέπειτα θείαν Ἀνάληψιν Αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο, ἐν ἀρχῇ, εἰς τὴν κατὰ σάρκα γέννησίν Του, ἀναλαμβάνει τὴν ἡμετέραν φύσιν ἐξ ὀλοκλήρου, τὴν ὁποίαν καθαρίζει διὰ τοῦ πάθους Του, καὶ ἐν τέλει, πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς διὰ τῆς ἐκ τοῦ τάφου Ἀναστάσεως Του, ἀναγεννᾷ καὶ καινοποιεῖ, ἀφθαρτίζων καὶ ἀπαθανατίζων τὸ θεούπόστατον σῶμα Του, τὸ ἔως τότε φθαρτὸν καὶ θυητόν.

ΗΆναστασις τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ δριακὸν σημεῖον, ὅπου τελειώνει ἡ φθορὰ καὶ ὁ θάνατος τοῦ παλαιοῦ κόσμου καὶ ἐφεξῆς οἰκοδομεῖται ἡ «καινὴ κτίσις», τὴν ὁποίαν οἰκοδομεῖ ὁ νέος Ἄδαμ, ὁ Ἀναστὰς Χριστός, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν μετέχομεν καὶ ἡμεῖς οἱ πιστοὶ μυστικῶς καὶ πνευματικῶς διὰ τῆς ἀναγεννήσεως, ἥς ἐτύχωμεν διὰ τοῦ ἀγίου Βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸν τύπον τοῦ θανάτου, τῆς ταφῆς καὶ τῆς Ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸν θεορήμονα Παῦλον:

«Οὐδεὶς εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν· εἰ γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὄνδρῳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἐσόμεθα» (Ρωμ. ζ', 3, 5).

Καὶ ἡ χαρά μας γίνεται μεγαλυτέρα, καθὼς ἡ ἐπὶ γῆς ζωὴ μας θὰ ἐπεκταθεῖ πρὸς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν αἰωνιότητα, δίπλα εἰς τὸν ἀναστημένον Θεόνθρωπον καὶ Κύριον τῆς δόξης καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὅπου -δχι πλέον μυστικῶς, ἀλλὰ οὐσιαστικῶς μὲ τὰ ἀναστημένα καὶ ἀφθαρτισμένα σώματά μας- θὰ μετέχομεν εἰς τὴν αὐτὴν Οὐράνιον Βασιλείαν, κατὰ τὴν ἀψευδῆ διαβεβαίωσιν τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων:

«Καταστήσει γάρ ἡμᾶς (ὁ Χριστὸς) σὺν πᾶσι τοῖς ἀπ' αἰῶνος κοιμηθεῖσι τοιούτους, ὅποιοι ὑπάρχομεν ἐν τῇ νῦν μορφῇ, μηδὲν ἐλλειπὲς ἔχοντες ἢ τὴν φθοράν, ἐπείπερ ἀφθαρτοὶ ἀναστησόμεθα» (Ἀποστολικὴ Διαταγαί).

Αὕς εὐφραινώμεθα λοιπὸν καὶ ἡμεῖς πνευματικῶς μὲ τὸν ἀναστάντα Κύριον, καὶ ἐօρτάζοντες θεοπρεπῶς καὶ Χριστιανοπρεπῶς τὰ ἐπινίκια τοῦ θριαμβευτοῦ Ἰησοῦ, «οὗτῳ βοήσωμεν: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!»

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, Κυριακὴ τοῦ Πάσχα 2008

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

3 ΜΑΡΤΙΟΥ 2008

Την πρώτην Κυριακήν τῶν νηστειῶν - ὅπως κατ' ἔτος, οὕτως καὶ ἐφέτος - ἡ Ἅγια μας Ἐκκλησία ὑπήκοντας εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτῆς παράδοσιν, ἐόρτασεν τοὺς ἄθλους καὶ τὰ γέρα τῆς Ὁρθοδοξίας, μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης λαμπρότητος καὶ ἱεροπρεπείας εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσον καὶ εἰς τὰς κατὰ τόπους Ἱερᾶς Μητροπόλεις καὶ λοιπὰς ἐκκλησιαστικὰς περιφερείας, μὲ τὴν ἔνθερμον συμμετοχὴν κλήρου καὶ λαοῦ.

Διεξοδικότερα, τὴν πρωΐαν τῆς αὐτῆς Κυ-

ριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου συνιερουργοῦντος αὐτῷ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἅγιας Ζώνης τῆς Θεοτόκου Περιστερίου.

Κατόπιν αὐτῆς, ἔλαβε χώραν κατὰ τὸ ἔθος ἡ Ἱερὰ λιτάνευσις τῶν Ἅγιων Εἰκόνων καὶ ὀνεγνώσθη εὐκρινῶς καὶ εἰς ἐπήκοον πάντων, ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω Ἀρχιερέων, τὸ «Συνο-

δικὸν τῆς Ἐβδόμης Ἅγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου».

Ἀνάλογαι τελεταὶ ἐγένοντο ἐπίσης καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἅγιωτάτης Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν οἰκείων Μητροπολιτῶν καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

Τὸ ἔσπερας τῆς ἰδίας ἡμέρας, εἰς αἴθουσαν τοῦ ἀθηναϊκοῦ ξενοδοχείου «Τιτάνια», καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπραγματοποιήθη ἐκδήλωσις πνευματική, κειμένη εἰς τὰ πλαίσια μνείας καὶ τιμῆς τῆς Ἅγιας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδηλώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν ἐκτὸς τῶν ὧς ἄνω Ἀρχιερέων καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς Θεοσαλονίκης κ. Εὐθύμιος καὶ Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρος, μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ πλήθους εὐσεβοφρόνων πιστῶν, τὸν κεντρικὸν λόγον ἐξεφώνησεν ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Τσερπέλης (α), ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε καὶ ἐκάλυψε τὸ ἀκρωτέον καὶ ἴδιαιτέρας σημασίας θέμα: «Ἐλληνισμός-Χριστιανισμός, ἥτοι λόγος ἀπολογητικὸς κατὰ τῶν νεοεθνικῶν». Ωσαύτως, εἰς τὴν ἐκδηλώσιν παρέστη καὶ ἡ «Ὀρθοδόξος Ἐκκλησιαστικὴ Βυζαντινὴ Χορωδία», ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ χοράρχου αὐτῆς κ. Μιχαὴλ Μακρῆ, ἀπέδωσεν ὅμινους συγχρόνους τῆς ἐορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἐν γένει κατανυκτικῆς περιόδου τῆς Ἅγιας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

‘Ως ἐν κατακελείδι τῆς ὅλης πνευματικῆς καὶ ὁμολογιακοῦ

χαρακτῆρος τελετῆς, ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα ὁ Μακαριώτατος Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος κ. Μακάριος (β), ἀπ' ὅπου εὐλόγησε καὶ ἀπηύθυνε σύντομον χαιρετισμὸν τόσον πρὸς τοὺς συντελεστάς ὅσον καὶ πρὸς τοὺς ἐν γένει ὑποστηρικτὰς αὐτῆς καὶ ἐσήμανε τὴν λῆξιν.

Ὑπεύθυνος παρουσιάσεως τῆς ὅλης ἐκδηλώσεως ἦτο ὁ Πανοσιολογιώτατος Πρωτοσύγκελος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Ἀρχιμανδρίτης Ιάκωβος Γιούρας (γ).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

10 ΜΑΡΤΙΟΥ 2008

Επὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ, ἥτις συμπίπτει μετὰ τῆς Δευτέρας Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης, δπως κάθε χρόνο, ἐτίμησε κατὰ τὸ δέον τὸν ὑπέρμαχον Ἅγιον τῶν ὁρθοδόξων δογμάτων.

Εἰς τὰ πλαίσια αὐτοῦ τοῦ ὀμολογιακοῦ κυρίως χαρακτῆρος ἔορτασμοῦ, τὴν πρωΐαν εἰς τὸν περικαλλὴν ἱερὸν ναὸν Παναγίας Γοργούπηκόου παρὰ τὸν Εὔοσμον τῆς Θεσσαλονίκης, ἐφάλλη ἡ ἐνδιάτακτος ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου τῆς Κυριακῆς καὶ τοῦ τιμωμέ-

νου Ἅγίου, καὶ ἐτελέσθη ἐν συνεχείᾳ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, τῇ συμμετοχῇ τῶν Ἅγιωντάτων Ἀρχιερέων Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιού καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

Τὸ ἐσπέρας, καὶ πάντα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καὶ τῆς προσωπικῆς φροντίδι τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ἔλαβε χώραν πνευματικὴ ἐκδήλωσις τῆς ὁποίας βασικὸς διμιλητὴς ὑπῆρξεν ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλη-

σίας ήμων, δό όποιος ἀνέπτυξεν ὄμιλίαν γύρω ἀπὸ τήν, ἵδιαιτέρως γνωστὴν εἰς ήμᾶς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, φράσιν τοῦ Ἅγιου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ:

«Καὶ γάρ οἱ τοῖς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσί, καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες, οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας εἰσί».

Τμημονούς ἐπικαίρους ἔψαλλεν ἡ χορωδία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης «Ο Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Τμημογράφος Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ χοράρχου αὐτῆς Πρωτοφάλτου κ. Κωνσταντίνου Κατσίκη.

Τὸ τέλος τῆς ἐκδηλώσεως ἐσήμανε δό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιος (α), δό όποιος ἀπηύθηνεν ἐκ τοῦ βήματος σύντομον χαιρετισμὸν καὶ εὐχαριστίας εἰς τὸ πλῆθος τῶν παρευρισκομένων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Τὴν ὅλην ἐκδήλωσιν ἐξόχως ἐπαρουσίασεν δό ἐλλογιμώτατος θεολόγος κ. Ἐμμανουὴλ Μαραγκός (β).

‘Η ποιμαντικὴ μέριμνα
τοῦ μακαριστοῦ ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου
πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου,
ἐκκλησιολογικῶς προσεγγιζούμενη.

Κωνσταντίνου Πολυξωΐδου, τ. Λέκτορος Α.Π.Θ.

A'

Εἰσαγωγικά.

α) Συμπληρουμένης μιᾶς πεντηκονταετίας ἀπὸ τῆς, εἰς Κύριον, ἐκδημίας τοῦ στυλοβάτου τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας κυροῦ Χρυσοστόμου, πρώην Φλωρίνης, χρέος πνευματικὸν αἰσθανόμεθα νὰ ἀποτίσωμεν φόρον τιμῆς εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ νὰ ἐπισημάνωμεν τὴν πολυτιμοτάτην συμβολήν του διὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κατὰ τὰ πρῶτα στάδια σχηματισμοῦ τῆς.

Ἐκ τῆς πολυσχιδοῦς δραστηριότητος τοῦ τιμωμένου Ἱεράρχου παρουσιάζομεν ἐν προκειμένῳ μόνον τὴν ποιμαντικὴν αὐτοῦ μέριμναν, τὴν ὅποιαν οὕτος ἀνέπτυξε μετὰ τὴν ἡμερολογιακὴν-έօρτολογικὴν μεταβολὴν ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἔξῆς. Ἡ παρουσιάζομένη μέριμνα συνίσταται εἰς τὸ ὅπιον οὗτος ἡγωνίσθη διὰ τὸ ἀνόθευτον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τὴν κανονικότητα, ὑπὸ τὴν ἴδιότητα τοῦ «πρώτου» ποιμένος τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἐπιφορτισμένου νὰ μεταβιβάσῃ αὐτὴν χωρὶς οὔτε νὰ προσθέσῃ τι εἰς αὐτήν, οὔτε νὰ ἀφαιρέσῃ τι ἔξι αὐτῆς.

Ο ἄγων τοῦ Χρυσοστόμου πρ. Φλωρίνης, ἐγένετο εἰς δύο στάδια. Κατὰ τὸ πρῶτον ἡγωνίσθη οὕτος ἐκ τῶν ἐπάλξεων τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, ὥστε πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἀποκαταστήσουν οἱ καινοτομήσαντες τὴν διασαλευθεῖσαν τάξιν ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἐπαναφέροντες τό, ἀνέκαθεν ἰσχύον Ἡμερολόγιον καὶ Ἔορτολόγιον. Κατὰ τὸ δεύτερον στάδιον, ὅταν οὕτος διεπίστωσε τὸ ἀμετάθετον τῆς πραγματοποιηθείσης καινοτομίας, ἐπροχώρησε, ἐν πλήρει συναισθήσει τῶν εὐθυνῶν του, εἰς τὴν διακοπὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ἀποκήρυξιν αὐτῆς καὶ εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ (μετὰ τῶν δύο ἄλλων Ἱεραρχῶν) ἀνάληψιν τῆς ἡγε-

σίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Γ.Ο.Χ.).

Κατὰ τήν, ἐν προκειμένῳ, παρουσίασιν ὅλη ἡ φροντὶς ἡμῶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὀποδείξωμεν ὅτι ὁ κυρὸς Χρυσόστομος πρ. Φλωρίνης, ἐνήργησε κατὰ τὰ δύο, ὡς ἄνω στάδια τοῦ ποιμαντικοῦ του ἔργου, ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὴν κανονικὴν τάξιν καὶ τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ προσήλωσίς του αὐτὴ εἰς τὴν ἐνιαίαν παράδοσιν τὸν ἐδικαίωσε, ἐν τέλει καὶ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων, ἀλήθεια ἡ δοπία, καὶ ἐκ τῆς προκειμένης ἐρεύνης, προσβλέπομεν ὅστε νὰ ἀποδειχθῇ.

**1) Πασχάλιος Κανὼν -
Ἐορτολογικὴ Καινοτομία.**

β) Εἰσαγωγικὰ ἐπὶ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος.

Διὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῆς ἐκκλησιολογικῆς-ἐκκλησιαστικῆς βαρύτητος τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς ἐναντίον τῆς ὅποιας ὁ σοφὸς Ἱεράρχης σθεναρῶς ἡγωνίσθη ἥδη ἀπὸ τοῦ πρώτου σταδίου εἰσαγωγῆς της, ὀνάγκη εἶναι νὰ ἀναδράμωμεν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος κατὰ τὸν πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνας.

Ἐπιμένουσαι τότε αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι εἰς τὴν εὑρεσιν κοινῆς, δι' ὅλην τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἡμερομηνίας ἔօρτασμοῦ τοῦ Πάσχα¹,

1) Ἰστορικὰ περὶ τῶν διὰ τὸ Πάσχα ἐρίδων, ἵδε ἐπιγραμματικῶς εἰς **K. Πολυξωΐδον**, Ἐκκλ/κὲς Πηγὲς Ἐκκλ. Δικαιού, 1991, σ. 81-83. Ὡς πρὸς τὴν σύνδεσιν τοῦ χριστιανικοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ ἐβραϊκοῦ, τοῦ μαθηματικοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ του καί, ἐν τέλει, ὡς πρὸς τὴν μέσω τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἰστορίας τῶν πρώτων αἰώνων καθιέρωσιν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, ἔδει: **G. Μπεκατώρου**, Πάσχα (Ἄρθρον), Θρησκευ-

εῖχον ἀσφαλῶς βαθείαν συνείδησιν περὶ τοῦ ὅτι ἀναγκαία, δογματικῶς, εἶναι ἡ ἐνότης ὅχι μόνον ἐν τῇ Πίστει, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Θείᾳ Λατρείᾳ.

Διατὶ ὅμως ὁ Πασχάλιος Κανὼν ἔχει καιρίαν σημασίαν ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἑκκλησίας; Τοῦτο ἴσχυει ἀκριβῶς διότι ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ἀποτελεῖ τὸ κέντρον ὅλης τῆς Θείας Λατρείας. Περὶ τὸν Πασχάλιον Κανόνα ἔχῃ ἥδη, ἀπὸ τῆς πρωτοχριστιανικῆς ἐποχῆς, συνυφανθῆ τὸ Ὁρθόδοξον λατρευτικόν-λειτουργικὸν Τυπικόν².

Εἰδικότερον, ὁ ἐτήσιος κύκλος τῶν κινητῶν ἑορτῶν διαμορφοῦται καὶ ρυθμίζεται συμφώνως πρὸς τήν, καθ' ἔκαστον ἔτος ἀναλόγως κυμαινομένην, ἡμερομηνίαν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Ὄμως, καὶ ὁ ἐτήσιος κύκλος τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν, παρ' ὅλον ὅτι ἔχῃ, κατὰ ἕνα μέτρον, ἀμετάβλητα τὰ «γράμματα» ἑκάστης ἑορτῆς, προσαρμόζεται πάντοτε, ἀναλόγως, εἰς τόν, καθ' ἔκαστον ἔτος, Πασχάλιον Κανόνα.

Αὐτὴ ἡ προσαρμογὴ εἰς ἐντονότερον βαθὺ μὲν πραγματοποιεῖται (καθίσταται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπλοῦ ποιμνίου ὁρατή, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἑκάστου παρατηρητικότητος) κατὰ τὰς Δεσποτικὰς ἑορτὰς τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως καὶ τῶν Θεοφανείων, καί, ἀναλόγως πρὸς τὸ ἐὰν ἡ ἡμερομηνία τῶν ἑορτῶν αὐτῶν συμπίπτῃ περὶ ἡμέραν Κυριακῆν. Σημειωτέον, ὅτι ἑκάστης Κυριακῆς³ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ

τικὴ καὶ Ἡθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια (ΘΗΕ) τ. Ι' στ. 114-118. Ἐξ ἄλλου, ὡς πρὸς τὴν βαθείαν σύνδεσιν τοῦ Πάσχα, ὡς κέντρου τῆς Θείας Λατρείας, μετὰ τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως, ἵδε: **Εὐ. Θεοδώρου**, Ἀνάστασις (Λειτουργική) (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. Β' στ. 607-611. Ἀπὸ ἀπόφεως διαμορφώσεως τοῦ λατρευτικοῦ Πασχ. Τυπικοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἵδε: **Τοῦ αὐτοῦ**, Ἡ μορφωταξία τοῦ Τριῳδίου, Ἀθῆναι 1958, σ. 24-44. Διὰ τὴν καθιερωθεῖσαν τάξιν τῆς Λατρείας, καθ' ἔαυτὴν, ἵδε: **N. Τωμαδάκη**, Τύμνογραφία (Ἀνάσταση) (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. Β' στ. 611-612, **Γ. Μπεκατώρου**, Τάξις Λατρείας (Αὐτόθι), στ. 613-616, **V. Grumel**, Ἔτος Ἑκκλησιαστικὸν (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. Ε' στ. 957-960 (ὁρθ. Ἑκκλ.).

2) Διὰ τὴν διαμόρφωσιν καὶ ἐξέλιξιν τῆς λατρευτικῆς τάξεως ἵδε εἰς **Γ. Μπεκατώρου**, Τυπικόν (Άρθρον), ΘΗΕ τ. IA' στ. 900-904.

3) **Δ.N.M.**, Κυριακή (Άρθρον), Μεγάλη Ἐλληνικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια (ΜΕΕ), τ. IE', σ.

καὶ τὰ «γράμματα» καὶ ὁ μουσικὸς ἥχος ρυθμίζονται μὲ κέντρον τὸν Πασχάλιον Κανόνα.

γ) Τὸ ἀναλλοίωτον τοῦ Πασχαλίου Κανόνος καὶ ἡ, πρὸς τοῦτο, συμβολὴ τοῦ Χρυσοστόμου πρ. Φλωρίνης.

Τά, ὡς ὅνω, ἐν εἴδει κατατοπιστικοῦ σημειώματος, ἔξετεθησαν ὥστε, ἐν συνεχείᾳ, νὰ ἐκτιμηθῇ (εἰς τὴν ὄρθήν του διάστασιν) καὶ τὸ μέγεθος τῆς συμβολῆς τοῦ μακαριστοῦ πρώτου ποιμένος μας πρὸς διατήρησιν τοῦ ὀρραγοῦ θεμελίου τῆς Ἑκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Αἱσθανόμενος ὁ ποιμενάρχης οὗτος τὴν τεραστίαν πνευματικήν του εὐθύνην ὅπως ἐνημερώσῃ τάς, ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, Ὁρθοδόξους Ἑκκλησίας, ἐπὶ τῆς ἀνάγκης διατηρήσεως ἀμεταβλήτου, πάση θυσίᾳ, τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, ἐπισημαίνει τὴν ρύθμισιν τοῦ Ζ' Αποστολικοῦ Κανόνος, συμπληρωθεῖσαν ἀπὸ τὸν ὅρον τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπως τὸ Ἅγιον Πάσχα ἑορτάζηται πάντοτε μετὰ τὸ Ίουδαϊκὸν νομικὸν φάσκα: ἐπὶ ποινῇ δὲ καθαιρέσεως τῶν κληρικῶν καὶ ἀφορισμοῦ τῶν λαϊκῶν, ἀπαγορεύει τόν, πρό, ἥ μετὰ τῶν Ίουδαίων, συνεορτασμὸν τοῦ Πάσχα⁴.

Αλλὰ διατὶ ὁ ποιμὴν δίδει θεμελιώδη σημασίαν εἰς τόν, ὡς ὅνω, ὅρον; Διότι ὑπήκουε καθ' ὅλα εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι «τὰ πάντα καλῶς διετάξαντο»⁵, προσήρμοσαν δὲ ἐπακριβῶς τὴν τάξιν τῆς Ἑκκλησίας εἰς τὰ γεγονότα τῆς Θείας Οἰκονομίας, γενομένης προοδευτικῶς ὡς ἔξης: Πρῶτον ὁ Κύριος ἑώρτασε, μετὰ τῶν μαθητῶν του, τὸ Ίουδαϊκὸν Πάσχα (ὅπως

479βγ. Δ. **Μωραΐτου**, Ἀντίπασχα (Άρθρον), ΜΕΕ τ. Δ', σ. 915γ, ἔνθα ἵδε στοιχεῖα περὶ τῆς ἐντάξεως τῆς Κυριακῆς εἰς τὴν Θείαν Λατρείαν. Ἔτεον διατάξεως τῆς Κυριακῆς εἰς τὴν Θείαν Λατρείαν. Ἔτεον διατάξεως τῆς Κυριακῆς εἰς τὴν Θείαν Λατρείαν. Ἔτεον διατάξεως τῆς Κυριακῆς εἰς τὴν Θείαν Λατρείαν.

5) «Μηνολόγιον καὶ Υπόμνημα τοῦ Τριῳδίου» Ορθορου Μεγ. Πέμπτης.

4) Ο i. **Νικήδημος**, εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ζ' Αποστολικοῦ Κανόνος σχολιάζει: «Ὕστερον δὲ πάλιν ἀπὸ τὸ φάσκα τῶν Ίουδαίων (νὰ ἑορτάζωμεν), ἔνα μέν, διὰ νὰ προηγήται ὁ τύπος, ἥτοι ἡ σφαγὴ τοῦ Ἄμνου, καὶ ἐπειτα νὰ ἀκολουθῇ τὸ τυπούμενον, ἥτοι δ τοῦ Κυρίου θάνατος καὶ ἡ Ἀνάσταση...» (Πηδάλιον, σ. 10).

5) «Μηνολόγιον καὶ Υπόμνημα τοῦ Τριῳδίου» Ορθορου Μεγ. Πέμπτης.

τοῦτο προεβλέπετο ύπό τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, διὰ τοῦτο καὶ ὀνομάζετο «νομικὸν φάσκα»), μετὰ δὲ ταῦτα συνετελέσθη ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Αὐτοῦ Αναστάσεως. Ἄφοῦ λοιπὸν δὲ Κύριος «ἥνωσεν ἐν τῷ σταυρῷ τὰ τὸ πρὸν διεστῶτα»⁶ καὶ ἐσφράγισεν τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐν τῇ Αὐτοῦ Αναστάσει, κατέστησε εἰς τὸ ἔχεις ἀνενεργὸν τὸ «νομικὸν φάσκα», καταργηθὲν μεθ' ὅλου τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Νόμου καὶ ὅλης τῆς Ἰουδαϊκῆς Λατρείας.

Θὰ ἥτο λοιπὸν ἀπρεπές, ἀλλὰ καὶ ἀσέβεια, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ παραβιάσῃ αὐτὴν τὴν σειρὰν τῶν γεγονότων τῆς Θείας Οἰκονομίας, καὶ νὰ τολμήσῃ νὰ ἔορτάσῃ τὸ «καινὸν Πάσχα», τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἢ πρὸ αὐτῶν⁷.

Περατοῦντες τὰ σχετικὰ πρὸς τὸν Πασχάλιον Κανόνα, ἀξίζει νὰ σχολιάσωμεν, ἐν τέλει, τὸ ὅτι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὅχι μόνον τὸ Πασχάλιον ὡς αἰώνιον διεμόρφωσαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι κατωχύρωσαν τοῦτο καὶ δι' αὐτηροτάτων ἐπιτιμίων. Ποῖος ὅμως εἶναι ὁ λόγος εἰσαγωγῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτιμίων; Ἀποτελοῦν, ἄραγε αὐτὰ ὑπόλειμμα ἐνὸς μεσαιωνικοῦ παρελθόντος⁸, ὅπως δυστυχῶς, ἐλαφρῷ τῇ καρδίᾳ ἀποφαίνεται ὁ σημερινὸς ἐκκοσμικευμένος⁹ καὶ αὐτοθεοποιούμενος ἀνθρωπος;

6) Γ' τροπάριον γ' Ὡδῆς Κανόνος εἰς Μεγ. Σαββάτου. «Ἡπλωσας τὰς παλάμας καὶ ἥνωσας τὰ τὸ πρὸν διεστῶτα...». Ἐρμηνευτικὰ ἵδε εἰς *Νικοδήμου Ἀγιορείτου*, Εορτοδρόμιον, ἀνατυπ. ἐκδ. Βενετίας 1836, σ. 383-387.

7) *Ἐνθ. ἀν.*, σημ. (4).

8) Περὶ τῶν ἐπιτιμίων κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ἵδε: Δ. Ἀλιβιζάτου, Ἀνάθεμα (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. Β' στ. 469-473. Συγκεκριμέναι περιπτώσεις ἀπὸ τὴν μεσαιωνικὴν ἡμῶν Ἰστορίαν ἵδε εἰς *K. Πολυζωΐδου*, Ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ Λαϊκοί, διδ. δ. Θεσσ. 1979, σ. 77, 90, 130-134.

9) Διὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐκκοσμικεύσεως ἵδε: *K. Πολυζωΐδου*, Αὐτόθι, σ. 18. Ἶδε καὶ *Toῦ ιδίου*, Ὑπόμνημα εἰς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, 1996, σ. 45-48. «Διεπιπώθη... καὶ ἡ ἀποψίς περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἀφορισμὸς εἶναι... μέτρον ἀναχρονιστικόν... Ἡ ἐκκοσμικεύμένη θεώρησις τῶν ἐγκοσμίων ἐκφράζεται, ἐν ἑωσφορικῇ ἐπάρσει, εἰς τὰ ἀνθρώπινα δικαιώ-

τοῦ ποιμαντικοῦ μηδένα τοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας δι' ἀναλόγων ἐπιτιμήσεων ὡστε, ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ διατηρήσουν ἀπαράθραυστον τὴν ἐνότητα τῶν πιστῶν, ἀφ' ἐτέρου δὲ νὰ διαφυλάξουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινότητα ἀπὸ πάσης κατ' αὐτῆς ἐπιβουλῆς. Συντριβόμενοι οἱ ἐχθροί, ἐνῶ ἐπιτίθενται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ίδιοις ὅμμασι κατανοοῦν ὅτι, ἀφοῦ ἐπιβουλεύονται θεούπόστατον δργανισμόν, ὀφρόζει εἰς αὐτοὺς ἡ φιβερὰ ὑπόμνησις τοῦ Κυρίου: «σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν»¹⁰.

«Ἄσ ἀντλήσωμεν ἐκ τοῦ πλούτου τῶν Ἐγκυκλίων Ἐπιστολῶν τοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου τίν, ἐπὶ τούτου, ὡραίαν περιγραφήν: «Ἄλλα διατὶ οἱ ἄγιοι καὶ θεοφόροι οὗτοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀπέκλεισαν πᾶσαν ἀλλοίωσιν καὶ μεταβολὴν τῶν δογματικῶν καὶ τῶν συνοδικῶν Κανόνων... καὶ ἐπέβαλον εἰς ἀράς καὶ ἀναθέματα τοὺς τυχὸν τολμήσαντας νὰ θίξωσι, καὶ μέρος τι ἐκ τῶν... Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας; Τοῦτο ἔπραξαν πάντως κατὰ θείαν οἰκονομίαν, ἵνα μὴ Δογματική Ἡθικὴ καὶ Διοικητικὴ ὑπόστασις, ἀπομακρυνομένη τῆς ἀρχικῆς θείας βάσεως καὶ προελεύσεως, ἐκληφθῆ ὡς ἀνθρώπινόν τι κατασκεύασμα, καὶ καταστῇ οὕτω παίγνιον καὶ ἀθυρμα τῆς ἀεὶ ἐξελισσομένης καὶ μεταβαλλομένης ἀνθρωπίνου διανοίας καὶ θελήσεως»¹¹.

δ) Δογματικὸν τὸ θεμέλιον τοῦ Μηνολογίου. Συνοδικὴ αὐτοῦ κύρωσις.

Πρὸς τὸ δογματικὸν θεμέλιον τοῦ Πασχαλίου Κανόνος ἀρρήκτως συνδέεται, ὡς ἥδη ἐπεσημάναμε (§2), καὶ τὸ Μηνολόγιον (αἱ ὀκίνηται ἔορταί). Τὸ αἴτημα, βεβαίως, ὀλλαγῆς τοῦ Εορτολογίου δὲν θὰ ἐτίθετο ἐπὶ τάπητος ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, ἐδὸν αὐτῇ δὲν ὑφίστατο τὰς ἀφανεῖς, καὶ πολλάκις δελεαστικῷ τὸ τρόπῳ, πιέσεις πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῶν Δυτικῶν. Αἱ πιέσεις αὗται ἥρχισαν, ἐπαναλαμβανόμεναι καὶ ἐντεινόμε-

ματα» (Τὰ συντριβοντα τὸ πρόσωπον καὶ θεοποιοῦντα τὸ ἄτομον), ἀντιτασσόμενα προκλητικῶς εἰς τὰ «δικαιώματα τοῦ Θεοῦ» («Εὐλογητὸς εἰ Κύριε δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου», Εὐλογητάρια Ἀναστάσιμα-Νεκρώσιμα).

10) *Πράξ. ἀν.*, 14.

11) «Ἀπολογία πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐλληνικὴν Συνείδησιν» («ΑΠΑΝΤΑ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου», Γορτυνία 1997, τ. Α', σ. 124).

ναι κατὰ καιρούς, ἥδη ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς ἐκ μέρους τῶν Παπικῶν, τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας.

‘Η πρώτη συντονισμένη, τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοσμικῶν δυνάμεων τῆς Δύσεως, ἐπέμβασις ἐγένετο ἀπ’ εὐθείας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὁ τιμώμενος Ἱεράρχης παραθέτει πρὸς ἀπόδειξιν, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰερεμίου τοῦ Β’¹² πρὸς τὸν «πρίγκηπα τῶν Βενετιῶν» δι’ ἣς ὁ ἀγωνιστής οὗτος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μαρτυρεῖ ὅτι ἐδέχθη ἐκπρόσωπον τῆς Βενετίας «ἴνα πρόβλεψίν τινα οἰκονομήσωμεν, δι’ ἣς, τῆς νέας διορθώσεως γεγονοῦτας τοῦ ἔτους, δυνηθῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ρώμης συνεορτάζειν ἔνεκα τῆς ἐπομένης εἰρήνης τῶν ἀπανταχοῦ Χριστιανῶν»¹³.

Ἐκτοτε, αἱ δυτικαὶ ἐπεμβάσεις προσέκρουον εἰς τὴν σταθερὰν Ὀμολογίαν Πίστεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καταγραφεῖσαν εἰς τὰς μνημειώδεις Συνοδικάς του Ἐγκυλίους τῶν ἑτῶν 1583, 1587 καὶ 1593¹⁴, αἱ ὁποῖαι καὶ ἀπετέλεσαν στήλας ὑψηλοῦ δροθιδόξου φρονήματος, αἰωνίως ἀκτινοβολούσας.

Τὸ ἔργον τῶν Συνόδων αὐτῶν (εἰς τὰς δόποιας ἀποδεικνύεται πασιφανῶς ὅτι ἡ ἐορτολογικὴ μεταρρύθμισις ἀντίκειται εἰς τὴν Ἱ.

12) **I. Καρμίρη**, Ἰερεμίας ὁ Β’ (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. ζ στ. 780-784.

13) «Διαμαρτυρίᾳ... πρὸς τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ μονομερεῖ καὶ ἀντικανονικῇ εἰσαγωγῇ τοῦ Ν. Ἡμερολογίου («ΑΠΑΝΤΑ» τ. Α’, σ. 99).

14) **Χρυσοστόμου** (Ἄρχ. Ἀθ.), Κων/πόλεως Σύνοδοι (Ἄρθρον), ΜΕΕ τ. ΙΕ’, σ. 642α (Σ. 1593), **Δ. Κατσῆ**, Ἡμερολόγιον (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. ΣΤ’, στ. 49: «Ἡ Ὀρθοδόξος Ἐκκλησία ἀπέρριψεν ἐπὶ σειρὰν αἱ. τὴν καθιέρωσιν τοῦ Γρηγ. Ἡμερολογίου», **Χρυσοστόμου** (Ἄρχ. Ἀθ.), Ἀλαξάνδρεια (Ἐκκλησία) (Ἄρθρον), ΜΕΕ τ. Γ’, σ. 562α (Ὁ Πατριάρχης Μελέτιος Πηγᾶς συμμετέσχε τῆς Συνόδου τοῦ 1593 ἐν Κωνσταντινούπολει «πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς Γοηγοριανῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου»), **Γ. Ἀρβανιτάκη**, Ἡμερολόγιον (Χρονολ.) (Ἄρθρον), ΜΕΕ τ. ΙΒ’, σ. (270-281), 274β «...Ο Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἱερεμίας ἔγραψεν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους τῆς Πολωνίας, ἀφορίζων πάντας ὅσοι θὰ τὴν ἐδέχοντο, τῷ δὲ 1593 σύνοδος ἐν Κ/Π... ἐπανέλαβε τὸν ἀφορισμόν...», ἵδε καὶ **Αὐτόθι**, σ. 279β.

Παράδοσιν) φιλοπόνως, ἐπιμελῶς καὶ μετ’ ἀναλόγου βιβλιογραφικῆς κατοχυρώσεως ἐκθέτει ὁ κυρὸς Χρυσόστομος πρ. Φλωρίνης¹⁵.

2) Ἡ, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ εἰδικῶς κατὰ τοῦ Χρυσοστόμου πρ. Φλωρίνης, διαβολὴ πρὸς ἐξουθένωσιν τῆς σθεναρᾶς αὐτῶν Ὀμολογίας.

ε) Συκοφαντίαι, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσωπικαί, ἐξ ἐμπαθείας κινούμεναι.

Μὴ δυναμένη ἡ, ὑπὸ τοῦ κράτους ὑποβασταζόμενη, καινοτομήσασα Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἐλλάδος, νὰ ἀντικρούσῃ τήν, ὑπ’ αὐτῆς συντελεσθεῖσαν, παραβίασιν τοῦ Δόγματος καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, προσέφυγεν ἀρχικῶς εἰς τὴν συκοφαντίαν, διαβαλοῦσα τὴν Συνοδικὴν Ἀπόφασιν (τὸ Σιγγίλιον)¹⁶ τοῦ 1593 ὡς πλαστήν.

15) «Διαμαρτυρία πρὸς τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας... ἐπὶ τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ Ν. Ἡμερολογίου» («ΑΠΑΝΤΑ» τ. Α’, σ. 101-103): «...Τὴν συγκροτηθεῖσαν... Σύνοδον ἐν Κωνσταντινούπολει ἐπὶ Ἰερεμίου τοῦ Β’ τῷ 1583 ἐπιβεβαιοῦσι καὶ οἱ ἴστορικοὶ συγγραφεῖς, ως ὁ... Μελέτιος. Ἐπίσης περὶ τῆς Συνόδου ταύτης ἀναφέρει καὶ ὁ... Φιλάρετος... Περὶ τῆς Συνόδου ταύτης ἀναφέρει ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσθεοῦ... Άλλὰ καὶ ὁ Μακαριώτατος δὲν ἤγνοει τὰ ἴστορικὰ ταῦτα γεγονότα... Κατόπιν τῆς ἰδίας δμολογίας τοῦ Μακαριώτατου, ὅτι ἡ ἐν Κωνσταντινούπολει ἐνδημοῦσα Πανορθόδοξος Σύνοδος τῶν τεσσάρων... Πατριαρχείων ἔχαρακτήρισε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ως νεωτερισμόν,... ἐπαφίεμεν εἰς τὴν κρίσιν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ βαθμολογήσωσι τὴν διαγωγὴν τοῦ Μακαριώτατου... διαψεύδοντος τὸν ἔαυτόν του ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ ξητήματι...».

16) **K.P.**, Σιγίλλιον (ἢ σιγιλλιῶδες γράμμα) (Ἄρθρον), ΜΕΕ τ. ΚΑ’, σ. 757βγ: «Καλεῖται πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν γράμμα... καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν μελῶν τῆς περὶ αὐτὸν συνόδου, ἔχει δὲ ἀπηκυρωμένην κάτωθεν μολυβδίνην βούλλαν, ἔχουσαν εἰς τὸ ἐν μέρος εἰκόνα συνήθως τῆς Θεοτόκου... εἰς δὲ τὸ ἔτερον τὸ δόνομα τοῦ Πατριάρχου». Εἰς τὸ ἔξῆς τὸ Ἄρθρον μνημονεύει θέματα ἐπὶ τῶν ὅποιων ἐκδίδεται ἔγγραφον τοῦτο. Εἰς τὸ οἰκεῖον Ἅρθρον τῆς ΘΗΕ (τ. ΙΑ’ στ. 134) προστίθεται ἡ σημ. «Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τουρκοκρατίας σιγίλλια ἀπελύοντο καὶ διὰ θέματα ἴδιωτ. δικαίου». **N.O.**, Siggillion (Art.), The Oxford Dictionary of Byzantium, τομ. 3, σ. 1893. Εἰς τὸ Ἅρθρον τοῦτο σημειοῦται καὶ ἡ παρατήρησις: «the term Siggillion

Παρ' δόλον ὅτι ἡ τοιαύτη κατασυκοφάντησις ἀφ' ἔαυτῆς κατέπεσε, γέρων τις σήμερον ἀγιορείτης ἐπαναλαμβάνει εἰς ἔργα του, κατ' ἔξακολούθησιν, τὴν συκοφαντίαν τῆς πλαστογραφίας (ἐπικαλεσθεὶς ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ 1593 ἀπετέλεσεν ἐπινόησιν τοῦ Ἅγιορείτου Ἰακώβου Νεοσκητιώτου, γενομένη εἰς ἀνύποπτον χρόνον κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα)¹⁷, μὴ συνετισθεὶς οὕτε ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς ἡλικίας του, οὕτε ἐκ τῆς ἀκτινοβολούσης ἀληθείας. Ὁμως, ἀλλον πλαστογράφον τῆς ἀληθείας μᾶς παρουσιάζει ὁ τιμώμενος Ἱεράρχης, ἐλέγχων τὴν καινοτομίαν καὶ τοὺς καινοτομήσαντας: Εἶναι ἀπορίας ὅξιον πῶς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος διέψευσεν δι' ἐπισήμου ἀνακοινωθέντος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐλλάδος τὴν ὑπαρξιν τοῦ Σιγγιλίου τούτου τῶν εἰρημένων Πατριαρχῶν, παραστήσας αὐτὸν ὡς χάλκευμα τῶν ἀγιορειτῶν μοναχῶν, λέγων τὰ ἔξης: «Τὸ κατὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀνάθεμα ὅλων τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι κατασκεύασμα τῶν μοναχῶν τοῦ Ἅγίου Ὁρους, ὅτι οὐδέποτε κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ νέον ἡμερολόγιον, καὶ ὅτι δὲν ἀπεκλείσθη ὑπ' αὐτῆς πᾶσα διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, καὶ ὅτι ἡ μεγάλη Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1593, χωρὶς ποσῶς νὰ καταδικάζῃ τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐπανέλαβε ἀπλῶς τὸν περὶ τοῦ ἀπαρατρώτου ἑορτασμοῦ τοῦ Ἅγιου Πάσχα Κανόνα τῶν ἀρχαίων τῆς Ἐκκλησίας Συνόδων»¹⁸.

Καὶ ναὶ μὲν ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἴσχυρίσθη ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας¹⁹ ὅτι ἡ καινοτομία ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, ὁ οἰοσδήποτε ὅμως ἀμερόλη-

was used officially first by the mid-13th c. and gradually replaced the term “ὑπόμνημα”.

17) **Θ. Διονυσιάτου**, Ἀθωνικὰ Ἀνθη, ἐκδ. Σπηλιώτη, σ. 28-29: «...δ Ἰάκωβος... ἀντιγράφων ἐπιστολὴ τοῦ Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ καὶ ἀναθέματα ἀσχετα μὲ τὸ ἡμερολόγιο Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, Πατριαρχῶν Κ/πόλεως, προέβη σὲ μία ἀπίστευτη πλαστογραφία, ἐπάνω στὴν ὅποια οἱ “ζηλωταὶ” πρόσθεσαν καὶ νέα δική τους, γιὰ νὰ τρομοκρατοῦν τοὺς ἀπλούκους...».

18) «ΑΠΑΝΤΑ» τ. Α', σελ. 100.

19) Κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίασιν τῆς 27ης Ιουνίου 1929, ἀφορῶσαν τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐπέμεινε εἰς τὴν καθιέρωσιν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Αντιθέτως ὁ **Κασσανδρείας Εἰρηναῖος** ἐδήλω-

πτος ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας δὲν δύναται νὰ ἔξηγήσῃ πῶς ὁ Ἰδιος, ὡς εἰδικὸς ἐκκλησιαστικὸς ἴστορικός, εἰς ἐπίσημα Ἀρθρα του τὰ ὅλως ἀντίθετα μαρτυρεῖ, τὰ ὅποια ἀντίθετα πλῆθος συγγραφέων καταθέτει ὅτι αὐτὰ ἐκφράζουν τὴν ἀλήθειαν.

Οὐδείς, μετὰ τὴν ὡς ἄνω συκοφαντίαν δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἐμφανῶς ἦτο ἡ ἐμπάθεια ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐνεπνέετο ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν διωκται τῆς γνησίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁμως, ὀδιάφευστον δεῖγμα αὐτῆς τῆς ἐμπαθείας εἶναι αἱ συσσωρευμέναι κατὰ τοῦ κυροῦ Χρυσοστόμου καταδίκαι²⁰ καὶ αἱ συντελεσθεῖσαι, κατὰ τὴν κινηθεῖσαν διαδικασίαν, παρανομίαι. Τὰς παρανομίας αὐτὰς ὁ Ἰδιος ὁ διωχθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος ἀπεκάλυψε καὶ ἤλεγξε διὰ τοῦ ταμείου τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Πρώτη παρανομία εἶναι ὅτι: «Τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον οὐδεμίαν εἶχε ἀρμοδιότητα νὰ δικάσῃ ἡμῶν (τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον) ἀποκηρύξαντας... τὴν διοικοῦσαν Σύνοδον ὡς σχισματικὴν διὰ τὴν ἡμερολογιακὴν μεταβολήν». Ἀμέσως, βεβαίως, συνέπεια τῆς μεταστάσεως τῆς συνόδου αὐτῆς εἰς κατάστασιν σχισματικοῦ, ἦτο νὰ περιβληθῇ αὐτῇ καὶ μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑποδίκου, τὸ ἔτι ἐπιβαρυντικὸν ὅμως δι' αὐτὴν τὴν Σύνοδον ἦτο ὅτι ἡ ἰδιότης αὐτῆς ὡς ὑποδίκου ὠφείλετο καὶ εἰς μήνυσιν τοῦ ἀγίου Δημητριάδος κατ' αὐτῆς, «ἔπι παραβάσει... καὶ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων»²¹.

σε: «Τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι μέρος τοῦ νεωτεριστικοῦ προγράμματος...» σημειοῖ δέ, ἐν τέλει, ὅτι ὑπάρχει ἀπειλὴ «νὰ καταστήσῃ ὑπόδικον ἐπὶ σχίσματι τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν» (Θ. Στράγκα, Ἐκκλησίας Ἐλλάδος Ἰστορία, τ. Γ', σ. 1646-1648).

20) «ΑΠΑΝΤΑ» τ. Α', σ. 176-177: «...μὲ δικαίαν ἀγανάκτησιν ἐλάβομεν γνῶσιν τῆς καθ' ἡμῶν ἀποφάσεως τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ὅπερ ἐρήμην δικάσαν κατεδίκασεν ἡμᾶς εἰς καθαίρεσιν, εἰς τὸν ὑποβιβασμὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν καὶ τὸν πενταετὴ σωματικὸν περιορισμόν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη... τυγχάνει καθαρὸν ἀπαύγασμα προσωπικῆς ἔχθρας καὶ ἐμπαθείας τῶν ἱεροδικαστῶν... Τὴν καλογηρικὴν ταύτην ἐμπάθειαν δ... καθηγητὴς κ. Κ. Ράλλης ἐχαρακτήρισε τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ὡς κλασσικὴν ἀμάθειαν τῶν δικαστῶν...».

21) **Αὐτόθι**, σ. 177.

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙC τῶν σκέψεών μου ώς εἶδος Ἀπολογίας

Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου (†2005)

I ΜΕΡΟΣ

4- Ὁ δὲ Μητροπολίτης Φιλάρετος ἀπήντησεν ώς ἔξῆς:

«(Μετάφρασις εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου
τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὑπερορίου
Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

15/28-3-79

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Κιτίου Κον. Ἐπιφάνιον.

Σεβασμιώτατε.

Εἰς τὴν τελευταίαν σύνοδον τῶν Ἐπισκόπων ἀνεγνώσαμεν τὴν ἐπιστολὴν τῆς ὑμετέρας ἀγαστῆς Σεβασμιότητος μετὰ τῆς ἐκκλήσεως πρὸς εἰρήνην. Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὸν ὑμέτερον ζῆλον. Ἡ διάθεσίς σας ἀποτελεῖ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ὁ ὄποιος ὑπόσχεται μακαριότητα εἰς τὸν εἰρηνοποιούσ. Ἀληθῶς τὶ τὸ περισσότερον ἐπιθυμητὸν ἀπὸ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἅγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, τῶν προσηλωμένων εἰς τὴν ἀσάλευτον πιστότητα πρὸς τὴν Ἅγιαν Ὀρθοδόξιαν τῶν Πατέρων ἡμῶν;

Ἴσως εἶναι γνωστὸν εἰς τὴν Σεβασμιότητά σας, ὅτι πάντοτε ὑπήρξαμεν ἔνθερμοι εἰς τὸ νὰ διατηρήσωμεν αὐτὴν τὴν εἰρήνην, καὶ πολλάκις ἐγράψαμεν περὶ τούτου εἰς τὸν ἐλληνας ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐπισκόπους ἀπὸ τότε ποὺ ἐδέχθημεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν ἐν τῇ προσευχῇ. Ἐὰν δὲν ἐπῆλθεν ἀποτέλεσμα, δὲν εἶναι διότι ἡμεῖς δὲν ἐφροντίσαμεν περὶ τούτου, ἀλλὰ διότι οἱ ἀδελφοί μας ἐνδιαφέρονται περισσότερον εἰς τὸ νὰ εὔρουν αἰτίας πρὸς χωρισμόν, παρὰ τοῦ νὰ συμπολεμήσουν μεθ'

ἡμῶν κατὰ τῆς ἐξαπλώσεως τῶν ἀντιχριστιανικῶν νεωτεριστικῶν καὶ οἰκουμενιστικῶν ιδεῶν τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Εἰς μίαν περίπτωσιν ὡφείλετο εἰς διαφωνίαν των πρὸς ὑμᾶς, δόσον ἀφορᾶ τὸν παρ' ὑμῖν χρησιμοποιούμενον τρόπον ἀποδοχῆς τῶν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐπιστρεφομένων, εἰς ἄλλην περίπτωσιν ὡφείλετο εἰς πλήρη ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς Κανόνας τοὺς διαρθμίζοντας τὰς σχέσεις μεταξὺ ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν.¹

Ἐχετε δίκαιον ὅταν ὑπογραμμίζετε ὅτι ἡ “ἀνεξαρτησία” πρέπει ν’ ἀντικατασταθῇ διὰ ἀγαθῶν σχέσεων. Δυστυχῶς ὅμως, παρατηροῦμεν ὅτι οἱ ἐλληνες ἀδελφοί μας ὅχι μόνον ἀρχισαν νὰ ἀπορρίπτουν τὴν Οἰκονομίαν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, τόσον ζωηρῶς ἐκφρασθεῖσαν ἄλλως τε ὑπὸ τοῦ Ἅγ. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου εἰς τὸν πρῶτον Κανόνα του, πλήρη σοφίας καὶ ἀγάπης, ἀλλὰ ἐπίσης κατηγοροῦν διὰ τὰς ἀπόψεις ἀποφάσεις μας, διὰ τῶν ὄποιων ἀκολουθοῦμεν τὰς ὀδηγίας του ἔναντι τῶν προσερχομένων πρὸς τὴν Ἅγιαν Ἐκκλησίαν καὶ τῶν κινδυνευόντων ὅπως παρασυρθοῦν εἰς τὴν νεωτεριστικὴν αἵρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ μας δόσον ἀφορᾶ τὴν ὁμολογίαν τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων, πλὴν ἔχοντας διάφορον ποιμνιον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τῶν ἑλλήνων, καὶ ζῶντας ὑπὸ διαφορετικὰς προϋποθέσεις, ἡμεῖς ώς πνευματικοὶ ίατροὶ πιστεύομεν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον νὰ μεταχειρισθῶμεν ἄλλα φάρμακα πρὸς θεραπείαν τῶν ἀσθενειῶν ἐκείνων διὰ τὰς ὀποίας ὑμεῖς οὐδὲν

(Σημ. Ο.Π.Σ.: Αἱ ὑποσημειώσεις εἶναι ἡμέτεραι.)

1) Ἐδῶ ἀναφέρεται εἰς περίπτωσιν βαπτισθέντος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Παπικοῦ, τὸν ὄποιον προηγουμένως εἶχαν δεχθεῖ οἱ Ρώσοι ἄνευ Βαπτίσματος, κατὰ τὴν καὶ πρὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπικρατοῦσαν ἐν αὐτοῖς κακὴν οἰκονομίαν. Βλέπε περὶ αὐτῆς καὶ κατωτέρω.

ἄλλο αρίνετε, εἰμὴ χειρουργικὴν ἐπέμβασιν. Ἐνεργοῦμεν τοιουτοτρόπως ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὰς δόδηγίας τοῦ 102ου Κανόνος τῆς 6ῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐπὶ πολλὰς ἔκατονταετίας ὑπῆρξε διαφορὰ μεταξὺ τῶν Ρωσικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τὸν τρόπον ἀποδοχῆς τῶν ἐκ τῶν αἱρέσεων προσερχομένων, καὶ τὸ τοιοῦτον δὲν ἀπετέλεσεν αἴτιον διαστάσεως. Διατί νὰ τὸ εἰσαγάγωμεν σήμερον ὅπου ἡ ζωὴ μας εἶναι ἥδη πλήρης δυσκολιῶν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς καθαρότητος τῆς Ὀρθοδοξίας;²

Εἰς ὄρισμένα σημεῖα ἡ Σεβασμιότης σας ἔδωκεν ἀκριβὴ ὄρισμὸν ὅσον ἀφορᾷ τὸ θεμέλιον τοῦ χωρισμοῦ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν τούτοις, φαίνεται ὅτι δὲν ἔχετε ἀρκετὰς πληροφορίας ὅσον ἀφορᾶ τὴν ζωὴν τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου καὶ τῶν σχέσεων του μὲ τὸ περιβάλλον εἰς τὸ ὄποιον ζῇ. Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν, καθ’ ἡ γνωρίζωμεν, οἱ “Ἀνδρεανοὶ” δὲν ἔξεπλήρωσαν τὰς ἀποφάσεις ὅσον ἀφορᾶ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἀποδοχῆς εἰς κοινωνίαν μεθ’ ἡμῶν. Δηλαδή, ἡ συγχωρητικὴ εὐχὴ δὲν ἀνεγνώσθη ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπισκόπων καὶ τοῦ κλήρου.

Οὐδεὶς τῶν ἀδελφῶν μας τῶν ὑπερασπιζομένων τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ τηρούντων τὸ παλαιὸν ἔορτολόγιον μᾶς ἔκατηγόρησεν ὡς παραβιάσαντας τὴν δογματικὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ δὲν ὑπῆρξαμεν ἡμεῖς οἱ πρῶτοι ποὺ θέσαμε τέρμα εἰς μίαν ἔνωσιν ἦτις μόλις ἀρχισε νὰ ὑπάρχει. Μὲ αὐτοὺς ποὺ ὑμεῖς καλεῖτε ὁπαδοὺς τοῦ Αὐξεντίου, ἡ σχέσις μας παρεφθάρη ἔνεκα τῶν βεβιασμένων των χειροτονιῶν. Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν γνωρίζομεν τὸ πῶς ἐκφράζονται ἐναντίον μας μερικοὶ ζηλωταὶ τῆς Ἐλλάδος. Ἐτσι ἡ διχόνοια προῆλθεν ὡς ἀποτέλεσμα τῶν βεβιασμένων χειροτονιῶν, τὴν κανονικότητα καὶ ἀναγκαιότητα τῶν ὄποιων δὲν ἀντιλαμβανόμεθα.³ Ἐθεωρήσαμεν ὅμως καλλίτερον ἔνεκα τοῦ συμφέροντος τῆς Ὀρθοδοξίας ν’ ἀπομακρυνθῶμεν πάσσης ἀναμείξεως εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας πιστῆς εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, μέχρις ὅτου ἡ ζωὴ τῶν ἀκολουθήσῃ ὁρθὰ ἵχνη, καὶ παύσουν οἱ ἀντικανονικὲς καὶ βεβιασμένες χειροτονίες, συμπεριλαμβανομένων κι’ ἐκείνων τῶν ἡμετέρων πρὶν κληρικῶν, καὶ ἀποδοχῆς ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες

2) Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως μὲ τὰς παρούσας σκέψεις τοῦ μακαριστοῦ Ρώσου Πρωθιεράρχου.

3) Βλ. μετέπειτα εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ μακαριστοῦ κ. Ἐπιφανίου καὶ ἐτέρους λόγους τῆς διχονοίας...

ἐχωρίσθησαν ἀφ’ ἡμῶν ἀνευ ἐγωΐσμοῦ καὶ ὑποφίας περὶ ξεπεσμοῦ μας ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν ὥποιαν ἥδη ἀπὸ πολλοῦ ὑπερασπιζόμεθα ἀνάλογα μὲ τὰς δυνάμεις καὶ ίκανότητας ἀς διαθέτομεν ἐν μέσῳ τῆς παγκοσμίου ἀποστασίας.

Ἐνεκα τῆς εἰρήνης δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ φιλονικήσωμε μὲ οἰονδήποτε, ὀλλὰ προσευχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος κραταιώσῃ τοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς Ὀρθοδοξίας, δίδοντάς τους τὴν ἀπαιτουμένην σοφίαν καὶ δύναμιν, ἐνοικώντας ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν κοινὴν ἀγάπην.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις, ἔξαιτούμεθα τὰς ἀγίας εὐχὰς τῆς Ὅμετέρας Σεβασμιότητος καὶ παραμένομεν ὑμέτεροι ἀφοσιωμένοι ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ.

†Μητροπολίτης Φιλάρετος»

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.

Ἐν τῇ Ἱερᾶ Μονῇ Μεταμορφώσεως
Ἄραδίπου Λάρνακος, Πάσχα 1979.

Ἄρ. Πρωτοκόλλου: 146

Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Προκαθήμενον
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὑπερορίου
Ὀρθοδόξους Ρωσικῆς Ἐκκλησίας
Μητροπολίτην Κον Κον ΦΙΛΑΡΕΤΟΝ
Νέα Υόρκη (Η.Π.Α.)

Μακαριώτατε, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Πρῶτον μὲν εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅτι ἔβαλεν εἰς τὴν καρδίαν τῶν ὑμετέρων Σεβίων ὅπως λάβουν ὑπ’ ὄψιν τὴν ταπεινὴν ἔκκλησιν τῆς ἐμῆς μετριότητος, καὶ λάβετε τὸν κόπον ὅχι μόνον νὰ μοῦ ἀπαντήσετε τὸ κατὰ δύναμιν, ὀλλὰ καὶ νὰ μοῦ στείλετε καὶ ἀγγλικὴν μετάφρασιν τοῦ πρωτοτύπου τῆς ὑμετέρας ἀγαπῆτῆς ἐπιστολῆς τῆς 15ης Μαρτίου 1979.

Πέπεισμαι δὲ εἰς τὸν Πανάγαθον Θεὸν ὅτι δὲν θὰ ὑπερίδῃ τῶν ταπεινῶν μας προσπαθειῶν ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν, ὀλλὰ ἐν τῷ δέοντι καιρῷ θέλει φέρει καὶ τὴν ποθητὴν ἔκβασιν, ἔστω καὶ ἀν πρὸς τοῦτο ὀφείλομεν ἔνεκα τῶν ἀμαρτιῶν μας νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς ἔτι περισσότερους κόπους καὶ προσπαθείας.

Άλλὰ καὶ ἐὰν ἀκόμη ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν βλέπομεν ἴδιοις ὀφθαλμοῖς τοὺς καρποὺς τοῦ

πόνου τῆς φυχῆς ἡμῶν, δὲν ἔχομεν ν' ἀποθαρρυνόμεθα κοπιάζοντες εἰς τὸ γεώργιον καὶ τὸν ἀμπελώνα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔστω καὶ ἐὰν ὁ κόπος φαίνεται ἄνευ ἀποτελέσματος. Καὶ ἐὰν Σκιτίων ὁ Ἀφρικανὸς ἐπὶ εἴκοσι ὀλόκληρα ἔτη ἡγωνύζετο διὰ τῆς ἐπαναλείψεως τῶν ἐπιχειρημάτων του νὰ πείσῃ τὴν Ρωμαϊκὴν Γερουσίαν εἰς ἐκστρατείαν πρὸς καταστροφὴν τῆς Καρχηδόνος, οὐδὲν θαυμαστὸν τὸ δαπανηθῆναι ὑμᾶς τε καὶ ἡμᾶς ἀόκνως καὶ ὀλοσχερῶς, οὐχὶ πρὸς καταστροφὴν πόλεως τινος, ἀλλὰ πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῦ ζῶντος καὶ ἐμφύχου Ναοῦ τοῦ Θεοῦ.

Μακαριώτατε.

Ἄρεσκομαι νὰ πιστεύω εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐπιστολῆς σας ὅτι: “Δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ μας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὄμολογίαν τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων”, ἀλλὰ ὅτι τρομερὰ παρεξήγησις προερχομένη ὑπὸ τοῦ μισοκάλου τῆς Ἐκκλησίας ἔχθροῦ, δημιουργεῖ τὴν τόσον ὀδυνηρὰν ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατάστασιν. “Οθεν καθῆκον ἐπίκειται μοι, παρὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς καὶ τὸ εἶναι ἐμὲ ἐλάχιστον ἐν τοῖς ἐπισκόποις τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅπως κάμω τὸ πᾶν, ἵνα ἔστω καὶ κατὰ ἐλάχιστον διαλυθῆ ἡ ἐνυπάρχουσα παρεξήγησις καὶ εὐθυνθοῦν αἱ ὁδοὶ Κυρίου καὶ τὰ σκολιὰ γίνωσιν εὐθέα.

Σύμφωνα μὲ τὴν ὑμετέραν ἐπιστολὴν, ἡ εὐθύνη τοῦ χωρισμοῦ βαρύνει ἐξ ὀλοκλήρου τοὺς ἔλληνας ἀδελφούς. Καίτοι ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, περιορίζομαι εἰς τὸ γραφικὸν ὅτι: “πολλὰ γάρ πταίομεν ἀπαντες” (Ιακ. γ', 2), δὲν θεωρῶ ἔαυτὸν ἀρμόδιον οὔτε νὰ σᾶς ἀντιλέξω, οὔτε νὰ σᾶς δικαιώσω, οὔτε κανεὶς μὲ κατέστησεν κριτὴν καὶ μοὶ παρέδωκεν διαιτησίαν μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῶν ἔλλήνων ἀδελφῶν.

‘Απλῶς μόνον ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μετὰ πολλῶν πιστῶν λαϊκῶν καὶ κληρικῶν, τόσον ἐξ Ἅγιου Ὁρους, ἐξ Ἑλλάδος, ὅσον καὶ ἐκ Κύπρου καὶ ἀλλαχοῦ, ἥκουσα δρισμένας ἐνστάσεις, παράπονα καὶ σκανδαλισμοὺς ἔναντι τῆς Υμετέρας Ἐκκλησίας. Κατὰ πόσον εύσταθοῦν ἢ ὅχι, δὲν δύναμαι ν' ἀποφανθῶ. Καθῆκον μου ὅμως εἶναι νὰ τὰ ἐκφράσω ὡστε νὰ ἔχω τὴν συνείδησίν μου ἐλευθέρων ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, καὶ νὰ μὴν κατακριθῶ ὡς ἀποσιωπήσας τῶν ὅσων γνῶσιν ἔλαβον.

Καὶ πρῶτον μέν, Μακαριώτατε, ἐπιτρέψατε μου νὰ ἐκφράσω τὸ ἴδικόν μου παράπονον καὶ θλίψιν, καὶ ἔξηγοῦμαι: Δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γίνεται σύγχυσις μεταξὺ Οἰκονομίας καὶ

‘Ομολογίας. Διὰ νὰ μὴν ἀπομακρυνθῶ τῆς ἐπιστολῆς σας ἀναφέρω τὸ θέμα τῶν ἐκ τῆς αἰρέσεως ἐπανερχομένων εἰς τοὺς Κόλπους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Γνωρίζομεν ὅντως ἀπὸ τὴν ιστορίαν, ὅτι καίτοι ἡ Όμολογία τυγχάνει κοινὴ παρὰ τοῖς Ὁρθοδόξοις (πῶς ἡδύνατο ἄλλως τε νὰ εἶναι ἀλλέως), ὅτι ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ὑπάρχουν μυστήρια, ἡ Οἰκονομία ὅμως ποικίλει κατὰ τόπους καὶ χρόνους, καὶ ἐφαρμόζεται ἄλλοτε μὲν κατὰ τὸ αὐστηρώτατον καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον, καθ' ἂντιβάλλουσιν καὖτε τὸ συμφέρον, καῦν τε αἱ ἀνάγκαι τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτω λοιπὸν π.χ. τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ἀκολουθούμενον ἐν προκειμένῳ καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, μέχρι τοῦ 1756 ἐδέχετο τοὺς Δυτικοὺς ἄνευ βαπτίσματος, ἐνῶ διὰ τοῦ Ὁρου τοῦ 1756 καὶ διὰ τοῦ ὅρου τοῦ Πατριάρχου Προκοπίου τριάκοντα ἔτη ἀργότερον, ἔνθα τὸ βάπτισμα τῶν Δυτικῶν, Λατίνων καὶ Ούνιτῶν ἐκηρύχθη ἐπισήμως ἄκυρον, ἥλλαξεν καὶ ἡ πρᾶξις τῆς Ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀντιθέτως εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ 1441 μέχρι τοῦ 1666 ἵσχυεν ὡς ἀκρίβεια ὅτι οἱ προερχόμενοι ἐκ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἔπρεπε νὰ βαπτίζωνται, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ 1667 ἡ Ρωσσικὴ Ἐκκλησία δέχεται τούτους ἄνευ βαπτίσματος, καὶ ἐν πολλοῖς δέκατα τὸ Εὐχολόγιον Πέτρου τοῦ Μογγίλα-ἄνευ καὖν χρίσματος.

Ἐφ' ὅσον ἡ ὑμετέρα οἰκονομία κινεῖται ἐντὸς τῶν ἰστορικῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ὄμολογιακῶν αὐτῶν πλαισίων, δὲν νομίζω ὅτι κανεὶς δύναται νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰ πλαίσια τῆς τοπικῆς σας οἰκονομίας, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ όμολογία παραμένει ἐκατέρωθεν κοινὴ καὶ ἐπικυρωμένη, οὐδὲὶς δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ θέμα τοῦτο ὡς αἴτιον χωρισμοῦ. Εἰ δὲ καὶ τὸ πράττει ἐξ ἀγνοίας καὶ ἀκρίτου ζήλου, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου δὲν συμφωνεῖ οὔτε προσυπογάφει χωρισμὸν ἔνεκα τούτου.

Ἐπικαλοῦμαι τώρα ἔνα ἄλλο παράδειγμα. Παρ' ὅμιν ἐπιτελεῖτε μικτοὺς γάμους, εἴτε μεταξὺ παλαιοημερολογιτῶν καὶ νεοημερολογιτῶν, εἴτε μεταξὺ παλαιοημερολογιτῶν καὶ μὴ Ὁρθοδόξων (Καθολικῶν καὶ Διαμαρτυρούμενων). Ἡ τοιαύτη πρᾶξις ἀπεριφράστως ἀντικειμένη εἰς τοὺς Κανόνας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τυγχάνει ἀδιανόητος ὡς οἰκονομία εἰς τὸν χῶρον τῆς τε Ἐλληνικῆς καὶ Κυπριακῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ὡς πάντες εἰσί μοι

μάρτυρες, ἀφ' ἧς στιγμῆς διέβλεψα ἀναφυομένας τὰς δυσκολίας καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ χωρισμοῦ ἐπὶ θύρας, οὐκ ὡκνησα οὐδὲ παραμέλησα, ἀλλὰ πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως, εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε μέσω τρίτων, σᾶς ἔζήτησα ἐκλιπαρόντας καὶ ἐπιμένοντας ἐπίσημον Συνοδικὴν Ὁμολογίαν Πίστεως, ὑπογεγραμμένην καὶ ἐσφραγισμένην ὁμολογίαν τουλάχιστον ὑπὸ τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου, ὅτι: “Ἀπὸ τοῦ 1924 οἱ Νεομερολογίται διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἑορτολογίου κατέστησαν ἑαυτοὺς σχισματικούς, καὶ ἐπομένως οὐδεμίᾳ μετ' αὐτῶν ἐπιτρέπεται κοινωνία ἐν τοῖς μυστηρίοις καὶ τῇ προσευχῇ.”

Μοῦ ἦτο δὲ ἀπαραίτητος ἡ ὁμολογία αὐτὴ διὰ τοὺς ἔξης λόγους:

1ον. Διὰ νὰ στηρίξω τοὺς ἀδυνάτους καὶ ἐπιφρεπεῖς πρὸς τὰς διαιρέσεις, ὅτι ἡ ὁμολογία σας τοὺς δεσμεύει ἀπέναντί σας, καὶ πρέπει νὰ προσέξουν πᾶσαν βεβιασμένην καὶ ἄκαιρον ἀπόφασιν.

2ον. Διὰ νὰ ἔχω θεμέλιον νὰ ἐπικαλεσθῶ ἀκριβῶς θέμα “Οἰκονομίας” εἰς τὰς ἐνυπαρχούσας διαφορὰς εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ τὸ καθημερινὸν βίωμα τῶν δύο ἐκκλησιῶν. Καθ' ὅτι τυγχάνει ἀδιανόητον νὰ συζητῶμεν καὶ νὰ διαπληκτίζομεθα περὶ αἰλήρου ἀμφιέσεως καὶ νεοημερολογιτῶν ἀναδόχων, πρὸ τῆς κατοχυρώσεως τῆς ὁμολογίας· διαφορετικὰ θὰ ἦτο ὡς νὰ ἐθέταμε τὴν ἄμαξαν πρὸ τοῦ βιός. Καθ' ὅτι ἡ ὁμολογία μόνον, ἐκ τῆς φύσεώς της, δεικνύει ἐὰν μία Α' ἢ Β' πρᾶξις ἐπιτελεῖται ἐπὶ καταφρονήσει ἢ ἐπὶ οἰκονομίᾳ.

3ον. Ν' ἀποφύγω θεολογικὰς διατυπώσεις περὶ κύρους ἢ μὴ τῶν μυστηριῶν τῶν νεοημερολογιτῶν, καθ' ὅτι αἱ δύο μας ἐκκλησίαι δὲν εῖχαν ἀρκετὴν συμβίωσιν ὥστε ν' ἀναπτυχθῆ καταλλήλως ἑκατέρωθεν ἡ θεολογικὴ σκέψις ἐπὶ τοῦ θέματος. Διὰ τοῦτο ἐπεβάλλετο κατὰ τὴν ἀείποτε Σοφίαν τῆς Ἐκκλησίας μία δσον τὸ δυνατὸν λακωνικὴ ὁμολογία, ἡ ὁποία δμως θὰ ἦτο ἀρτία καὶ ἀνεπίδεκτος παρερμηνείας, πρὸς ἀποφυγὴν μεταπηδήσεως ἐκ τῆς ὁμολογίας εἰς τὴν θεολογικὴν σκέψιν.

4ον. Διὰ νὰ ἀπαιτήσω ἀκόμη, ἐὰν ἦτο ἀνάγκη, ὅπως ἐπιτελεσθῇ τὸ πᾶν διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν δύο μερίδων τῶν Γ.Ο.Χ., καὶ ἐὰν ἔβλεπα ἐσκευμένως κακὴν θέλησιν κάπου, νὰ ζητήσω εἰσέτι καὶ τὴν ἐπίσημον ἐπέμβασίν σας καὶ διαιτησίαν εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἐλλάδος.

5ον. Διὰ νὰ καθησυχάσω τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Γενεύης, οἵτινες δι' ἐπισήμου ἐκκλήτου μοῦ ἐγνώρισαν τὸν σκανδαλισμόν των ἔνωσιν τοῦ

ἀρχιερέως των. Καὶ ἀπήντησα ὅτι προτιμοῦσα νὰ μὴν ἔξετάσω καν τὸ ἐκκλητόν των, ἀλλὰ ὅτι ἐὰν ἐλάμβανα τὴν δέουσαν ὁμολογιακὴν ἐγγύησιν, ὡφειλαν νὰ θεωρήσουν τὰ προβλήματά των ὡς τοπικὰς δυσκολίας, ἀς ἀντιπαρερχόμενοι, ὡφειλον νὰ θέσουν ὑπεράνω ὅλων τὸ συμφέρον ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐγγυᾶτο τὴν Ὁρθοδοξίαν. Καθ' ὅτι ὅταν εἰς τὴν κεφαλὴν τὰ πράγματα εἶναι διευθετημένα καλῶς, τότε καὶ τὰ ἐπὶ μέρους μὲ ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονὴν βρίσκουν τὴν λύσιν των.

Δυστυχῶς ὅμως οὐδέποτε ἐκρίθην ἄξιος τοιαύτης ὁμολογίας ἐκ μέρους τῆς Υμετέρας Ἐνδημούσης Ἱερᾶς Συνόδου, εἰμὴ μόνον διασκορπισμένων καθησυχαστικῶν φράσεων εἰς ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς Γεωργίου Γκράμπε, αἵτινες ὅμως οὔτε ἀρτιότητα παρεῖχον, οὔτε συνοδικὴν πρᾶξιν ἀπετέλουν· ὅθεν καὶ πῶς ἡδυνάμην νὰ παρουσιάσω αὐτὴν ὡς ἐπίσημον ὁμολογίαν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ ἐκκόψω ἀφορμὴν τῶν θελόντων ἀφορμήν;

Τουναντίον δὲ μετὰ θλίψεως πολλῆς λέγω, ὅτι ὁ Υμέτερος Ἀρχιεπίσκοπος Δυτικῆς Εὐρώπης Κύριος Ἄντωνιος, εἰς τὸν ὅποιον ἔγραφα ἐπανειλημένως, καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἐπρότεινα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ πρὸς ἀγαθὴν λύσιν τοῦ προαναφερθέντος προβλήματος, μοῦ ἀπήντησεν ἐνυπογράφως καὶ ἐπισήμως ἐκφράζοντας τὴν γνώμην ὅλων ὅμιῶν, ὅτι: “Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐπαυσεν κοινωνίαν μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῶν εἰσαγαγουσῶν τὸ νέον ἑορτολόγιον!”

Ἐλάτε τώρα Υμεῖς Ἅδελφοί, εἰς τὴν θέσιν μου, καὶ δώσατε ἀπάντησιν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, τόσον οὖς καλεῖτε “Ἄνδρεανούς”, δσον καὶ τὸν “Αὐξεντιανούς”, ἢ τὸν “Ἄγιορείτας”, ἢ τὸν Ζηλωτάς. Τὶ νὰ τοὺς ἀπαντήσω δταν μᾶς λέγουν: “Καλά, ἀφοῦ δὲν ἔκοψαν κοινωνίαν μὲ τοὺς νεοημερολογίτας, καὶ ἀφοῦ δὲν θεωροῦν τοὺς νεοημερολογίτας σχισματικούς, διατὶ ἀναγνωρίζουν καὶ χειροτονοῦν παλαιοημερολογίτας ἀρχιερεῖς εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας; Ἀναγνωρίζουν λοιπὸν δύο θυσιαστήρια;”

4) Καὶ ὅντως, αὐτὸς εἶναι ὁ σπουδαιότερος λόγος δυχονοίας μεταξὺ ὅμιῶν καὶ τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς. Βεβαίως ἐδῶ ὁ Μητροπολίτης Ἄντωνιος ὑπερβάλλει, ὥστε νὰ καλύψει τὴν ἰδικήν του χλιαρότητα, πλὴν ἀνέκαθεν εἰς τοὺς Ρώσους ὑπῆρχον δύο μερίδαι Ἐπισκόπων: μία «συντηρητικὴ» (Ὀρθόδοξος) καὶ μία «προοδευτικὴ» (φιλοκαΐνοτόμος). Ἀκριβῶς ἡ ἐπικράτησις τῆς δευτέρας, ὁδήγησε τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν τελικὰ (πρὸ δύο ἑταῖρων) εἰς ἔνωσιν μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ὡς γνωστόν.

Εἰλικρινῶς, Μακαριώτατε, δὲν βλέπω τὶ ἔχει νὰ κάμει τὸ ἀκανθῶδες τοῦτο θέμα, μὲ τὰ ζητήματα τῆς ἐσωτερικῆς οἰκονομίας. Πῶς νὰ συζητήσωμεν περὶ οἰκονομίας ἀφοῦ δὲν κατωχυρώθη ἡ ὁμολογία, ἡ ὁποία θὰ θέσει τὴν βάσιν καὶ τὸ ὄροθέσιον τῆς οἰκονομίας; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ εὐθύνη τοῦ χωρισμοῦ ἐπιβαρύνει ἐξ ὀλοκλήρου τοὺς Ἐλληνας;

Τὰ δικά μου ὅμως αἰσθήματα καὶ οἱ δικές μου προσωπικές βλέψεις δὲν μποροῦν νὰ ἀποτελέσουν τεκμήριον καὶ ἐγγύησιν διὰ τὸ ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ. Ἔγὼ δὲν μπορῶ οὔτε καὶ μοῦ ἐδόθη νὰ ἀναπληρώσω κανέναν εἰς τὸ καθῆκον του, ἀρκεῖ εἰς ἐμὲ ἐὰν ὁ Θεὸς μοῦ δώσῃ τὴν χάριν νὰ κάμω τὸ ἰδικόν μου. "Ἐτοι, Μακαριώτατε, ποτὲ δὲν εἴναι ἀργὰ διὰ νὰ κάμουμε τὸ καλόν. Δῶστε μου τὴν ὁμολογίαν ποὺ σᾶς ζητῶ, ὅπως σᾶς τὴν ζητῶ, καὶ πληθὺς πιστῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς θὰ ἀναστηθοῦν νὰ ἔργασθοῦν διὰ τὴν Εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας.

Μακαριώτατε.

"Ἔω τὴν συνείδησίν μου ἐλευθέραν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἔπεσα θῦμα συγχύσεως πληροφοριῶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐδέχθην παρ' Ὕμιν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν ὡς "συγχωρητικὴν εὐχήν" (ἄλλως τε καὶ οὐχὶ ὡς "χειροθεσίαν" ὡς θ' ἀναφέρω κατωτέρω). Διότι πρῶτον δὲν ἤξευρα ὅτι ἔχετε παρ' ὑμῖν ἀρχιερεῖς, ἵερεῖς καὶ κοινότητας μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον, δεύτερον δὲ διότι εἴτε δρθῶς, εἴτε ἐσφαλμένως, εἶχον διατυπώσει γνώμην, ὅτι ἀφ' ἣς στιγμῆς εἰσήλθομεν ἀμφότεροι εἰς μυστηριακὴν κοινωνίαν, δὲν ἐγεννάτο πλέον ἐκ μέρους σας θέμα συμπροσευχῆς μετὰ τῶν καινοτόμων νεοημερολογιτῶν.

Καὶ εἶναι ἀληθὲς μέν, ὅτι ὅταν ὁ ἡμέτερος Πρωτούγκελλος μοῦ ἐγνωστοποίησεν τὴν πρώτην σας διατύπωσιν περὶ ἑορτολογίου, ὅχι μόνον δὲν ἴκανοποιήθην, ἀλλὰ κατελήφθην ὑπὸ μεγάλης ἀνησυχίας καὶ ἄγχους, καθ' ὅτι ἡ ὑμετέρα διατύπωσις εἰς οὐδὲν διέφερεν τῆς διατύπωσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι συντηρητικῶν νεοημερολογιτῶν.

Πλὴν ὅτε ὁ παρ' ὑμῖν Ἀγιος Γερμανίας Φιλόθεος ἐξεφράσθη ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ εἰς ἐπήκοον πάντων ἐν τῇ ἐλληνίδι διαλέκτῳ, ὅτι οὐδέποτε θὰ εἴχε πλέον κοινωνίαν μετὰ τῶν νεοημερολογιτῶν, τότε καὶ ἐγὼ κατανοήσας εἰς τὴν μητρικήν μου γλῶσσαν τὸ ὁμολογούμενον καθησύχασα, καὶ ἀντεφώνησα ὡς πάντες εἰσὶν μάρτυρες αὐτόπτοι καὶ αὐτήκοοι, ὅτι καὶ: "Ἐγὼ ἐπὶ τούτῳ τῷ ρήματι βασιζόμενος, ἀπο-

δέχομαι τὴν τῶν χειρῶν ἐπίθεσιν!" Καὶ ἔδωσα περισσότερον πίστιν καὶ ἔλαβον ὡς ἐγγύησιν ἐκείνην τὴν μαρτυρίαν, καθ' ὅτι χεῖλη ἀρχιερέως οὐ φεύδονται, παρὰ τὴν ἰδικήν σας ἔγγραφον ὁμολογίαν.

Μακαριώτατε.

Γονυπετῶς σᾶς ἱκετεύω καὶ σᾶς ἐκλιπαρῶ, ἐγὼ δὲλάχιστος τῶν ἐπισκόπων τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, σᾶς ἱκετεύω καὶ σᾶς ἐκλιπαρῶ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀγάπης τοῦ Σταυροθέντος καὶ Ἀναστάντος Λυτρωτοῦ, σᾶς ἱκετεύω καὶ σᾶς ἐκλιπαρῶ ἐπικαλούμενος σήμερον μάρτυρας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν: Δὲν χρειάζονται μακροσκελεῖς ἐπιστολαὶ καὶ ἐπεξηγήσεις. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ἐλέγχω εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς Ὑμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως. Τοὺς Κανόνας γνωρίζετε κάλλιον ἐμοῦ, καὶ δὲν πρόκειται νὰ λογοδοτήσω ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας διὰ πότε καὶ πῶς ἐφηρμόσατε τὴν ἀκρίβειαν ἢ τὴν οἰκονομίαν. "Ὕστερα δομῶς ἀπ' ὅσα συνέβησαν, ἐὰν πρέπει νὰ ἔξακολουθήσω ἢ ὅχι ἐργαζόμενος τὸ ἔργον τῆς εἰρήνης, ἡ συνοδική σας ὁμολογία, συνοδικῶς ὑπογεγραμμένη καὶ ἐσφραγισμένη, ἀπερίφραστος καὶ ἀνεπίδεκτος παρερμηνείας, ὅτι: "Ἄπὸ τοῦ 1924 οἱ νεοημερολόγιται εἰσαγαγόντες τὸ νέον ἡμερολόγιον, κατέστησαν ἔαυτοὺς σχισματικούς καὶ οὐδεμίαν μετ' αὐτῶν κοινωνίαν ἐν τοῖς μυστηρίοις καὶ τῇ προσευχῇ ἐπιτρέπεται!", καθίσταται πλέον ἀπαραίτητος, καὶ τυγχάνει ἐκ τῶν ὄντων ἀνευ.

Μακαριώτατε, δώσατε τὴν καλὴν ὁμολογίαν, καὶ ἡ ὄψις τοῦ κόσμου θὰ ἀλλάξῃ. Δώσατε τὴν καλὴν ὁμολογίαν καὶ καταισχυνθήσονται δαίμονες. Δώσατε τὴν καλὴν ὁμολογίαν καὶ ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ ἀναστηλούται, ὅτι εἰς Ὕμᾶς ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὸ διακόνημα ἐν μέσῳ σκότους νὰ ἐπισκεφθῇτε ὡς νέος Νεεμίας τὰ ἐρείπια τῆς Νέας Ιερουσαλήμ, καὶ νὰ ίατρεύσετε τὸ σύντριμα τῆς θυγατρὸς Σιών.

Καὶ ἔρχομαι τώρα εἰς ἔνα ἄλλο ἐπίσημον σημεῖον τῆς ἐπιστολῆς σας ἐνθα λέγετε, ἐὰν δρθῶς μοῦ μετέφρασαν τὴν ἀγγλικὴν μετάφρασιν τῆς ἐπιστολῆς σας, ἐνθα μέμφεσθε τοὺς ἔλληνας ὅτι "ἡ συγχωρητικὴ εὐχὴ δὲν ἀνεγνώσθη ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπισκόπων καὶ τοῦ κλήρου". Χαίρομαι διὰ τὴν τοιαύτην διατύπωσιν, ἐὰν ὄντως οὕτως ἔχει καὶ ἐν τῷ ρωσικῷ πρωτοτύπῳ, καὶ εὔχομαι ν' ἀποτελέσῃ ἀγαθὴν σποράν τοὺς ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.

"Ἐπιτρέφατέ μου δομῶς ν' ἀνατρέξω εἰς τὸ παρελθόν καὶ νὰ θέσω ἔαυτὸν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνων τοὺς ὁποίους μέμφεσθε, ἵνα φανερὰ

γένηνται τῇ Μακαριότητῃ Ὅμῶν, κι' ἐκείνων ἡ ἔνστασις καὶ ἡ αἰτιολογία.

Καὶ διὰ νὰ γίνω ἀντιληπτός, θὰ σᾶς ἔξηγήσω διατὶ αὐτὸς ἀπεφάσισα νὰ δεχθῶ παρ' ὑμῖν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν ὡς συγχωρητικὴν εὐχῆν. "Ἔχω τὴν συνείδησιν ἐλευθέραν, δτι οὐδόλως προέβην εἰς τὸ διάβημα τοῦτο καιροσκοπικῶς, ἢ μὲ ὅπισθιοβουλίαν, ἢ ἀμφιβάλλων ὅσον ἀφορᾶ τὴν ὑπόστασιν τῆς ἀρχερωσύνης μου. Τουναντίον ἔσχον συνείδησιν δτι εἰσερχόμενος μεθ' ὑμῶν εἰς μυστηριακὴν κοινωνίαν, κατέστητην σύσσωμος Ὅμιν καὶ σύναιμος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Διὰ τοῦτο δέ, καίτοι ἔνεκα τῶν ἀμαρτιῶν μου τυγχάνω βραδὺς εἰς τὴν κατανόησιν δρισμένων πραγμάτων, καὶ εὑρέθην ἄκων περιπλεγμένος εἰς ἵστον δυσμενῶν συνθηκῶν, ἢ μεθ' Ὅμῶν διαιρεσις μοὶ προξένησεν μεγάλην δύνην καὶ πολὺ ἄγχος.

Πιστεύω καὶ ὅμοιογῶ, δτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν σχῖσμα τῆς νεοχριστικῆς καινοτομίας τοῦ 1924 ἀποτελεῖ σχῖσμα πραγματικόν, δρατόν, ἀπτὸν καὶ ἐνεργημένον. Εἰς τοιάτιας περιπτώσεις, καίτοι δὲν συνῆλθεν εἰσέτι Μείζων Σύνοδος πρὸς ἐπισημοποίησιν τῆς καταδίκης τῶν προπαιτείων, καίτοι ὀφείλομεν ἀόκνως νὰ κάμωμεν τὸ πᾶν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀποσχισθέντων λειτουργικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς, ὀφείλομεν ὅμως κατὰ τὴν ἔκπαλαι συνήθειαν καὶ τὸ ἔθος τῆς Ἐκκλησίας, πάραντα ν' ἀποκόψωμεν πᾶσαν μετ' αὐτῶν μυστηριακὴν κοινωνίαν, καὶ νὰ μὴ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένα οὔτε καὶ τὰς ἐναντίον Ὅμῶν κυρώσεις τούτων καὶ ποινάς, ὡς ἀπολέσαντας διὰ τῆς κακοδοξίας τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν.

Τυγχάνει δὲ τὸ σχῖσμα ἐνεργημένον, καθ' ὅτι ἡ τοιαύτη ἀποστασία ἐφηρμόσθη λειτουργικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς, πράγμα ὅπερ οὔτε ἐν Φλωρεντίᾳ ἐπέτρεψεν ὁ Θεὸς νὰ συμβῇ. "Ἐνθα οἱ ὑπογράψαντες ὑπέγραψαν μὲν τὸν προδοτικὸν ὅρον, δὲν συνελειτούργησαν ὅμως μετὰ τῶν Λατίνων. Ἐνῶ ἐδῶ ὀλόκληραι ἐορταὶ ἀνεκινήθησαν καὶ νηστείαι κατηργήθησαν, καινοτομίας χάριν.

"Οθεν ἐὰν ὄντως ὁ Σεβ. Βρεσθένης Ματθαῖος εἶχε μείνει μόνος μὲ καθαρὰν ὅμοιογίαν καὶ ὄντως δὲν εὗρισκεν συνεφαπτόμενον, συμμεριζόμενον τὴν αὐτὴν ὅμοιογίαν⁵, ἡ πρᾶξις του, τοῦ νὰ θεωρήσῃ τὴν κατάστασιν ὡς κατάστασιν

ἀνάγκης καὶ νὰ χειροτονήσῃ μόνος, ὅχι μόνον τυγχάνει ἀνεκτή, ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημένη.

Μακαριώτατε, ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀνοίξω μίαν παρένθεσιν. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας μοῦ λέγετε: "Φαίνεται δτι δὲν ἔχετε ἀρκετὰς πληροφορίας, δσον ἀφορᾶ τὴν ζωὴν τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου". "Οντως πολλὰ ἀγνοῶ καὶ ἐπιθυμῶ διακαῶς νὰ τὰ μάθω.

Τὰ προβλήματά σας λοιπὸν καὶ μὲ ἐνδιαφέρουν, καὶ ὅσα ἔξ αὐτῶν γνωρίζω τὰ συμμερίζομαι καὶ μὲ ἀπασχολοῦν. Ἐὰν λοιπὸν εἰς τὴν παρούσαν μου ἐπιστολὴν ἀναφερθῶ εἰς πρόσωπα καὶ γεγονότα, δὲν εἶναι διότι θέλω νὰ τονίσω τὰ λάθη οίουδήποτε, ἢ νὰ κρίνω, ἢ νὰ καταχρίνω. "Οσους ὅμοιογούν ἀπαραχάρακτον τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, δλους τοὺς ἀγαπῶ ἀπροσπολήπτως, μὴ διακρίνων μεταξὺ ἔθνους καὶ φυλῆς καὶ γλώσσης. "Οσους ὅμοιογούν τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, δτι σφάλματα καὶ ὃν ἔπραξαν καὶ ὅσα καὶ ὅσα καὶ ὃν ἔπραξαν, δλων ἐπιθυμῶ τὴν διόρθωσιν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν συνωδὰ τῶν κεκανονισμένων τῆς ἡμετέρας Παραδόσεως. Καὶ ὅχι μόνον ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ καὶ πέπεισμαι δτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὑψηλοτέρα οὖσα τῶν οὐρανῶν κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα, δύναται τὰ πάντα νὰ διορθώσῃ καὶ τὰ πάντα νὰ ἀποκαταστήσῃ.

"Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ εὐθύνη ἐπιρρίπτεται εἰς τοὺς Ἑλληνας, είμαι ἡθικῶς ὑποχρεωμένος νὰ ἔξετάσω καὶ τὰς δικαιολογίας καὶ τὰ ἐλαφρυντικὰ τῶν Ἑλλήνων. "Ολοι μεταξύ των ἀραγε εἶναι κακοπροαίρετοι, ἢ μήπως ὑπάρχουν καὶ καλοπροαίρετοι; "Ολοι ἀραγε ἐνδιαφέρονται καθὼς λέτε: "νὰ εὕρουν αἰτίας πρὸς χωρισμόν", ἢ μήπως ὑπάρχουν καὶ τινὲς ὄντως σκανδαλισμένοι, εἰς τοὺς ὄποιους γεννᾶται πρόβλημα συνειδήσεως ἐὰν παραμείνουν ὅμωμένοι μεθ' ὑμῶν ὑπὸ τὰς τωρινὰς προϋποθέσεις;

"Οπως λοιπόν ἡ μετριότης μου θέλει νὰ γνωρίζει τὰ δικά σας προβλήματα, ἔτσι καὶ ἡ Ἀγιωσύνη σας ὀφείλει νὰ ἔξετάσει ἐπακριβῶς τὰ ἴδια μας, καὶ νὰ ἔδη ἐὰν ἐκ παρεξηγήσεως, ἢ ἔκατέρωθεν βεβιασμένης ἐνεργείας ὑπάρχει σκάνδαλον, καὶ νὰ ἄρῃ τὸ σκάνδαλον χάριν τοῦ ἀδελφοῦ, ὑπὲρ τοῦ ὄποιου ἀπέθανεν ὁ Χριστός.

"Ἐπανέρχομαι λοιπὸν εἰς τὸ φλέγον θέμα. "Επαναλαμβάνω λοιπόν, δτι ἐὰν ὁ Βρεσθένης

5) Πρᾶγμα τὸ ὅποιον ὅμως δὲν συνέβαινε, ἀφοῦ κἄν δὲν ἀπεδέχετο τὸν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, ὅμως ὑπῆρχε καὶ ὁ ἔως ἐσχάτων συνεργάτης του Κυκλαδῶν Γερμανός, μὲ τὸν ὄποιον ἀκριβῶς διεφώνησαν

διὰ τὴν διαδικασίαν τῶν χειροτονιῶν, καθὼς διηγεῖτο ὁ ἴδιος ὁ Κυκλαδῶν, γνωρίζουν δὲ οἱ παλαιότεροι πρώην «Ματθαϊκοί», μετέπειτα δὲ «Φλωρινικοί».

Ματθαϊος ἔκαμε τὸ πᾶν, κατὰ τὴν ἀνθρώπινην δύναμιν, διὰ νὰ εὕρῃ συνεφαπτόμενον καὶ συμμεριζόμενον τὴν αὐτὴν ὅμολογίαν, ἥγουν τοῦ νὰ χειροτονήσῃ μόνος(sic)⁶, τυγχάνει οὐχί μόνον ἀνεκτὴ καὶ δικαιολογημένη, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον φυσιολογικὴ καὶ ἐπιβεβλημένη, καὶ κριθήσεται ὁ ἀνήρ ἐπαίνου μᾶλλον ἄξιος ἢ φόγου, καὶ τιμῆς ἀξιωθήσεται ὡς ὀρθόδοξος, καθ' ὅτι οὐχὶ Ἐκκλησίας καὶ Ἀρχιερέων κατέγνωσεν, ἀλλὰ φευδεπισκόπων καὶ φευδοδιδασκάλων.

Καθὼς εἶναι γνωστόν: “Τὸ μὲν γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωποιεῖ!”. Οὗτω λοιπὸν καὶ τὸν πρῶτον ἀποστολικὸν κανόνα, ὁφείλομεν πνευματικῶς νὰ τὸν ἔξετάσωμεν καὶ ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ὅλης παραδόσεως, καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ στεῖρον γράμμα ὅπερ ἀείποτε κατέστη πηγὴ ἀπειραρίθμων αἰρέσεων ἑκατομμυρίων μελετητῶν τῶν Ἱερῶν Γραφῶν. Καθ' ὅτι ἔὰν ἔνεκα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πιεζόμενοι ἐκ τῶν περιστάσεων, ἀναγκασθῶμεν νὰ χειροτονήσωμεν μόνοι, τότε δὲν χειροτονοῦμεν μόνοι, ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, μὲ ὅλους τοὺς πρὸ ἡμῶν! Τὶ δὲ λέγω μὲ ὅλους τοὺς πρὸ ἡμῶν; Οὐχὶ μόνον μὲ τοὺς πρὸ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς μεταγενεστέρους, καθ' ὅτι ἄχρονος ἔστιν ἡ Ἐκκλησία.

Ἐνῶ ἔὰν κακοδοξοῦν, καὶ μυρίους νὰ ἔχωμεν συνεφαπτομένους, ἔξω τῆς Ἐκκλησίας εὑρισκόμεθα, ὅθεν καὶ μακρὰν τοῦ Θεοῦ, ὅθεν καὶ μόνοι μονώτατοι, κἀνταῦτα, ὑπὸ δισεκατομμυρίων περιστοιχούμεθα καὶ ἐπευφημούμεθα.

Λέγουν δὲ οἱ Ἑλληνες, ὅτι καὶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Ἐκκλησίαν ἀπευθύνθη ὁ Βρεσθένης Ματθαϊος, πλὴν τὸν ἀπορρίψατε. Δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον τὸ τοιοῦτον εὔσταθεῖ, ἀπλῶς τὸ ὑποβάλλω εἰς τὴν ἀγάπην σας ώς στοιχεῖον πρὸς ἔξετασιν. Ἐὰν δημοσιεύει ὅτι τὸν ἀγνοήσατε καὶ τὸν ἐγκατελείψατε τὴν ὥραν τοῦ πειρασμοῦ ἔρημον καὶ ἀβοήθητον, δὲν νομίζω ὅτι σήμερον εὔσταθεῖ νὰ τὸν κρίνετε καὶ νὰ τὸν κατακρίνετε, ἐπειδὴ προέβη μόνος εἰς τὸ διάβημά του.

Ἐὰν ὅντως ὁ Ἅγιος Βρεσθένης ἡ δὲν ἔκαμε τὸ πᾶν ἀνθωπίνως διὰ νὰ εὕρῃ συνεφαπτόμενον, ἡ εὑρὼν τὸν παρεγνώρισε, τότε βέβαια ἡμάρτησε κατὰ τῶν Ἱερῶν κανόνων, καὶ ἡμεῖς

6) Διὰ καλυτέραν κατανόησιν τῆς ὡς ἀνω προτάσεως τὴν ἀναδιατυπώνομεν ὡς ἔξῆς:

«...ἔὰν ὁ Βρεσθένης Ματθαϊος ἔκαμε τὸ πᾶν, κατὰ τὴν ἀνθρώπινην δύναμιν, διὰ νὰ εὕρῃ συνεφαπτόμενον καὶ συμμεριζόμενον τὴν αὐτὴν ὅμολογίαν, ἄλλον εὐδεν. τότε ἡ οἰκονομία τοῦ νὰ χειροτονήσῃ μόνος, τυγχάνει οὐχί μόνον ἀνεκτὴ καὶ δικαιολογημένη....».

οἵ πνευματικοί του υἱοὶ φέροντες τὴν εὐθύνην τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ὑποκείμεθα εἴτε εἰς τὸ ἐπιτίμιον, εἴτε εἰς τὴν συγγνώμην τῆς Ἐκκλησίας, καίτοι ὄντες πλήρως ἀρχιερεῖς, καὶ ἀρχιερεῖς ὀρθόδοξοι.

Παράτυπος ἀρχιερεὺς δὲν σημαίνει σχισματικὸς ἀρχιερεύς. Ἀμαρτωλὸς ἀρχιερεὺς δὲν σημαίνει οὕτε κακόδοξος, οὕτε ἀνίερος. Καταπάτησις κανόνος δὲν σημαίνει ὁ πωσδήποτε καταφρόνησις κανόνος. Δυνατὸν νὰ κατεπατήθη ὁ Κανὼν εἴτε ἐξ ἀγνωσίας, ἡ παρεμηνείας, ἡ ἔστω καὶ ἐμπαθείας, ἐφ' ὅσον ὅμως τὸ δόγμα καὶ ἡ Πίστις παραμένουν ἀπαραχάρακτα, ἀναλόγως καὶ κριθήσεται ὁ παραβάτης.

“Οσον ἀφορᾷ τὴν μετριότητά μου, ἐγὼ μὴ ζῶν εἰς τὸν χῶρον τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, πολλὰ τῶν ἐκεῖθεν ἀγνοῶ, καὶ ἄλλα ἵσως πλημμελῶς γινώσκω. Ὄταν ἡ Ἐκκλησία τῶν Γησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Κύπρου, ἀποστολικῷ ἔθει χρωμένη, ἐψήφισεν τὴν ἐλαχιστότητά μου ὡς ὑποψήφιον ἀρχιερέα της, ἐγὼ καίτοι μετὰ πολλοῦ φόβου καὶ ἄγχους, ὑπήκουσα εἰς τὴν γεννέτειραν Ἐκκλησίαν μου καὶ μὲ τὴν τῇ αὐτῇ πίστει συνομολογοῦσα Ἐλληνικὴν Σύνοδον, καὶ ἀκων ἐφέρθην ἔμπροσθεν τοῦ Ἱεροῦ θυσιαστηρίου, πλὴν μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ γνωρίζω ὅλας τὰς λεπτομερείας καὶ τὰ καθέκαστα.

Ἄργοτερον γνώμαι ἔξεφράσθησαν καὶ ὑπὸ αὐτῶν εἰσέτι τῶν «Ματθαιϊκῶν», ὅτι ὁ Ἅγιος Βρεσθένης εἶχεν ἥδη τὴν δυνατότητα νὰ εὕρῃ συνεφαπτόμενον, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔχρησιμοποίησεν. Καὶ τοῦτο μὲν τὸ ἐπιχείρημα μοῦ ἦτο γνωστὸν ἐκ μέρους τῶν λεγομένων παρ' ἡμῖν «Φλωρινικῶν», δὲν ἔδωσα ὅμως βάσιν διὰ τὸν ἔξῆς λόγον. Ἀσχετα μὲ τὰ κίνητρα καὶ τὰ αἰτια τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ὁ Φλωρίνης Χρυσόστομος διέθετε τότε δύο ὅλους συνεφαπτομένους ἀρχιερεῖς. ὅθεν τὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ χειροτονήσῃ ἔκεινος ἀρχιερεῖς διὰ τὸ ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ; Διὰ νὰ μὴν ἐπέρχεται δὲ μῶμος εἰς τὴν διακονίαν, τὸ θέμα ἔδει νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν κρίσιν μείζονος Ὁρθοδοξούσης ἀρχιερατικῆς Συνόδου, ἦτις θὰ εἶχεν τὴν ἴσχυν καὶ τὴν ἀρμοδιότητα εἴτε νὰ ἐπιτιμήσῃ, εἴτε νὰ συγχωρήσῃ.

Εἶναι δὲ ἀληθὲς ὅτι ἐλθὼν εἰς Ἅμερικήν, εὑρέθην ὑπὸ συνθήκας λίαν δυσμενεῖς, καὶ ἐνῶ

7) Τὸν ἐμπόδιζε ἡ ἀστάθεια τῶν σὺν αὐτῷ, ὁ φόβος τοῦ ποὺ θὰ καταλήξουν οἱ χειροτονηθέντες, ἡ προσπάθεια διὰ ἔξεύρεσιν τῶν καταληλοτέρων προσώπων, ἡ ἐλπίδα διὰ βελτίωσιν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν Νεοημερολογιτῶν μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ Β' Παγκοσμίου καὶ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἵσως καὶ ἄλλα...

αίσθανόμουν τὰ πράγματα ὅπως ἀκριβῶς τὰ περιγράφω τώρα, τόσον ἡ κατάστασις τῆς σωματικῆς μου ὑγείας, ὅσον καὶ ἡ ἔλλειψις ἡρεμίας καὶ χρόνου καὶ δυνατότητος ψυχραίμου ἐξετάσεως τῶν δεδομένων, ἔξαντλήσεως καὶ συγχύσεως ἐνεκαὶ, ὥθητην ν' ἀκολουθήσω τοὺς περιβάλλοντάς με καὶ δὴ τοὺς προγενεστέρους μου ἐν τῇ πίστει, καὶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὴν στάσιν ἐκείνων, παρὰ εἰς τὴν ἰδικήν μου κρίσιν. Πλὴν τὴν συνοδικήν σας ἀπόφασιν, οὕτε χρόνον εἶχα, οὕτε ἡρεμίαν νὰ ἐξετάσω ἐν ψυχρῷ, καὶ ἔτοι ἡναγκάσθην νὰ ὑποκύψω εἰς τὰς ὑποδείξεις τῶν περιβαλλόντων με.

Π.χ. Ἐξεπλάγην διατὶ δὲν μοῦ ἐδιάβασαν τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν εἰς τὴν αὐτὴν ἱεροτελετίαν, ἥγουν τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετὰ τοῦ Ἅγιου Κορινθίας Καλλίστου, καὶ μοῦ ἀπήντησαν ἄλλος μὲν ὅτι δὲν εἶχαν δεύτερη ἀρχιερατικὴ μίτραν, καὶ ἄλλος ὅτι ἔτοι εἶναι ἡ τάξις. Κι' ἐγὼ μὴ γνωρίζων οὕτε τὴν γλῶσσαν σας, οὕτε τὴν δικήν των, οὕτε τὰ τυπικὰ σας, τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμά σας, ἔπεσα διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν θῦμα τῆς ἀσυγχωρήτου εὐπιστίας μου καὶ ὑπέστην τὰ γενόμενα.⁸⁾

Δὲν ἀναφέρω ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ἐπιρρίψω τὴν εὐθύνην τῶν πράξεών μου εἰς ἄλλον τινά. Ἡλικίαν ἔχω ποὺ νὰ δύναμαι ν' ἀντιμετωπίσω τὴν εὐθύνην καὶ τὰς συνεπείας τῶν ἰδικῶν μου σφαλμάτων. Πλὴν, ἐπειδὴ πιστεύω ὅτι κι' ἐσεῖς ἀσφαλῶς ἀγνοεῖτε ὁρισμένας πτυχὰς τοῦ θέματος, νομίζω ὅτι προτιμώτερον εἶναι νὰ σᾶς κουράσω μὲ λεπτομερείας, ὥστε εἰς τὸ μέλλον νὰ κατευθύνετε ἀναλόγως τὰς προσπαθείας σας πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπιστρέψας εἰς τὰ ἴδια ἀργότερον καὶ εὔρων σχετικὴν τινὰ ἡρεμίαν, ἐμελέτησα τὴν συνοδικήν σας ἀπόφασιν περὶ τῆς ἐφ' ἡμῶν ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν. Ὁμολογῶ ταπεινῶς ὅτι οὐδέποτε ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν συστηματικῆς μελέτης τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, ἔτοι μοῦ ἀπαιτεῖται χρόνος πολὺς καὶ ἡσυχία πρὸς κατανόησιν καὶ ἐμβάθυνσιν τῶν γραφομένων. Ἐτοι ἀφ' οὗ παρῆλθεν ὁ ἐκνευρισμὸς τῶν ταξιδίων καὶ τῶν συγκινήσεων καὶ τῶν μετακινή-

8) Ἐδῶ ἀνησυχεῖ ὁ Σεβμασμιώτατος Ἑπιφάνιος, διότι γνωρίζει ὅτι δύο ἡ καὶ περισσότεραι χειροθεσίαι δὲν ἀπαγορεύονται εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἱεροτελεστίαν, ἐνῶ ἀπαγορεύονται αἱ δύο Ἱερατικαὶ-Ἀρχιερατικαὶ χειροτονίαι συγχρόνως, ὅπότε τὸ τότε γεγονός ἀφησεν ὑπόνοιαν ὅτι οἱ Ρῶσσοι ἐτέλεσαν χωριστὰ τὰς δύο χειροθεσίας, διότι ὑπεῖχον θέσιν χειροτονιῶν (διὰ τοῦτο ἄλλωστε καὶ τοὺς ἐδιάβασαν δίχως νὰ φοροῦν τὰ Ἀρχιερατικὰ ἄμφια, τὰ ὄποια καὶ τοὺς ἔδωσαν ἰδίαις χερσὶ μετὰ τὴν εὐχὴν).

σεων, ἐμελέτησα τὸ ἔγγραφον διαφοροτρόπως ἀπ' ὅ,τι μοῦ ἐπετράπη νὰ τὸ παρατρέξω εἰς τὸν διάδρομον τοῦ Συνοδικοῦ σας Μεγάρου.

Καὶ εἶδα ὡρισμένα τινὰ τὰ ὄποια μὲ ἐξέπληξαν, καὶ τὰ ὄποια ἀδυνατῶ νὰ ἐξηγήσω ἀφ' ἐαυτοῦ εἰς τοὺς ἔρωτῶντας με. Π.χ. τὸ διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ γραφικὸν ὅτι: “Τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείτονος εὐλογεῖται”, ἀπαιτοῦνται τουλάχιστον δύο ἀρχιερεῖς, ὧσδεν νὰ ἥταν ἡ Χάρις προστιθεμένη, ὧσδεν ὁ χειροτονῶν ἀρχιερεὺς νὰ μὴν εἶχε μόνος τὸ πλήρωμα τῆς ἀρχιερωσύνης, ἡ ὧσδεν ὁ χειροτονῶν ἀρχιερεὺς νὰ μὴν ἦτο ἥδη κρείττων τοῦ χειροτονουμένου Ἱερέως, ὧσδεν καὶ χειροτονῶν καὶ χειροτονούμενος νὰ ἥσαν ἵσοβάθμιοι. Ἀκολούθως εἶδα, ὅτι ἐνῶ ἀπὸ τὴν μίαν λέγετε ὅτι δὲν εἴμεθα βέβαια σχισματικοί, πλὴν διὰ νὰ αἰτιολογήσετε τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν ἀναφέρεσθε εἰς περὶ σχισματικοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ὧσδεν νὰ εἰχαμεν ἡμεῖς τίποτε τὸ κοινὸν ἡ σχέσιν τινὰ μὲ τοὺς Κανόνας αὐτούς.

Πολλάκις ἐπεθύμουν καὶ σᾶς ἔγραψα ζητήσας ἐξηγήσεις περὶ τούτου, πλὴν ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις τῶν γεγονότων μὲ ἐπίεζεν νὰ ρίψω ἀλλοῦ τὸ κέντρον τοῦ βάρους, ἥγουν εἰς τὸ δύολογιακόν. Ἐτοι ἀρχισα νὰ διασκεδάζω τὸν λογισμόν μου λέγοντας ὅτι ἀφοῦ ὁ Θεός, παρὰ τὰ σφάλματα ποὺ διεπράξαμε ἀμφότεροι, “Ἐλληνες καὶ Ρῶσσοι, καὶ παρὰ τὰς βεβιασμένας ἑκατέρωθεν ἐνεργείας, ἐπέτρεψεν νὰ ἐνωθοῦμεν εἰς κοινὴν πίστιν, τὸ καθῆκον μας τώρα εἶναι τὴν τοιαύτην ἔνωσιν νὰ τὴν ἐδραιώσωμεν πνευματικῶς, ἀδελφικῶς καὶ θεολογικῶς, καὶ δῆλα τὰ ἄλλα εἶναι ίασιμα καὶ μὲ τὸν καιρὸν θὰ διορθωθοῦν.

Λέγω ὅτι ἐνώθημεν “κατὰ τὴν κοινὴν πίστιν” διότι, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι οἱ μεταφρασταὶ ἔκαναν σωστὰ τὸ διακόνημά των, ὁ ἡμέτερος Πρωτοσύγκελος σᾶς ἐξέθεσε τὸ πιστεύω μας ἀπεριφράστως. Ὁθεν κατέληξα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δυνατὸν μέν, ἔνεκα τῆς διαφορᾶς ἰδιοσυγκρασίας καὶ γλώσσης, νὰ ὑπάρχει διαφορὰ εἰς τὸ λεκτικὸν καὶ τὸ ἐκφραστικόν, ἡ ΟΥΣΙΑ ὅμως, ἥγουν τὸ ὅτι δύολογοῦμεν τοὺς νεοημερολογίτας σχισματικοὺς δὲν σᾶς ἐκρύβῃ! Ἐτοι μοῦ εἶναι ἀδύνατον καὶ μέχρι σήμερον κἄν νὰ διανοθῶ, ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ἔλθετε εἰς κοινωνίαν μετὰ ἀνθρώπων μετὰ τῶν ὄποιων δὲν συμμερίζεσθε τὸ πιστεύω! Καὶ ἀφοῦ οἱ Πατέρες λέγουν ὅτι, ἐὰν ἔνας ἀβάπτιστος ἐκ παρεξηγήσεως μεταλάβη τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, νὰ τὸν θεωρήσωμεν ὡς ἐγγισθέντα ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος καὶ νὰ

κάμωμεν τὸ πᾶν διὰ νὰ τὸν φέρωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν συνειδητῶς, ἔτσι καὶ ἡμεῖς, ἔστω καὶ ἔὰν παρεξηγήσει ἥνωθημεν, πλὴν ὅμως μυστήριον ἐπιτελέσαμεν, ὅθεν ὀφείλομεν ἔκεινη ἥ

ἔνωσις ἔστω καὶ κακῶς γενομένη, εἴτε ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν εἴτε ἀπὸ τὴν ἄλλην, εἴτε ἀπὸ ἀμφοτέρας, τώρα νὰ γίνῃ καλή, συνειδητὴ καὶ ὄντως θεάρεστος.

Μετὰ ὅμως τὴν τῶν χειρῶν σας ἐπίθεσιν, κληρικοί σας καὶ δὴ οὐχὶ ἐκ τῶν κατωτέρων, ἥρχισαν περιερχόμενοι τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὴν Ἑλλάδα, λέγοντες ὅτι ὅχι μόνον μᾶς “χειροθετήσατε”, ἀλλὰ καὶ μᾶς “χειροτονήσατε”... Ὡς γνωστὸν ἡ χειροθεσία μόνον ἐπὶ σχισματικῶν προβλέπεται, καὶ ἡ χειροτονία ἐπὶ τῶν ἀντερων. Ὁθεν ἡμεῖς Θείᾳ Χάριτι δὲν ὑπῆρξαμεν ποτὲ οὔτε τὸ ἔνα, οὔτε τὸ ἄλλο, διὰ τοῦτο καὶ λέγω ὅτι μὲ ἐχαροποίησεν ἡ ἐπιστολή σας, ἡτις ὁμιλεῖ περὶ “συγχωρητικῆς εὐχῆς” (THE PRAYER OF ABSOLUTION).

Αὐτή, Μακαριώτατε, εἶναι ἡ πρώτη αἰτία ποὺ ὠθησεν μεγάλην μερίδα τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὸ νὰ σᾶς ὑποπτεύεται καὶ νὰ μὴν δεχθῇ “κοινωνίαν δεξιᾶς” ἐκ μέρους σας. Γύρροχει ὅμως καὶ δευτέρα καὶ τρίτη αἰτία, καὶ ἐφ’ ὅσον ἀρχίσαμε, καλὸν εἶναι νὰ πληρώσωμεν τὸν λόγον.

“Ἄς ύποθέσωμεν (ὁ Θεὸς γνωρίζει) ὅτι ὄντως ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος δὲν ἐφέρθη ἐντίμως, κανονικῶς καὶ χριστιανικῶς ἔναντι τοῦ Κυκλαδῶν Γερμανοῦ, ἀλλὰ ἐνήργησε εἴτε ἀμαθῶς, εἴτε τὸν παρεξῆγησε, εἴτε ἀκόμα καὶ ἐμπαθῶς. Ὁ Ματθαῖος Βρεσθένης εἶναι μόνος του καὶ πάντες τοῦ ἔστρεψαν τὰ νῶτα καὶ τὸν ἐγκατέλειψαν, καὶ δὲν εὑρέθη οὐδεμία ιεραρχία μὲ καθαρὰν ὁμολογίαν διὰ νὰ τοῦ τείνῃ χειρα βοηθείας, ἀλλὰ εὑρέθη ἐγκατελειμένος εἰς τὴν γνῶσιν του, εἰς τὴν συνείδησίν του, εἰς τὰ πάθη του καὶ τὰς ἀδυναμίας του, χωρὶς ιεραρχίαν γύρω του ἡτις νὰ τὸν περιβάλλει, νὰ τὸν συμβουλεύει καὶ νὰ τὸν διορθώνει.⁹⁾ Διατὶ λέγουσιν οἱ Πατέρες: “Οὐαὶ τῷ ἑνὶ”;

Καὶ ἔὰν ἀκόμα ἡμάρτησε κατὰ τοῦ Κυκλαδῶν Γερμανοῦ, μόνος ἡμάρτησεν; Εἰς τὴν συνείδησίν του ἡμάρτησεν! Δὲν εἶχε καμμίαν ιεραρχίαν τῆς ὁποίας νὰ παραβῇ τὴν ἐντολὴν. Δὲν παρέβη ἐκπεφρασμένην Ἐκκλησίας γνώμην! Ἔπραξε κατὰ τὴν γνώμην του καὶ τὴν ἄγνοιάν του, κατὰ τὴν ἀρετήν του καὶ τὴν ἐμπάθειάν του, κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν

ἀδυναμίαν του. Ἐὰν ἐσεῖς, Μακαριώτατε, εὑρεθῆτε αὖριον εἰς παρομοίαν κατάστασιν καὶ πράξετε καλλίτερον, τότε καὶ νὰ τὸν κρίνετε.

Ἄλλὰ ἔὰν ἔνεκα τούτου θεωρήσωμεν τὸν Ματθαῖον “σχισματικόν”, πῶς θὰ πρέπει ἄραγε νὰ θεωρήσωμεν τὸν Σεβ. Σικάγου Σεραφείμ, ὅστις ὅχι ἀπλῶς κάνει τοῦ κεφαλιοῦ του, ἀλλὰ ἐνεργεῖ ἐνάντια τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας του, ἡτις ἀπηγόρευσεν καὶ ἡροήθη τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ, προκατόχου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου; Ποῖος τῶν δύο εἶναι “σχισματικώτερος”; Καὶ ἔὰν διὰ τὸν Ματθαῖον πρέπει νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὸν ἡ Κανόνα, ποῖον Κανόνα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν διὰ τὸν Σεραφείμ;

Πλὴν ὅμως τὸν διάδοχον τοῦ Ἀκακίου Αὐξέντιον ἐδέχθητε εἰς κοινωνίαν τῇ ἀπλῇ εἰσηγήσει δύο Ἀρχιμανδριτῶν, ἐξ ἀποστάσεως καὶ δι’ ἀπλῆς ἐπιστολῆς, καίτοι ἦτο δὲ κληρικὸς τοῦ Ματθαίου χειροτονημένος καὶ καθηρημένος ὑπὸ αὐτοῦ, καὶ τοῦ παραγγέλετε δι’ ἑτέρας ἐπιστολῆς σας, νὰ μᾶς δέχεται ἡμᾶς διὰ “χειροθεσίας”!... Χωρὶς κἄν ν’ ἀκούσετε καὶ τὴν δικήν μας πλευράν, καὶ χωρὶς κἄν ν’ ἀσχοληθεῖτε, ἀπὸ ποὺ αὐτὸς ποὺ ἀναγνωρίσατε ἔλκει τὴν καταγωγήν.

Τὸν δὲ Σεραφείμ ἐτιμωρήσατε μὲ ἐνὸς μηνὸς ἀργίαν, ἐμᾶς δὲ μᾶς ἐκάματε ὀλόκληρον δικαστήριον μὲ πράξεις, μὲ κρείττονα καὶ ἐλάττονα καὶ ὅγδοους κανόνας, δηλοῦντες ὅτι σᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ μᾶς ἀναγνωρίσετε δι’ ἀπλῆς συνοδικῆς πράξεως, καὶ ἀπὸ πάνω μᾶς μέμφεσθε, ὅτι δόλοι δὲν ἐδέχθησαν τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν σας.

Γύρροχει καὶ τρίτη αἰτία. Γράφετε εἰς τὴν τελευταίαν σας ἐπιστολήν: “...ἀπὸ τότε ποὺ ἐδέχθημεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν...”. Τὶ ἐννοεῖται μὲ αὐτό; Ποῖος ἐδέχθη ποῖον; Εὰν ἐννοεῖτε ἡμᾶς, ἐγώ, Μακαριώτατε, δὲν ἦλθα πρὸς ἐσᾶς μὲ τὸ συναίσθημα οὕτε νὰ μὲ “δεχθῆτε”, οὕτε νὰ σᾶς “δεχθῶ”! Ἕλθα γιὰ νὰ ἐπιτελέσω μεθ’ ὑμῶν κοινὸν καθῆκον μὲ καθυστέρησιν 48 ἑτῶν. Ἕλθα μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι, ἔνεκα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας τὸ 1971 ἐπετελέσαμεν αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπιτελεσθῇ ἀπὸ τοῦ 1924. ”Ετσι δόσον ἀφορᾶ αὐτὴν τὴν καθυστέρησιν, ἐγὼ μὲν ὀφείλω νὰ δῶ ἀπὸ δικῆς μου πλευρᾶς ποὺ εὐθύνεται αὐτῇ, κι’ ἐσεῖς πρέπει νὰ δῆτε τὴν δικήν σας εὐθύνην. ”Ετσι πρωτοῦ ν’ ἀπαιτήτε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς εἰς ὅλους, πρέπει νὰ θέσετε εἰς τὸν ἀειτόν σας τὸ ἔξιτος

9) Μόνος του χωρὶς Ιεραρχίαν νὰ τὸν περιβάλλῃ, ἀλλὰ περικυλωμένος -δυστυχῶς- ὑπὸ πολλῶν «σκορπίων καὶ ἔχιδνων»!...

έρωτημα: Τὸ 1971 τὶ κάματε; Ἀπλῶς κάματε τὸ καθῆκον σας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ ἐλευθερώσετε τὴν συνείδησίν σας, καὶ... “οὐαὶ ὑμῖν” ἔδιν δὲν τὸ κάματε; “Οταν ἔρχεται ὁ πιστὸς γιὰ νὰ τὸν ἔξομολογήσω, χρωστᾶς εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν Θεόν ποὺ προέβλεψε γι’ αὐτὸν Ἐκκλησίαν ποὺ νὰ συγχωρεῖ τὶς ἀμαρτίες του. Διὰ τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν ποὺ ἐδιαβάσατε, τοῦτο ποιοῦντες, τὸν Θεόν σας ἐδουλεύσατε. Ἐκείνου ἐντολὴν πληρώσατε. Ἐὰν ὄντως ἀποτελοῦμεν Μίαν Ἐκκλησίαν, χρέος μας καὶ καθῆκον σας εἶναι νὰ “ἀναπληρεῖτε τὰς ἐλλείφεις τῶν ἀδελφῶν σας”, ὅπως κάμω κι’ ἐγὼ ἀλλοῦ. Ἐσεῖς εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, ἐγὼ εἰς τὴν ἄλλην.

“Οταν οἱ “Ἄνδρεανοὶ” ἔχωρίσθησαν ἀφ’ ὑμῶν, ἐγράφατε: “Ἐμεῖς ὅποιοι εἴμεθα πρὶν, εἴμεθα καὶ μετά!”. Λυποῦμαι διὰ τοῦτο. Ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι τοῦ 1971, μόνον ὁ Ματθαῖος ἡμάρτησεν, ὑμεῖς δὲν ἔχετε τίποτε ποὺ σᾶς βαρύνει; Τίποτε ποὺ χρειάζεται διόρθωσιν καὶ ἐπανόρθωσιν; Δὲν ἔσκανδαλίσατε ποτὲ κανέναν; Δὲν παρέβητε οὐδὲ κατὰ κεραίαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ τοὺς ἵεροὺς Κανόνας; Λυποῦμαι ὄντως καὶ ὁδύρομαι, ἔδων ὄντως ἀληθεύει ὅτι καὶ μετὰ τὸ 1971 παραμείνατε ὅτι εἴσασταν πρίν, δηλ. ἐπικοινωνοῦντες μετὰ τῶν νεωτεριστῶν.

Μακαριώτατε, ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε νὰ προσθέσω. Τώρα ποὺ ἔχετε γνῶσιν τοῦ σκανδαλισμοῦ, δώσατε καὶ τὴν ἀπάντησιν εἰς τοὺς σκανδαλισθέντας, καὶ πράξατε ὅτι ἐπιβάλλεται πρὸς ἄρσιν τοῦ σκανδάλου. Ταπεινὴ μου γνώμη εἶναι ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἱερὰ Σύνοδος ὀφείλει, λαβοῦσα γνῶσιν τῶν ἀνωτέρω ἐνστάσεων, νὰ κάμῃ διασάφησιν καὶ νὰ ἔξηγήσῃ τὸ νόημα τῶν ἐνεργειῶν της καὶ τὸ νόημα ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν σας ἐφ’ ὑμᾶς. Καὶ ἔὰν κατόπιν τῆς διασαφήσεως καὶ τῆς μελέτης τοῦ θέματος, ἀποδειχθῇ ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ συγχωρητικὴ εὐχὴ εἰς ὅσους δὲν ἐδιαβάσθη, πρῶτος ν’ ἀγωνισθῶ γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἐνὸς τοιούτου ἐνδεχομένου καθῆκοντος. Ἐστω δὲ εἰς γνῶσιν ὅτι εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς ἀνεγνώσθη.

Μακαριώτατε.

“Ἐγραφα πρὸς ὑμᾶς μακροσκελῶς διότι γνωρίζω ἐκ πείρας ὅτι ἡ ἀλληλοεπίρροιψις εὐθυνῶν ὅχι μόνον εἰς οὐδὲν ὀφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον συντείνει εἰς τὸ νὰ εὔρυνῃ τὸ χάσμα μεταξὺ τῶν δισταμένων. Ἐπὶ πεντήκοντα πέντε συναπτὰ ἔτη αἱ διάφοροι μερίδες τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἐλλάδος καθημερινῶς ἀποδεκατίζονται ἔνεκα τῶν “Ἐμεῖς

δὲν φταῖμε, οἱ ἄλλοι φταῖνε!” . “Ἐμεῖς θέλουμε τὴν ἔνωσιν, οἱ ἄλλοι δὲν τὴν θέλουν” κ.λ.π.- Δι’ αὐτὸ καὶ πεπαρησιασμένως ἀπεφάσισα νὰ σᾶς γράψω συγκεκριμένως, ποῦα θέματα παρ’ ὑμῖν μοῦ προξενοῦν πρόβλημα συνειδήσεως, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ πράξετε πᾶν τὸ δυνατὸν ὥστε νὰ μὴν παραμείνω σκανδαλισμένος.

Ἐν κατακλεῖδι δὲ λέγω, ὅτι ἡ μετριότης μου δὲν ἀπαιτεῖ παρ’ ὑμῖν τελειότητα. Ἀπλῶς ζητῶ τὴν κατοχύρωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις θὰ ἐγγυᾶται διὰ τὰς ἐπὶ μέρους ἀτελείας, αἵτινες δυνατὸν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὰ πλαίσια τῆς Ὑμετέρας ἀπεράντου ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ἐπεκτεινομένης σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς.

Παρὰ τὴν σωματικὴν μου ἀσθένειαν καὶ ἀδυναμίαν, μετὰ κόπου πολλοῦ ἐμερίμνησα καὶ ἥργασθην διὰ τὴν σύνταξιν τῆς παρούσης. Πλὴν ὑπὸ λίαν δυσμενεῖς συνθήκας ἐργαζόμενος καὶ μὴ διαθέτων συνεργάτας μὲ μεταφραστικὰς ίκανότητας, παρακαλῶ θερμῶς ὅπως ἡ παρούσα μου, τῇ μερίμνῃ τῆς Ὑμετέρας Ἀγάπης μεταβιβασθῇ εἰς εὐσεβῆ τινὰ μεταφραστήν, κάτοχον τὴν ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης (έλληνιστὶ καὶ ρωσσιστὶ), ὥστε καὶ νὰ μεταφράσῃ ταύτην ρωσσιστὶ ἐπακριβῶς καὶ μὲ φόβον Θεοῦ, καὶ νὰ λάβῃτε ἀκριβῆ γνῶσιν τοῦ περιεχομένου.

Πεποιθώς ὅτι μεριμνήτε ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων κάλλιον ἐμοῦ, καὶ ὅτι περισσότερον ἐμοῦ ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν καθαρότητα τῆς ἀμώμου ἡμῶν Πίστεως, καὶ ὅτι θὰ κάμετε τὸ πᾶν πρὸς διάλυσιν πάσης παρεξηγήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς εἰօήνης, ἐπικαλοῦμαι κι’ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς τὴν παροργήσιαν τῆς Ἀγάπης σας καὶ διατελῶ ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν, τοῦ σκυλεύσαντος τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ διαλύσαντος τὴν ἀχλὺν τοῦ φεύδους καὶ τῆς πλάνης,

ὅλως ἀφοσιωμένος Σας ἐν Χριστῷ.

«Τὸ Μητροπολίτης Κιτίου
ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ»

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον 1979 ἔγραφα μίαν σύντομον διασάφησιν ἀνευ ἡμερομηνίας καὶ σύνηψα μετὰ τοῦ ὑπομνήματος, Ἐκκλησίας, Ὑποσημειώσεως καὶ Ὁμολογίας, καὶ ἐστάλη εἰς 15 πρόσωπα καὶ Ἀρχηγούς Γ.Ο.Χ., εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ εἰς πλείους Κυπρίους Γ.Ο.Χ.

συνεχίζεται

Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΩΝ «ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ»

Εφρύαξαν αἱ παν-σκότειναι δυνάμεις τῆς «Νέας Ἐποχῆς» κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου (ἀκόμη) Ἑλλάδος καὶ κοντεύουν νά... ἐκραγοῦν οἱ νοσηροὶ ἐγκέφαλοι τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων, ἀπὸ τὴν ἐπώδυνον ὑπερπροσπάθειαν, τὴν ὅποιαν καταβάλλουν, προκειμένου νὰ ἔξεύρουν τρόπους διὰ νὰ ἐκρίζωσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τὴν ἀκαταβλήτον ἐλληνικὴν

ὑπὸ κ. Παρασκευᾶ Κελεμπέκογλου

ψυχήν! Δεκαπέντε περίπου ἔτη μετὰ τὴν διαβόητον προτροπὴν τοῦ «πάτρωνος» τῆς διεθνοῦς διπλωματίας Χένρου Κίσινγκερ («Ὁ ἐλληνικὸς λαὸς εἶναι ἀτίθασος καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ πλήξωμεν τὴν γλῶσσαν, τὴν θρησκείαν, τὰ πνευματικὰ καὶ ἴστορικά του ἀποθέματα, ὥστε νὰ ἔξουδετερώσωμεν κάθε δυνατότητά του νὰ ἀναπτυχθῇ, νὰ διακριθῇ, νὰ ἐπικρατήσῃ...»)¹, καὶ μετὰ ἀπὸ ποικίλους προσπαθείας καὶ λυσσαλέον ἀγῶνα τῶν ἐγχωρίων μισθοφόρων του, τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα -πρὸς τὸ παρόν- εἶναι ἀπογοητευτικὸν διὰ τὰς προσδοκίας τῶν νεοταξικῶν, σατανολατρῶν ἔξουσιαστῶν. Ἡστόχησαν οἰκτρῶς, μὴ ὑπολογίζοντες ὁρθῶς, εἰς τὰ πνευματικὰ ἀποθέματα τοῦ χριστοτραφοῦς ἐλληνικοῦ λαοῦ, καὶ κυρίως μὴ γνωρίζοντες τὴν ἀκαταμάχητον καὶ ἀνίκητον εἰς τὰς διαβολικὰς μεθόδους των, καθηγιασμένην ὁρθόδοξον ἐλληνικὴν ψυχήν, τὴν ἐμφορούμενην ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος, τοῦ εἰς οἰδῶνας αἰώνων διαμένοντος, τῶν ἀγίων νεομαρτύρων, μαρτύρων, ὅμοιογητῶν, ἡρώων, ἀσκητῶν, ἱεραποστόλων παλαιῶν τε καὶ νέων! Ἐπλανήθησαν ἡλιθιωδῶς προσπαθώντας νὰ ἐφαρμόσουν τὴν τακτικὴν καὶ τὰς μεθόδους -τὰς ὅποιας ἡκολούθησαν εἰς τοὺς ἄλλους λαοὺς τοῦ πλανήτου, συμφώνως μὲ τὰς ἐπιταγὰς καὶ τὰς διακηρύξεις τῆς Παγκοσμιοποιήσεως καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ- ὅπως αὗται διαφαίνονται μέσω τῶν διανοητῶν καὶ πνευματικῶν καθοδηγητῶν των: «...μία περιγραφὴ τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος δὲν θὰ εἶναι ὀλοκληρωμένη ἢν δὲν ληφθοῦν ὑπόψη τὸ ἐπιθυμητικό, τὸ λογιστικὸ καὶ τὸ θυμοειδές», λέγει ὁ

1) Μάλιστα τὰ τοπικὰ φερέφωνα τοῦ κατευθυνομένου τύπου, διετυμπάνιζον μὲ ὑποπτον ἐπιμονὴν τὴν διάφευσιν τῆς ἄνω δηλώσεως ὑπὸ τοῦ ἵδιου - ὑποτίθεται- τοῦ Κίσινγκερ, ἀλλὰ φεῦ (!) τὰ ἵδια γεγονότα, διέφευσαν τὴν... διάφευσιν πανηγυρικῶς!

«μέγας παγκοσμιολόγος» Φουκουγιάμα²· καὶ «δ μαρξισμός, ἢ ἡ “θεωρία τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ”, ἢ ὅποιαιδήποτε ἄλλη θεωρία ποὺ θεμελιώνεται κυρίως στὸν οἰκονομικὸ παράγοντα, θὰ εἶναι ἀντικειμενικὰ ἐλλιπῆς, ἢν δὲν λάβει ὑπόψη της τὸ θυμικὸ τῆς ψυχῆς καὶ τὸν ἀγῶνα γιὰ ἀναγνώριση, θεωρώντας τα βασικὴ κινητήρια δύναμη τῆς ἴστορίας».

Ἐδὼ, λοιπόν, ἀκριβώς ἡστόχησαν οἱ παγκόσμιοι ἔξουσιασταί, διότι εἰς τὴν προσπάθειάν των νὰ χειραγωγήσουν πνευματικῶς, τοὺς ἀπονεκρωμένους ψυχικῶς καὶ ἀπεριτμήτους τῇ καρδίᾳ, ἐν πλήρῃ ἀθεῖᾳ εύρισκομένους ἀθλίους λαούς -εἴτε μὲ μηδενιστικὰς ἰδεολογίας, εἴτε μὲ φευδοθρησκευτικὰς διδασκαλίας (μαρξισμόν, νεοναζισμόν, δαρβινισμόν, διαλογισμόν, γκουρουϊσμόν, ἀποκρυφισμόν, σατανισμόν, πανσεξουαλισμόν, ἔξωγηγήνους -UFO-, μαγείαν, νεοεποχικὰς σέκτας, φευδοεσχατολογικὰς-φευδοχριστιανικὰς ὅμαδας, φευδομεσσίας, Μεϊτρέγια, πανθρησκειακά-οἰκουμενιστικὰ κινήματα κ.ἄ., ὃν οὐκ ἔστι ἀριθμός)- ἐπίστευσαν, ὅτι ἀρκοῦσε ἡ ἵδια «συνταγὴ» καὶ διὰ τὸν Ὁρθόδοξον Ἐλληνα, ὃσον σατανικῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἐδὲ εἶναι. Καὶ εἶναι ὄντως σατανικῆς ἐμπνεύσεως αἱ μέθοδοι τῶν παγκοσμίων ἔξουσιαστῶν καὶ προδρόμων τοῦ Ἄντιχρίστου εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε μένει ἐκστατικὸς οἰσδήποτε ἀνθρωπος ἔμπροσθεν τοῦ μεγέθους τῆς θηριώδους καὶ ἀσυλλήπτου δαιμονικῆς δυνάμεως, ἔτοιμος νὰ ἀναφωνήσῃ τό: «Τὶς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; Τὶς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ?»³· καὶ ἀκούσιως σχεδόν νὰ «προσκυνήσῃ τὸ θηρίον», ὅπως δυστυχῶς εἶναι ἥδη ἔτοιμοι νὰ κάμουν οὐκ ὀλίγοι -κατ' εὐφημισμόν- Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί⁴, ἀφοῦ μένουν ἐνεοὶ καὶ παραλελυμένοι τῆς κτηνώδους (φαινομενικῆς) παντοδυναμίας τοῦ «θηρίου»!

2) Βλ. **Φράνσις Φουκουγιάμα**, «Τὸ τέλος τῆς ἴστορίας καὶ ὁ Τελευταῖος Ἀνθρωπός».

3) Ἀποκ. ιγ', 4.

4) Ἐχει συμβεῖ δυστυχῶς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, συμβαίνει καὶ τώρα, καὶ πάντοτε διὰ τὸν ἵδιον προφανὴ λόγον: εἰς περιστάσεις δυσχερεστέρους διὰ τὴν Ἐκκλησίαν (διωγμοί, μεγάλαι αἰρέσεις κ.ἄ.) κάποιοι χριστιανοὶ (κατ' ὄνομα), νοσοῦντες τὸ τῆς μηνησικακίας πάθος καὶ ὑπὸ ἀδελφοκτόνου μίσους διακατεχόμενοι, ἐστερήθησαν τῆς Θείας Χάριτος καὶ προσεκύνησαν τὸ «θηρίον» ἀρνούμενοι τὸν Χριστόν (βλ. χαρακτηριστικῶς τὴν περίπτωσιν Σαπρι-

Τὸ ἔλληνοχριστιανικὸν πνεῦμα ἐφάνη καὶ πάλιν ἵσχυρότερον. Ἡ περίπτωσις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου εἶναι ἵσως μοναδικὸν παγκόσμιον φαινόμενον ἀντιστάσεως καὶ ὄμολογιακῆς μαρτυρίας κατὰ τῶν νεοεποχικῶν δυνάμεων· καὶ ὀφείλει ὡσαύτως νὰ ἀποτελῇ λαμπρὸν παράδειγμα καὶ ὀδηγὸν κατὰ τοῦ ὑπούλου καὶ σκοτεινοῦ πολέμου τῆς πνευματικῆς ἀλλοτριώσεως τοῦ μηδενιστικοῦ πνεύματος τοῦ οἰκουμενιστικοῦ-πανθρησκειακοῦ ὀλισμοῦ, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀπροκαλύπτου, ἀπανθρώπου, πρωτοφανοῦς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς ἀνθρωπίνου ἀξιοπρεπείας, αὐτοδιαθέσεως καὶ ἐλευθερίας μὲ τὰ πάσης φύσεως βιοτίπ, βιομετρικὰς ταυτότητας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος τελικῶς. Ἡ πρώτη αὕτη ἐπίθεσις τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων κατὰ τοῦ ἔλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ διὰ τοῦ συντονισμένου πολέμου εἰς τὸ φυχοσωματικὸν πεδίον (κατὰ τοῦ θυμικοῦ καὶ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ), μὲ ἀπώτερον στόχον τὴν ἀποχριστοποίησίν του, ἀπέτυχεν παταγωδῶς, παρὰ τὴν πολύμορφον, πολύπλευρον καὶ παλίμβουλον τακτικήν των, κυρίως μέσῳ τῆς τηλεοπτικῆς χειροαγωγήσεως, τῆς παιδείας καὶ τῆς πολιτικῆς διακυβερνήσεως: 1) Ἡ προσπάθεια νὰ πτωθῇ ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλλην μὲ τὴν σκόπιμον ἐπιδεινωσιν τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς του ἀπέτυχεν: 2) ἡ τρομοκρατία κατὰ τῆς ἐν Χριστῷ συνειδήσε-

κίου, εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἀγίου μάρτυρος Νικηφόρου, Φεβρουάριος θ'), παραμένοντες ψυχικοί «μὴ δεχόμενοι τὰ τοῦ Πνεύματος» (Α' Κορ. β' 14). Ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ Μαρτυρίου εἶναι ἀποκαλυπτική ὅσον ἀφορᾷ τὴν χαιοτικὴν διαφορὰν ποὺ χωρίζει αὐτὸν ἀπὸ τὰς φευδοεκκλησίας τῶν αἱρετικῶν, οἱ ὄποιοι ὅχι μόνον μάρτυρας καὶ ὄμολογητάς δὲν ἡξιώθησαν οὐδεπώποτε, ἀλλ᾽ ἀντιθέτως, μὲ διωγμοὺς κατ' Ὁρθοδόξων, στρατιὰς Μαρτύρων προεκάλεσαν(!) -διὰ νὰ μὴν ἀναφέρωμεν βεβαίως καὶ τὰς φοβερὰς σφαγὰς καὶ διώξεις, εἰς τὰς ὄποιας κατὰ καιροὺς προέβησαν (καὶ προβαίνουν) προκειμένου νὰ ἐπιβάλλουν τὴν πλάνην των, ἀφοῦ ἡ «πίστις» των μόνον ὡς «ψιλὴ ἰδεολογία» ὑφίσταται- ἀπλῶς διὰ ἴκανοποίησιν τοῦ θυμοειδοῦς των (ἐξ οὗ καὶ τὸ δαιμονικὸν μῆσος αὐτῶν κατὰ παντὸς ἀντιφρονοῦντος). Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἀντιθέτως πάντοτε διώκεται, καὶ διὰ τῆς ἀμάχου δυνάμεως αὐτῆς ὑφοῦται καὶ κρατύνεται. «Ὄπου γάρ ἐστι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐκεῖ ἀπακολουθεῖ ὁ διωγμὸς καὶ ἡ πάλη», διδάσκει ὁ ἄγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος (Φιλοκαλία, ὅμιλία ΙΕ'), καὶ ὡς ἐκ τούτου, τὸ Μαρτύριον καὶ ἡ Ὁμολογία εἶναι τὸ τελειωτικὸν ἐκεῖνον ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, καὶ οὐχὶ βεβαίως προϊὸν φανατισμοῦ ἢ συναισθηματικῆς ἐξάρσεως!

ώς του ἀπέτυχεν: 3) ἡ δαιμονοποίησις καὶ ἐνοχοποίησις τοῦ ἐθνικοῦ, ιστορικοῦ, κοινωνικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ παρελθόντος του ἀπέτυχεν: 4) ἡ προσπάθεια τῆς ἐθνικῆς, οἰκονομικῆς, ἡθικῆς καὶ κοινωνικῆς ισοπεδώσεως αὐτοῦ -διὰ τῆς τεχνηέντου ἀθρόου εἰσελεύσεως ἀλλοεθνῶν εἰς τὴν πατρίδα των- ἀπέτυχεν⁵, καὶ τέλος: 5) ὁ καταιγισμὸς τῶν ἀλεπάλληλων ἐπιθέσεων μὲ τὸν δῆθεν ἐκσυγχρονισμὸν τοῦ πολιτικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ βίου του (ἐπίσκεψις Πάπα: ἐξάλειψις θρησκεύματος ἀπὸ τὰς ταυτότητας: νεοειδωλολατρία: Οἰκολογία καὶ Οἰκουμενισμός: ἀποδόμησις τῆς ιστορικῆς μνήμης: καῦσις νεκρῶν: πολιτικοποίησις καὶ κομματοποίησις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου: προσπάθειαι καταργήσεως ἐθνικῶν συμβόλων, ἔορτῶν, παρελάσεων: σύμφωνα «συμβιώσεως»: «γάμοι» διμοφύλιοφίλων: «ἐκκλησιαστικὰ σκάνδαλα»: ἀνεξέλεγκτος αὔξησης καὶ διάδοσις τῶν ναρκωτικῶν, παιδεραστίας, μάγων-μέντιουμ-ἀστρολόγων-ψευδοφυχοθεραπευτῶν, καὶ πλεῖστα ὅσα ἀκόμη), ὅχι μόνον δὲν ἔκαμψαν, ἀλλὰ μᾶλλον διήγειραν ἔτι περισσότερον τὸ δρθόδοξον φρόνημα: καὶ ἀφύπνισαν αὐτό, τὸ δόποιον εἶχεν ὑπνώσει ἡ εὐμάρεια καὶ τὰ ἀλεπάλληλα σχίσματα καὶ διαιρέσεις!

Αἱ ἀντίχρισται δυνάμεις συνεχίζουν τὸν λυσσαλέον πόλεμον κατὰ τῆς ἡμετέρας πατρίδος καὶ τῆς μοναδικῆς ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως χρησιμοποιοῦντες ἀπειρα μέσα, παλίμβουλα καὶ σατανικά: ἐξωνημένους πολιτικοὺς καὶ ἐπιστήμονας: φευδοποιμένας, προβατοσήμους λύκους καὶ φευδοπροφήτας: ὁ τιδήποτε ἡμπορεῖ νὰ παγιδεύῃ καὶ νὰ καθυποτάξῃ τὴν δρθόδοξον ψυχήν, ἡ ὄποια ὀφείλει πάντοτε νὰ γρηγορῇ καὶ νὰ νήφῃ εἰς τὴν ἔρημον τῶν παθῶν, τούτεστιν τὸ μέγα τῆς Ἐκκλησίας Ιατρεῖον, κατὰ τὴν προτροπὴν τοῦ θεορρήμονος ἀγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ: «Τὸ θυμικὸν τῆς ψυχῆς, ἀγάπη χαλίνωσον· καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν αὐτῆς, ἐγκρατείᾳ καταμάρανον· καὶ τὸ λογιστικὸν αὐτῆς, προσευχῇ πτέρωσον καὶ τὸ φῶς τοῦ νοῦ ἀναμαυροῦται ποτέ»⁶. Αὐτὰ εἶναι τὰ ὄλικά, ἐκ τῶν ὄποιων ἡ τῶν μαρτύρων καὶ ὄμολογητῶν ἀείποτε παράγεται σύστασις, καὶ αὐτὰ ὀφείλομεν ἀδιαλείπτως νὰ ὀναζητῶμεν, διὰ νὰ μὴν εύρεθῶμεν -ἀκουσίως σχεδόν- ὑποτελεῖς τῆς παγκοσμίου τυραννίας τοῦ Ἀντιχρίστου!

5) Βλ. Δ. Βαρβιτσιώτη, «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ», ἐκδ. ΣΤΑΜΟΥΛΗ, 2004.

6) Φιλοκαλία, τ. Β'.

Τὰ ἐμφυτεύματα, ὁ ἀντίχριστος, ἡ δημοκρατία καὶ (ἐπὶ τέλους) ὁ Θεός!

Σημ. Ο.Π.Σ.: Παρόλον ὅτι τὸ περιοδικὸν «Τρίτο Μάτι» εἶναι ἀποκρυφιστικὸν καὶ ἀκατάληλον διὰ Πιστοὺς Ὀρθοδόξους, τὸ παρὸν ἄρθρον μὲ τὸν ὡς ἄνω τίτλον ποὺ δημοσίευσε πέρυσι (τ. 153, Ιούλιος 2007, σελ. 12-18), διακρίνεται διὰ τὴν φιλαλήθειαν τῶν πληροφοριῶν του, τὴν ἀντικειμενικὴν πληροφόρησιν καὶ τὴν τελικὴν ἀναγνώρισιν ὅτι δικαίως οἱ Χριστιανοὶ (ἐν γένει) διαμαρτύρονται καὶ ἀντιστέκονται ἐναντίον τῶν bar code καὶ τῶν ἡλεκτρονικῶν chip καὶ καρτῶν!

Λὲν ἥθελα νὰ ἀσχοληθῶ μὲ αὐτὸ τὸ θέμα ποὺ καταπιάνομαι ἐδῶ. Καὶ ὁ λόγος μοῦ φαινόταν πασιφανῆς. Δὲν ἥθελα νὰ ἐπιτρέψω στὸ ἑαυτό μου νὰ γίνω κήρυκας δεινῶν καὶ ἐνὸς ἐπερχομένου τρόμου. Ἐνὸς ἐφιάλτη ποὺ ἔρχεται μὲ τὴν μορφὴ ἐνὸς ἀγγελόμορφου σωτῆρα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, οἱ θεωρίες συνωμοσίας καὶ τὰ παρεμφερῆ μὲ ἐνοχλοῦσαν καὶ μὲ ἐνοχλοῦν ἐπειδὴ γενικὰ δὲν μοῦ ἀρέσει ποτὲ νὰ στοχοποιῶ ἀνθρώπους ἢ διμάδες ἀνθρώπων, πόσο μᾶλλον κάποια φαντάσματα. Ἡ ἴδια ἡ φύση τοῦ θέματος ποὺ καταπιάνομαι ἐδῶ μὲ ἐνοχλεῖ, γιατὶ μπορεῖ νὰ δημιουργήσει σὲ κάποιους ἀναγνῶστες πανικὸ καὶ νὰ προκαλέσει τὴν παράδοση καὶ τὴν παθητικότητα στὴν ζωὴ τους. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ δὲν θὰ ἥθελα ποτὲ οἱ μεταφυσικοὶ φόβοι διαφόρων θρησκολήπτων νὰ μολύνουν τὴν λογικὴ μου καὶ ὅ,τι μὲ συνθέτει ὡς νοῦ! Ἄλλωστε τὸ Ὀρθόδοξο βίωμα, ἀπ' ὅ,τι ἔχω καταλάβει, ἀναγνωρίζει μόνον ἐναν φόβο ὡς δόκιμο, τὸν φόβο Θεοῦ!

“Ομως αὐτὸς ὁ Βουδούρης δὲν μὲ ἀφήνει ἥσυχο καὶ ὅπως πάντα ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴ αἰτίᾳ γιὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἄρθρα μου καὶ γιὰ κάποιες ἐμπνεύσεις μου. Τὰ πράγματα ἀρχισαν ὅταν μοῦ ἔστειλε μὲ e-mail μία ἀμερικανικὴ προτεσταντικὴ ταινία 1,5 ὥρας [<http://video.google.com/videoplay?docid=1820284836934542939&hl=en>], μὲ ἑλληνικὸ ὑποτιτλισμό, τὴν «The moment after» (Ἡ Στιγμὴ Μετά...), παραγωγῆς τῆς «TMA productions» καὶ τῆς «Christiano Film Group» σὲ σκηνοθεσία τοῦ Wes Llewellyn...

Πρόκειται γιὰ μία ἀπὸ τὶς «λοουμπατζέρες» (low budget-χαμηλοῦ κόστους) ἀμερικανικές ταινίες ποὺ ξεπηδοῦν στὴν σημερινὴ Μπους-Ἀμερικὴ καὶ ἀπευθύνονται στὸν μέσο Χριστιανὸ Ἀμερικανὸ πολίτη καὶ ἰδιαίτερα στὸν σκληροὺς πυρῆνες τῶν Προτεσταντικῶν, Μεταπροτεσταντικῶν καὶ Πεντηκοστιανῶν ὄμολογιῶν, ἀγνοώντας τὸ Χόλυγουντ καὶ τὰ καθιερωμένα ἀμερικανικὰ ΜΜΕ (Μέσα Μαζικῆς Ένημέρωσης-Ἐπιβολῆς) καὶ παρακάμπτοντας τὸ Star System! Ἡ ἴδια ἡ φύση τῆς ἀνάπτυξης τῶν κινηματογραφικῶν αὐτῶν ταινιῶν ἔχει ἐναν ἔντονο ἀντικρατικὸ καὶ ἀντιλιμεραλιστικὸ χαρακτῆρα, ἀφοῦ παρακάμπτει ἐντελῶς τὰ καθιερωμένα ἐμπορικοδιαφημιστικὰ καὶ κοινωνικὰ μοντέλα προώθησης τοῦ κινηματογράφου καὶ κηρύσσει τὴν ἀνυπακοὴ τῶν πολιτῶν στὶς «ὑποταγμένες στὸν ἀντίχριστο» κρατικὲς ἔξουσίες.

Καὶ μιᾶς καὶ μιλάμε γιὰ τὰ κράτη καὶ τὶς ἔξουσίες ποὺ παραδόθηκαν στὸν ἀντίχριστο (κατὰ τὴν γνώμη τῶν δημιουργῶν αὐτῶν τῶν ταινιῶν) ὑπάρχει ἔνα ἔξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον σημεῖο στὸ φίλμ ποὺ σᾶς ἀνέφερα στὴν ἀρχή: ‘Ο Ἀμερικανὸς πρόεδρος -ποὺ ὑποτίθεται διὰ μετὰ τὴν Υπογραφὴ ὑποτάσσεται πλέον στὸ διαβολικὸ ἀντίχριστο σύστημα- ἀναφέρεται στὸ μοντέλο ἡλεκτρονικοῦ φακελώματος ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν στὶς ΗΠΑ καὶ λέει ὅτι στὴν Εὐρώπη ἥδη τρεῖς δυνάμεις, (προσέξτε!) ἡ Μεγάλη Βρεττανία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἐλλάδα(!) εἰσήγαγαν αὐτὸ τὸ μοντέλο στὸν κατοίκους τους καὶ ἔξασφάλισαν τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν εὐημερία τους. Ξαφνικὰ ἡ Ἐλλάδα ἐμφανίζεται ὡς ἵστιμη τῶν Μεγάλων Παγκόσμιων Δυνάμεων καὶ τὸ ἑλληνικὸ κράτος ὡς πρωτοπόρο στὴν καθιέρωση τῶν συστημάτων «ἀσφαλείας» καὶ κατατρομοκράτησης τῶν πολιτῶν στὸ δρόμο τῆς ἀνόδου τῆς διαβολικῆς ἔξουσίας τοῦ ἀντιχρίστου... Σενάριο, θὰ πεῖτε, ἀλλὰ σκεψθεῖτε λίγο πάνω σὲ αὐτό!

Παρεμφερεῖς ταινίες ὅπως οἱ «The Omega Code» (Κώδικας Ὁμέγα), «Megiddo: The Omega Code 2» (Μεγιδδὼ: Κωδικὸς Ὁμέγα 2), «Tribulation» (Δοκιμασία), «Left Behind» (Ἐκεῖνοι ποὺ ἀπόμειναν μετὰ τὴν Υφαρπαγή), «Carman, the Champion» (Κάρμαν ὁ

πρωταθλητής), «Road to Redemption» (Δρόμος πρὸς τὴν Λύτρωση) κ.λπ. **ἔκαναν πάταγο στὶς ΗΠΑ.** Μάλιστα, ἀν καὶ κινήθηκαν μέσα ἀπὸ μὴ ἐμπορικοὺς δρόμους (διανομὴ μὲ κασέτες καὶ DVD, προβολὴ σὲ ἐκκλησιαστικὲς αἴθουσες, χριστιανικὰ καλωδιακὰ δίκτυα καὶ σὲ παράλληλη διανομὴ σε multiplex κινηματογράφους), **ξεπέρασαν κάθε εἰσπρακτικὴ προσδοκία.** Εἶναι χαρακτηριστικὸ δτὶ μόνον ἡ πρώτη ταινία ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ἀνέφερα, βρέθηκε στὴν 10η θέση τοῦ Ἀμερικανικοῦ box office, μὲ εἰσπράξεις τοῦ πρώτου γουίκεντ 2,4 ἑκατομ. δολαρίων.

Ἡ ούσια εἶναι δτὶ τὸ ἀμερικανικὸ Κοινὸ ἐπηρεάζεται ἄμεσα ἀπὸ τὰ χριστιανικὰ κηρύγματα κατὰ τῶν «διαβολικῶν δυτικῶν ἔξουσιῶν» καὶ κατὰ τοῦ ἡλεκτρονικοῦ φακελώματος τῶν πολιτῶν καὶ τελικὰ ἀποτελεῖ ἔναν συμπαγὴν κυματοθραύστη σὲ κάθε προσπάθεια τῆς ἔξουσίας νὰ φακελώσει καὶ νὰ «τσιπάρει» τοὺς πολῖτες.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, παρ’ ὅλον τὸν κοινωνικό τους συντηρητισμό, ἀποτελοῦν (ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸ κίνημα κατὰ τῆς *Παγκοσμιοποίησης*) τὸ ἀμερικανικὸ ἀνάχωμα κατὰ τῆς ἀπολυταρχίας καὶ τοῦ χρατικοῦ αὐταρχισμοῦ καὶ κατὰ τῆς προσπάθειας παγκόσμιου φακελώματος ὅλων τῶν ὑπόλοιπων κατοίκων τῆς γῆς! Στὴν Εὐρώπη τὸ ἀντίστοιχο ἀνάχωμα ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἀναρχικούς, ἀριστεριστές, οἰκολόγους, κοινωνικοὺς ἀκτιβιστές, δργανώσεις ὑπεράσπισης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ἐκπροσώπους κοινωνικῶν μειονοτήτων, ἐνῷ στὴν ἀντίπερα ὅχθη ἐθνικοσοσιαλιστικὲς καὶ ἀκροδεξιὲς ὁμάδες ἀντιδροῦν ἐπίσης στὸ τσιπάρισμα χωρὶς ὥστόσο νὰ συμπλέουν μὲ τοὺς ὑπόλοιπους τοῦ χώρου.

Στὴν Ἐλλάδα οἱ «φυλές» ποὺ συγκροτοῦν αὐτὸ τὸ ἀνάχωμα κυμαίνονται στὰ ὅρια τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ μοντέλου, ἀλλὰ οἱ ΓΟΧ (Παλαιομερολογίτες) καὶ ὅρισμένοι γεροντάδες Όρθόδοξοι καθὼς καὶ μεγάλο μέρος τῶν Χριστιανῶν μὲ πνευματικὴ ζωή, φέρονται μία πλευρὰ τοῦ ἡληνικοῦ μοντέλου ἐγγύτερα στὸ Χριστιανικὸ ἀνάχωμα τῆς Ἀμερικῆς.

Γιὰ παράδειγμα δὲ **Συνασπισμός**, ποὺ ἀποτελεῖ ἔναν εὐρωπαϊκὸ τύπο ἀναχώματος κατὰ τοῦ ἡλεκτρονικοῦ φακελώματος φαίνεται ἥδη νὰ ὑποκύπτει στὴν ἀνάγκη ἔκδοσης τῶν βιομετρικῶν «τσιπαρισμένων» διαβατηρίων, ἀλλὰ οἱ ὀπαδοὶ τῆς Μαγδαληνῆς μοναχῆς ἀπὸ τὴν Κοζάνη (τὴν

ὅποια ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες χαρακτηρίζουν σχισματική) καὶ οἱ ἀκραῖοι προσκυνητὲς στὴν Παλαιομερολογίτικη Μονὴ Ἐσφιγμένου στὸ Ἀγιο Ὅρος δὲν φαίνεται δτὶ θὰ ὑποκύψουν ποτέ - στὴν ἀνάγκη δὲν θὰ βγάλουν διαβατήρια!

Φαντασθεῖτε, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος, τὸ ΚΚΕ, ὁ Συνασπισμός, τὸ ΝΑΡ, οἱ ἀριστερίστικες ὁργανώσεις, οἱ ὀναρχικοί, οἱ Ἐκκλησίες τῶν ΓΟΧ, οἱ νεοπροτεσταντικὲς ἐλληνικὲς ὁμάδες καὶ ὁ Λ.Α.Ο.Σ. τοῦ κ. Καρατζαφέρη, ποὺ ὅλοι θεωρητικὰ τοποθετοῦνται κατὰ τῶν μέτρων θεσμοθέτησης βιομετρικῶν διαβατηρίων καὶ ταυτοτήτων μὲ μικροτσίπ, νὰ ἔβγαζαν «γραμμὴ» ὀνυπακοῆς στὸ κράτος, νὰ ἀπομάκρυναν τὰ μέλη τους ποὺ δέχονται νὰ βγάλουν τὰ νέα βιομετρικὰ ντοκουμέντα καὶ νὰ παρεῖχαν νομική, οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ προστασία σὲ ὅσους δὲν ἀποδέχονται τὰ νέα ντοκουμέντα! Τὰ μέτρα ἀπλὰ δὲν θὰ περγούσσαν!

Στὴν Ἀμερικὴ οἱ θρησκευτικὲς αὐτὲς ὁργανώσεις ἀρχίζουν ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν τακτικὴ πάλης! Ἀνυπακοὴ στὸ κράτος ὅταν προωθεῖ ἡλεκτρονικὲς ἀρχειοθετήσεις τῶν πολιτῶν!

Στὴν πραγματικότητα ἡ ἀληθινὴ σύγκρουση μεταξὺ αὐτῶν ποὺ προωθοῦν τὸ τσιπάρισμα καὶ ἔκείνων ποὺ τὸ πολεμοῦν γίνεται στὶς ΗΠΑ καὶ ἔχει πάρει χαρακτῆρα θρησκευτικοῦ φουνταμενταλισμοῦ. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηγῶνα αὐτοῦ θὰ κρίνει παγκόσμια τὸν **τύπο ἔξουσίας** καὶ διακυβέρνησης ποὺ θὰ κυριαρχήσει τελικὰ στὸν πλανήτη!

Προσπάθειες ἐφαρμογῆς καὶ ἀντιδράσεις

Η τῶν προσωπικῶν δεδομένων τῶν ὑπηκόων σὲ πολλὰ κράτη εἶναι γεγονός. Η Εὐρωπαϊκὴ Ένωση προωθεῖ ἥδη τὶς σχετικὲς διαδικασίες ὡς ὑποχρεωτικές λόγω Σέγκεν.

Στὴ Ρωσικὴ Ομοσπονδία ἐκδηλώνεται ἰσχυρὴ ἀντίδραση ἰσχυρότατων ἐκκλησιαστικῶν κύκλων καὶ τῶν Παλαιορθοδόξων (Σταροβιέρτσι ἢ Ρασκόλνικοι) καὶ τὶς παραινέσεις κατὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ συστήματος Σέγκεν τοῦ χαρισματικοῦ Ὅρθιοδόξου γέροντα (στάρετς) Κριστιάνων ποὺ τὸ χαρακτήρισε προετοιμασία τοῦ δρόμου γιὰ τὸν ἀντίχριστο. Παρ’ ὅλα αὐτά, ὁ κ. Σεργκέϊ Βερεμέενκα πρόεδρος τῆς ρωσικῆς ἐταιρείας Ἀνγκστρεμ προχώρησε στὴν ἀγορὰ τεχνογνωσίας καὶ κατασκευαστικοῦ ὑλικοῦ, γιὰ ἐτήσια παραγωγὴ

μέχρι 12 έκατομ. μικροτσίπ αποθήκευσης προσωπικῶν δεδομένων ἀπὸ τὴ Γερμανικὴ ἔταιρεία AMD τῆς Δρέσδης, ἀξίας \$250 μὲ 300 έκατομμυρίων καὶ τὰ ἐγκατέστησε στὴν νότια Βιομηχανικὴ ζώνη τῆς Μόσχας, στὸ προάστιο Ζελιενογκράντ (Νοέμβριος 2006: http://www.executive.ru/news/piece_18120/).

Πάντως τὰ ἐφιαλτικά, ἐμφυτευμένα σὲ ἀνθρώπους μικροτσίπς ἔχουν πάρει ἥδη τὸν δρόμο πρὸς τὴν ἐμπορικὴ ἐφαρμογὴ τους. Οἱ πλούσιοι καὶ ἔξεχοντες VIPs, ποὺ εἶναι μέλη τῶν τρειλάρικων, in καὶ glamorous "Baja Beach Clubs" στὴν Μπαρτσελόνα τῆς Ἰσπανίας καὶ στὸ Ὀλλανδικὸ Ρότερνταμ, μποροῦν νὰ ἀγοράζουν τὰ πανάκριβα κρασιά τους πληρώνοντας κατ' εὐθείαν «μὲ τὸ χέρι τους» ἄυλο χρήμα. Ἡ πληρωμὴ γίνεται ὅχι μὲ πιστωτικὴ κάρτα ἀλλὰ ἀφήνοντας τὰ γκαρσόνια νὰ σκανάρουν τὸ δέρμα τοῦ χεριοῦ τους, κάτω ἀπὸ τὸ ὄποιο, μὲ ἀπλὴ ἔνεση ἔχουν ἐθελοντικὰ ἐμφυτεύσει ἔνα μικροτσίπ μεγέθους κόκκου ρυζίοῦ τῆς ἔταιρείας VeriChip Corp. ὡς διακριτικὸ τῆς ἔξεχουσας θέσης τους μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν αἰλάμπ (κάτι σὰν τὰ τατουάζ τῶν Φαραώ...).

Εἶναι ἥδη πολλοὶ οἱ ἀνθρωποι ποὺ ἔχουν μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἐθελοντικὰ ἐμφυτεύσει μικροτσίπ στὸν ἔσωτὸ τους προκειμένου νὰ κάνουν μικρὰ «θαύματα»: μὲ τὸ δάχτυλό τους ἀνοίγουν πόρτες, ἔκελειδώνουν αὐτοκίνητα, ἀνάβουν φώτα, τηλεοράσεις, ἐνεργοποιοῦν κομπιούτερ κ.λπ. Πρωτοπόρος ἐρευνητὴς σὲ αὐτὸν τὸν τομέα εἶναι ὁ γνωστὸς Kevin Warwick τοῦ Πανεπιστημίου Reading στὴν Ἀγγλία καὶ φαίνεται ὅτι δυνητικὲς ἐφαρμογὲς αὐτῶν τῶν ἐμφυτευμάτων δὲν ἔχουν περιορισμό.

Ἄλλὰ αὐτὰ εἶναι παιχνίδια (ἄλλωστε τὰ τσίπ αὐτὰ μποροῦν νὰ ἀφαιρεθοῦν), μπροστὰ σὲ κάποια ἄλλα ποὺ ἡ ἐπιβολὴ τους δὲν εἶναι τόσο... χαριτωμένη. Ἡ ἀνάγνωση ἄλλωστε τῶν δεδομένων αὐτῶν τῶν μικροτσίπ γίνεται μέσα ἀπὸ ταυτοποίηση ραδιοσυχνοτήτων (RFID), μία μέθοδος ποὺ ἐπιβάλλει τὸ σκάνερ ἀναγνώρισης νὰ ἔλθει κοντὰ στὸ τσίπ (ἐδῶ: ἀνθρώπινο ἐμφύτευμα) σὲ ἀπόσταση 5 μὲ 7 έκατοστῶν. Ὁπως ἐπισημαίνει ἡ Ἀμερικανικὴ "Ἐνωση Δικηγόρων Ἐγκληματιῶν προτείνεται ἥδη ἡ ἀναβάθμισή του μὲ τὸ παγκόσμιο σύστημα ἐντοπισμοῦ, τὸ γνωστὸ GPS, ὅπότε ὁ ἐντοπισμὸς τοῦ κάθε ἀνθρώπου ποὺ ἔχει ἐμφύτευμα σὲ ὅλον τὸν πλανήτη θὰ εἶναι δυνατὸς 24 ὥρες τὸ 24ωρο, 7 μέρες τὴν

έβδομάδα [ἔκθεση τῆς "Ἐνωσης στὴν <http://www.criminal-lawyergroup.com/criminal-attorney/how-fair-is-installing-tracking-microchips-to-criminals-does-this-violate-human-rights.php>].

Στὸ Σινσινάτι τῶν ΗΠΑ ἡ CityWatcher.com, μία ἐπιχείρηση ἰδιωτικῆς ἀσφαλείας μέσῳ τηλε-επιτήρησης ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸ προσωπικό της νὰ ἔξασφαλίζει ὑψηλὰ στάνταρτς ἀσφαλείας. Μία ἐπιλογὴ ποὺ τοὺς δίνει εἶναι ἡ ἐμφύτευση μικροτσίπ στὸν δεξί τους ὄμοι. Δύο ἐργαζόμενοι ἥδη τὸ ἀποδέχηκαν! Ὁ Scott R. Silverman, διευθυντικὸ στέλεχος τῆς Applied Digital Solutions Inc., τῆς ὁποίας ἡ VeriChip εἶναι θυγατρική, ἀποκάλυψε σὲ μία συνέντευξή του στὸ Fox News Channel τὸν Ιούνιο τοῦ 2006 ὅτι συζήτησε μὲ τοὺς ἡγέτες τῆς Οὐάσιγκτον (δὲν τοὺς κατονόμασε!) τὴν διάθεση τῆς ἐμπλοκῆς τῆς ἔταιρείας του σὲ ἔνα πρόγραμμα ἐμφύτευσης μικροτσίπ στοὺς ἔνοντες μετανάστες μὲ ὅλα τὰ βιομετρικά τους στοιχεῖα, ὡστε νὰ εἶναι ἐλέγχιμοι ἀνὰ πᾶσα στιγμή. Τὸ ζήτημα πλέον ἔπαινε σὲ νὰ ἔχει τὸ νόημα τῆς ἐθελοντικῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐμφύτευσης καὶ δὲν ἔθιγε ἀπλὰ τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα κάποιων Χριστιανικῶν σεκτῶν, ἀλλὰ ἀπειλεῖ ὀλόκληρο τὸ θέσμισμα καὶ τὸ οἰκοδόμημα τῆς κοινωνίας δικαίου καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα στὶς ΗΠΑ. Ἀκόμα καὶ οἱ Ἄνθρωποι τῆς βιομηχανίας ταυτοποίησης ραδιοσυχνοτήτων (RFID) ξεσηκώθηκαν καὶ κάποιοι ἀπαίτησαν νὰ διαγραφεῖ ἡ VeriChip. [Oakland Tribune, 5 Αὔγουστου 2006, «Radio microchip implants excite some, alarm others» τῆς Francine Brevetti].

Εἶναι ἐνδεικτικὸ τῆς ἐμπορικῆς ζήτησης ποὺ ἔχουν σήμερα τὰ ἐμφυτεύματα τὸ ὅτι τὰ ἔσοδα (revenue) τοῦ πρώτου τριμήνου τοῦ 2006 τῆς VeriChip ἐκτινάχτηκαν στὰ \$6.6 ἑκατομμύρια ὅταν τὰ ἀντίστοιχα τοῦ 2005 ἦταν μόλις \$15.000, χάρη σὲ δύο συγχωνεύσεις καὶ παρ' ὅτι οἱ ἀπώλειές της ἀνέρχονταν στὰ \$1 ἑκατομ.

Τὸ πράγμα ὅμως δὲν ἔμεινε μόνο στὶς ΗΠΑ. Ἡ κυβέρνηση τῆς Νότιας Αφρικῆς, ἐνὸς κατὰ τὰ ἄλλα προοδευτικότατου κράτους γιὰ τὰ δεδομένα τῆς Αφρικῆς, συζητᾷ τὴν ὑποχρεωτικὴ τοποθέτηση ἐμφυτευμάτων σὲ «ποινικοὺς ἐγκληματίες», προκειμένου νὰ μειωθεῖ ἡ ἀνεξέλεγκτη ἐγκληματικότητα στὴν χῶρα. (Ο φίλος μου ὁ Νίκος ὅμως ἐπιμένει νὰ λέει: «κι ἂν ἔχουν ἀφήσει τὴν ἐγκληματικότητα ἀνεξέλεγκτη ὡστε ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα νὰ μᾶς

φυτέψουν τὰ τσίπ, νὰ ἀνασάνουμε ὅλοι καὶ νὰ ποῦμε καιρὸς ἥταν...»).¹⁾

Ἄλλα ἡ κινητοποίηση τῶν Ἀμερικανικῶν νεοπροτεσταντικῶν ὁμάδων ὑπῆρξε ἄμεση. Σχηματοποίησαν ἔνα σθεναρὸ μπλόκ ἀντίδρασης στὶς ἐμφυτεύσεις καὶ γρήγορα τοὺς ἀκολούθησαν τὰ λόμπις ὑπεράσπισης τῶν ἀνθρωπίνων καὶ συνταγματικῶν δικαιιωμάτων, ὅπως ἡ Ἀμερικανικὴ Ἔνωση Ἀστικῶν Ἐλευθεριῶν (The American Civil Liberties Union), τὸ Κέντρο Ἰδιωτικότητας στὴν Ἡλεκτρονικὴ Πληροφόρηση (Electronic Privacy Information Center) καὶ ἀνεξάρτητοι ἀκτιβιστὲς ὅπως ἡ Katherine Albrecht καὶ ἡ Liz McIntyre [Χριστιανὲς καὶ συγγραφεῖς τοῦ βιβλίου «Κατάσκοποι-τσίπς, πῶς οἱ κορυφαῖες ἐπιχειρήσεις σχεδιάζουν νὰ παγιδέψουν κάθε κίνησή σας μὲ τὸ RFID» καὶ ἰδρύτριες τῆς CASPIAN (Καταναλωτὲς Ἔναντίον τῆς Εἰσβολῆς τῶν Σοῦπερ-Μάρκετς στὰ Προσωπικὰ Δεδομένα καὶ στὴν Καταλογράφησή τους)]. Η φωνὴ τους ἔγινε ἀκρως ὑπολογίσιμη καὶ πέρασαν τὶς γνῶμες τους στὰ μεγάλα media ὅπως τὸ CNN. Τὸ νέο βιβλίο τους καὶ μπὲστ σέλλερ μὲ τίτλο «The Spychips Threat: Why Christians Should Resist RFID and Electronic Surveillance» (Ἡ ἀπειλὴ τῶν Κατασκόπων-Τσίπ: Γιατὶ οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἀντισταθοῦν στὸ RFID καὶ τὴν Ἡλεκτρονικὴ Ἐπιτήρηση), συνδύαζε χωρία τῆς Ἀποκάλυψης καὶ τὶς δραστηριότητες τῆς βιομηχανίας RFID καὶ ἔκανε πάταγο. Ἡ Ἀμερικανικὴ Διοίκηση ἔδειξε νὰ τρομάζει μπροστὰ στὶς δύο γυναῖκες πού, ἀν καὶ κινοῦνταν μέσα στὰ πλαίσια τοῦ

1) "Οταν πρωτοακούστηκαν οἱ «ύπερφυσικές» ίδιότητες τῶν ἐμφυτευμένων τσίπ ποὺ μποροῦσαν νὰ διαβάζουν τὴν ἀνθρώπινη σκέψη, ὅλοι σκέφτηκαν ὅτι πρόκειται γιὰ ὑπερβολές καὶ ἀνακρίβεις. Ἡδη ὅμως, πρόσφατο δημοσίευμα (3 Ιουνίου) στὸ Ἐθνος τῆς Κυριακῆς παρουσιάζει ιατρικῆς χρήσης ἐπίτευγμα τοῦ Ἐλληνα ἐπιστήμονα Ἀπόστολου Γεωργόπουλου, τὸ ὅποιο μπορεῖ καὶ ἀποκωδικοποιεῖ λ.χ. ὅλες τὶς διεργασίες ποὺ κάνει ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δηγὸς θὰ δεῖ ἔνα κόκκινο φανάρι μέχρι νὰ πατήσει τὸ φρένο, δηλαδὴ σὲ διάστημα 400 χιλιοστῶν τοῦ δευτερολέπτου!"

"Αν σκεφθεῖ κανεὶς τὴν μὴ ἀνακοινώσιμη τεχνολογία τῶν γνωστῶν κέντρων ἔξουσίας, ποὺ ὑπάρχει σὲ αὐτὸν τὸν τομέα..."

Οἱ πάντα καλὰ πληροφορημένες -έως προφητικέσταινίες James Bond, στὴν τελευταία παραγωγὴ τους «Casino Royal» παρουσιάζουν τὴν ἐμφύτευση μικροτσίπ στὸν ἥρωα, τὸ ὅποιο ἐντοπίζει συνεχῶς τὴν θέση του μέσω δορυφόρου, ἀλλὰ καὶ μπορεῖ νὰ μεταδόσει πάρα πολλὲς ἄλλες πληροφορίες, οἱ ὅποιες μάλιστα σώζουν καὶ τὴ ζωή του!..."

συστήματος καὶ ἥσαν πετυχημένες ἐπαγγελματικά, δόνησαν τὶς ψυχὲς 100.000.000 Ἀμερικανῶν Χριστιανῶν ψηφοφόρων.

· Η ύπαρχουσα (ἐφιαλτικὴ) τεχνολογία

Η ἐποχὴ ποὺ τὰ ἀνθρώπινα ἐμφυτεύματα μπορεῖ νὰ ἐπιβληθοῦν σὲ ὅλους τὸν ἀνθρώπους τοῦ πλανήτη δὲν εἶναι μακριά. Αὐτὸ ποὺ οὐσιαστικὰ ἐμποδίζει τὴν ἄμεση ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου εἶναι ζήτημα κουλτούρας καὶ ὅχι τεχνολογίας, ἀφοῦ αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἔνα τέτοιο μέτρο θὰ φαινόταν φρικῶδες καὶ ἀποκρουστικό, τεχνολογικὰ ὅμως ὅλα εἶναι ἔτοιμα! [«A generation is all they need» (Μιὰ γενιὰ τοῦ ἀρκεῖ), Toronto Star, 10 Δεκ. 2006, τοῦ Kevin Haggerty].

"Ἡδη οἱ πρῶτες ἐφαρμογὲς γιὰ μικροτσίπ ποὺ θὰ ἐλέγχονται ἀπὸ δορυφόρους καὶ ὅχι ἀπὸ σκάνερ ἔπερασαν τὸ πειραματικὸ στάδιο. Συζητιοῦνται ἀκόμα καὶ ἐφαρμογὲς ποὺ καθιστοῦν ἀδύνατη τὴν ἔξαγωγὴ τοῦ τσίπ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα μὲ ἐπέμβαση.

Τὸ πιὸ τρομακτικὸ ὅμως εἶναι ὅτι ἡ συζήτηση ξεπέρασε τὸ ἀπλὸ τσίπ. "Ἐρευνες γίνονται ὡστε τὰ βιομετρικὰ δεδομένα νὰ ἀποθηκευτοῦν στὸ ἴδιο τὸ ἀνθρώπινο δέρμα τοῦ χεριοῦ ἢ τοῦ προσώπου, στὸ ὅποιο μία μόνιμη ρύθμιση-σχέδιο (ἔνα ἀόρατο τατουάζ) ποὺ θὰ διαμορφώνεται ἀπὸ τὴν ἀλατότητα τοῦ δέρματος (ἔνας συνδυασμὸς νανοτεχνολογίας καὶ βιοτεχνολογίας) θὰ λειτουργεῖ πλέον ὡς μικροτσίπ!

"Ἡδη ἡ IBM ἐργάζεται στὸν τομέα δικτυακῆς τεχνολογίας προσωπικῶν δεδομένων (personal area network technology ἢ PAN) καὶ μελετάει τὴν δημιουργία στὸ δέρμα ἐνὸς ἀναγνώσιμου ἡλεκτρικοῦ πεδίου ποὺ θὰ ἀποθηκεύει προσωπικὰ δεδομένα μὲ βάση τὴν ἀλατότητά του, ὡστε οἱ πληροφορίες νὰ ὀνταλλάσσονται ἀπευθείας μεταξὺ ἀνθρώπων ἢ γιὰ πιστοποίηση μὲ εἰδικὰ μηχανήματα [«Time Enough? Consequences of Human Microchip Implantation» τῆς Elaine M. Ramesh στὴν ιστοσελίδα <http://www.piercelaw.edu/Risk/Vol8/fall/Ramesh.htm>].

Αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ εἶναι ἔνα ἐμφύτευμα ὀλλὰ ἀκριβῶς ἔνα χάραγμα! «...Καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχούς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσουσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν,

καὶ ἵνα μή τις δύναται ἀγοράσαι ἡ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὄνδρατος αὐτοῦ. Όδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν φηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ ἔχει» (Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, ιγ', 16-18). Εἶναι νὰ μὴν ἔξεγείρονται ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ τῆς γῆς;

Θὰ ρωτήσει κανεὶς γιατὶ νὰ ἐφαρμοστεῖ τὸ γενικὸ τσιπάρισμα τοῦ πληθυσμοῦ; Στὴν πραγματικότητα τὰ ὀφέλη ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν του φαίνονται ἀκρωτέλεια! Καταργεῖται τὸ χρῆμα ὡς ἀξία. Ὅλες οἱ συναλλαγὲς θὰ γίνονται σὲ ἄϋλο χρῆμα μέσω τῶν μικροτίπ (ἀπὸ δάχτυλο σὲ σκάνερ ἢ ἀπὸ δάχτυλο σὲ δάχτυλο). Αὐτὸς σημαίνει τέλος στὶς ἀπατεωνιές, στὰ ριξίματα, στοὺς καταχραστές, στὴν φοροδιαφυγὴ, ἀφοῦ ὅλα θὰ ἐλέγχονται, ἀκόμα καὶ οἱ συναλλαγὲς τοῦ 1 σέντ. Ἐπίσης τέρμα πλέον στὴν ἐγκληματικότητα. Κάθε ἀνεπιθύμητη παρουσία στὸ σπίτι σας καταγράφεται (πάπαλα διαρρήξεις), κάθε ἐπίθεση κατὰ τῆς ζωῆς ἢ περιουσίας καταγράφεται, κανεὶς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ γίνει ἀντικείμενο ἀπαγωγῆς, στὸπ στὸ μαῦρο χρῆμα καὶ σὲ κάθε παράνομη διακίνηση μαύρης ἐργασίας, λευκῆς σάρκας (trafficking), δπλων, ναρκωτικῶν, τσιγάρων!

Ἄκομα πιὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ ἀνησυχεῖ κανεὶς γιὰ τὸ ποῦ θὰ βρίσκονται τὰ παιδιά του ἢ τὰ γερόντια του (ἀκόμα κι ἀν πάσχουν ἀπὸ Ἀλτζχάϊμερ), θὰ τοὺς βρίσκει στὸ GPS ἢ στὸ Google Earth, μὲ μία ἀπλὴ κίνηση τοῦ δάχτυλού του.

Ἄκομα ἡ ἄμεση δημοκρατία θὰ φαίνεται ἐφικτὴ ἀφοῦ ὅλοι θὰ μποροῦν νὰ συναποφασίζουν σὲ αὐτόματα δημοφηφίσματα γιὰ διοιδήποτε θέμα ποὺ προτείνουν! Τὸ συγκλονιστικότερο ὅμως ἐπίτευγμα θὰ ἀποτελεῖ ἡ ἴατρικὴ ἐπανάσταση ποὺ θὰ ἀκολουθήσει, ὅταν τὸ τσίπ μπορεῖ νὰ κάνει διάγνωση κάθε ἀσθένειας ἢ προειδοποιεῖ ἄμεσα γιὰ κάθε ἐπερχόμενο κίνδυνο ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπειλήσει τὴν ὑγεία τῶν ἀνθρώπων χωρὶς ἔξετάσεις καὶ τσέκ ἄπ, ἢ ἀκόμα περισσότερο ἀν μπορεῖ μέσω νευρωνικῶν δικτύων ποὺ θὰ συνδέονται μὲ μικρὲς φορητὲς συσκευές, μὲ τὸν ἐγκέφαλο καὶ μὲ ζωτικὰ ὅργανα τοῦ σώματος, νὰ ἀποκαθιστᾶ τὴν ὅραση στοὺς τυφλούς, τὴν κινητικότητα στοὺς παραπληγικούς, τὴν παροχὴ ἴνσουλίνης στοὺς διαβητικούς, τὴν ἀποκατάσταση τῶν ὀρμονικῶν δυσλειτουργιῶν καὶ τῆς καρδιακῆς ἀνεπάρκειας

χωρὶς βελόνες καὶ χειρουργεῖα. Ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀσφάλεια θὰ ἐπικρατήσει γιὰ πάντα σὲ διάλογο τὸν πλανήτη!

Τὸ νὰ ἀρνηθεῖ κανεὶς τὴν ἐμφύτευση θὰ φαίνεται ἔκνομο, ὀπισθοδρομικό, παράλογο, ὑποπτο, ἀντικοινωνικὸ καὶ ἀπάνθρωπο. Στὴν πραγματικότητα δὲν χρειάζεται νὰ ἐπιβληθεῖ στὸν πληθυσμὸ ὑποχρεωτικά. Ὁποιος δὲν τὸ θέλει, δὲν χρειάζεται νὰ τὸ βάλει... Θὰ καθίσταται αὐτόματα παρίας καὶ κλοσάρ. Άκόμα καὶ οἱ πληθυσμοὶ ποὺ τὸ ἀρνοῦνται μαζικὰ δὲν θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ τὸ φορέσουν. Θὰ κλείνονται σὲ «πάρκα»-θυλάκους νὰ σαπίζουν στὴν ἐγκληματικότητα, τὴν ὀνέχεια, τὶς ἀσθένειες. Ὁποιος θέλει νὰ ξεφύγει ἀπὸ αὐτὴν τὴν μιζέρια θὰ τρέχει νὰ τσιπαριστεῖ γιὰ νὰ «σωθεῖ».

Ἐχουν ὅμως τὰ πράγματα μόνο αὐτὴν τὴν διάσταση; Μία ἀνεξέλεγκτη ἢ ἐλεγχόμενη (!) δυσλειτουργία τοῦ τσίπ θὰ μπορεῖ νὰ προκαλέσει μαζικοὺς ἢ συγκεκριμένου τύπου θανάτους ἢ ἀκόμα καὶ τὸν ἀφανισμὸ συγκεκριμένων ἀνθρώπων ἢ πληθυσμιακῶν ὅμαδων... Ποιὸς θὰ ἐμποδίσει νέου τύπου σκοτεινὲς διμάδες ποὺ μποροῦν νὰ ἀποκτήσουν πρόσβαση στὰ ἀρχεῖα προσωπικῶν δεδομένων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸὺς ποὺ ἀληθινὰ ἐλέγχουν τὴν λειτουργία καὶ τὰ ἀποθηκευμένα δεδομένα τῶν τσίπ νὰ παρεμβαίνουν καὶ νὰ τὰ γεμίζουν μὲ φαλκιδευμένα στοιχεῖα;

Οὐσιαστικὰ ὁδηγεῖται στὴν κατάργησή του τὸ ἀρχέγονο δικαίωμα τῆς ἀπολογίας καὶ τῆς νομικῆς προστασίας ποὺ κατοχυρώθηκε μὲ ἀγῶνες αἰώνων στὸν δυτικὸ πολιτισμό. Θὰ μιλάει μόνο τὸ τσίπ!

Ἄκομα θὰ δοθεῖ ἡ δυνατότητα στὸ κράτος νὰ ἔξαπολύσει μιὰ τρομακτικὴ δικτατορία, ποὺ ὅμοιά του δὲν γνώρισε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότητα χρησιμοποιώντας κατὰ τὸ δοκοῦν τὰ ἀποθηκευμένα δεδομένα καὶ φαλκιδεύοντας φηφοφορίες - ἐδῶ αὐτὸς συζητήθηκε γιὰ τὴν φηφοφορία μέσω SMS στὴν Eurovision.

Τὰ ἐρωτήματα ποὺ τίθενται εἶναι τεράστια. Κατὰ τὶς περισσότερες θρησκείες ἀλλὰ καὶ τοὺς διαφωτιστές, τὸ δῶρο τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐπιλογῶν δόθηκε στὸν ἀνθρωπὸ πρωταρχικά. Ἄς ποῦμε δ Θεός, στὶς μονοθεϊστικὲς θρησκείες, δὲν ἐμπόδισε τὸν Κάιν νὰ δολοφονήσει τὸν Ἀβελ. Ἄλλο τὶ τὸν περιμένει μετά... Τοῦ ἔδωσε ὅμως τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολογίας καὶ τῆς μετανοίας...

Γιὰ τοὺς Χριστιανούς, οἱ ἀνθρωποι κράτησαν αὐτὸς τὸ δικαίωμα καὶ τοὺς ἐπιτράπηκε νὰ

σταυρώσουν τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδας!

Γιὰ τοὺς Μουσουλμάνους δὲ ἄλλαχ, δὲν ἔνας Θεός, δὲν ἀπέτρεψε τὴν δολοφονία κάποιων ἀπὸ τοὺς Ἀκολούθους (Χαβαρὶ) τοῦ Ἰσα (Ἰησοῦ) καὶ τοῦ Προφήτη Μωάμεθ, ἀλλὰ οὔτε καὶ θὰ ἀποτρέψει πιθανὸ μαρτύριο τοῦ Μαχντὶ κατὰ τὶς ἔσχατες ἡμέρες τοῦ δίκαιου δεύτερου ἐρχομοῦ τοῦ Ἰσα (Ἰησοῦ), τῆς πάλης μὲ τὸν Νταντζὲλ (ἀντίχριστο) καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου (Γιάουμ αλ Κιγιάμα) [γιὰ συνοπτικὲς πληροφορίες βλ. <http://www.islamcan.com/dayofjudgement/index.shtml>].

Δηλαδὴ ἡ ἀρχέγονη ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου (καὶ ἐδῶ συμφωνοῦν διαφωτιστὲς καὶ θρησκευόμενοι) ποὺ τοῦ χαρίστηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν ἢ τὴ φύση, περιορίζεται μόνο ἀπὸ τὰ φυσικά του ὅρια. Καὶ εἶναι ἡ δικαιοσύνη (Θεοῦ ἢ ἀνθρώπων) αὐτὴ ποὺ ἀκολούθως ἐπαναφέρει τὴν διαταραχθεῖσα ἀρμονία τοῦ κόσμου ἢ τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὴν (ἐκλαμβανόμενη ὡς) κακὴ χρήση τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ δικαιοσύνη στὰ ἀνθρώπινα συστήματα δὲν μπορεῖ νὰ προϋπάρχει τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ δικαιοσύνη ἀκολουθεῖ τὴν ἐλευθερία.

Ἐὰν ὅμως σὲ ἔνα ἀνθρώπινο σύστημα παρεμποδίζεται μηχανιστικὰ τὸ ὑψηστο δικαιώμα τῆς ἐλευθερίας καὶ ὑπάρχει ἐκ προοιμίου παρεμπόδιση τῆς ἐλευθερίας ἐπιλογῆς (ὄχι μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ νόμου ἢ τὴν προειδοποίηση τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ μηχανιστικὴ προϋπάρχουσα παρέμβαση στὸ ἴδιο τὸ σῶμα καὶ τὴν βιούληση τοῦ ἀνθρώπου) τότε ἡ ἀνθρώπινη ἀπονομὴ δικαιοσύνης ἐκ προοιμίου δὲν εἶναι δικαιοσύνη καὶ ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀνύπαρκτη.

Μὲ τὴν ἔννοια αὐτὴ τὸ ἐμφύτευμα καταργεῖ τὴν φυσικὴ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποτελεῖ ἐπαναφορὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς δουλείας σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο!

(“Οσον ἀφορᾶ ὅμως κάποιον Ὁρθόδοξο, τὸ δίλημμα γίνεται ἀκόμα τραγικότερο, ἀφοῦ τὸ ἐνδεχόμενο τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐμφύτευσης τὸν καταδικάζει σὲ ἀπώλεια τῆς φυχῆς.” Οχι μόνο γιατὶ κάτι τέτοιο μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐντοπίσει καὶ νὰ ἐρμηνεύσει στὸν μακάριο Ἰωάννη καὶ στὴν Ἀποκάλυψή του... Ἀλλὰ ἐπειδὴ οἱ δυνατότητες ἐλέγχου τῶν ἐγκεφαλικῶν κέντρων μέσω νευρωνικῶν δικτύων καὶ ἀνάγνωσης τῆς σκέψης καὶ τῶν προθέσεών του καταργεῖ καὶ τὴν κατὰ Θεὸν ἐλευθερία ποὺ εἶναι ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τὰ πάθη, ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία.)

Ἄκομα καὶ ἡ ἀπλὴ φυχικὴ ἐλευθερία δὲν περιορίζεται ὅταν ὁ ἀνθρωπὸς ἀπωλέσει τὴν φυσικὴ του ἐλευθερία (μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχει ἐλεύθερη φυχὴ ἀκόμα καὶ ὅταν κλειστεῖ στὰ βαθύτερα μπουντρούμια καὶ μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς σκλάβος στὴν φυχὴ ἀκόμα καὶ ἂν εἶναι ἐλεύθερος νὰ κάνει ὅ,τι θέλει, νὰ πάει παντοῦ κι εἶναι ἀφεντικὸ ἄλλων)! Πόσο μᾶλλον ἡ πνευματικὴ...

Κατὰ τοὺς Ὁρθοδόξους δίσιους καὶ ὅσιες ἀσκητὲς τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ χαρακτηρίζεται ἀπὸ μία ἐγγενὴ ἀδυναμία: Δὲν μπορεῖ νὰ διαβάσει ποτὲ τὶς σκέψεις μας. Ἀπλὰ ἐπειδὴ εἶναι πανάρχαιος καὶ εὐφυής -καὶ ὅπως μᾶς ἔλεγε ὁ πατέρας Βαρσανούφιος ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Πολωνίας «δὲν κοιμᾶται ποτέ»- συνήθως τὶς προσεγγίζει, μελετώντας ἄλλα μυριάδες δεδομένα.

Μὲ τὴν σύγχρονη ὅμως τεχνολογία ἐπιχειρεῖται ἡ ἀνάγνωση τῶν σκέψεων. Ἡδὴ χρησιμοποιοῦνται μηχανήματα ποὺ τὰ καθοδηγοῦν μέσω ἐμφυτευμάτων στὸν ἐγκέφαλο οἱ σκέψεις καὶ μόνον, τῶν ἀνθρώπων (Brain Gate ἀπὸ τὴν Cyberkinetics τῆς Μασαχουσέτης) μὲ σωτήρια ἀποτελέσματα γιὰ ὅσους ἔχουν κινητικὰ προβλήματα. Αὐτὰ τὰ τσίπς εἶναι ἀληθινὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ εὐλογημένα [<http://www.in.gr/news/article.asp?IngEntityID=530277>].²

2) Υψηλῆς ἀνάλυσης σαρωτής ἐγκεφάλου μπορεῖ νὰ διαβάζει τὶς προθέσεις!

Ομάδα ἐπιστημόνων τῆς νευρολογίας ἀπὸ τὴ Γερμανία καὶ τὴν Ἀγγλία ἀνέπτυξαν μία νέα τεχνική, ἡ οποία τοὺς ἐπιτρέπει νὰ βλέπουν βαθιὰ μέσω στὸν ἐγκέφαλο ἐνὸς ἀτόμου καὶ νὰ διαβάζουν τὶς προθέσεις του πρὶν ἐνεργήσει! Οἱ ἐπιστήμονες ἐργάζονται στὸ ίνστιτούτο Max Plank Institute for Human Cognitive and Brain Sciences, τὸ University College τοῦ Λονδίνου καὶ τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Οξφόρδης. Αὐτὴ ἡ ἔρευνα ἀνοίγει ἀμφιλεγόμενους νέους δρόμους στὴν έκανότητα τῶν ἐπιστημόνων νὰ βοιλιδοσκοποῦν τὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ κρυφακοῦν τὶς σκέψεις τους, κι αὐτὸ ἐγείρει σοβαρὰ ἐρωτήματα ἡθικῆς σχετικὰ μὲ τὸ κατὰ πόσον ἡ τεχνολογία ἀνάγνωσης τοῦ ἐγκεφάλου μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστεῖ στὸ μέλλον.

Ἡ ὅμαδα χρησιμοποίεις ὑψηλῆς ἀνάλυσης σαρωτὲς ἐγκεφάλου ὡστε νὰ ἐντοπίσει πρότυπα λειτουργίας τὰ ὄποια μεταφράζει σὲ σκέψεις, ἀποκαλύπτοντας ἔτοι τὶ προγραμμάτιζε ἔνα ἄτομο νὰ πράξει στὸ ἐγκέφαλον!

Ἡ ἔρευνα βασίζεται σὲ μία σειρὰ πρόσφατων μελετῶν, στὶς ὄποιες εἰκόνες τοῦ ἐγκεφάλου χρησιμοποιήθηκαν γιὰ νὰ ἐντοπισθοῦν οἱ ἀντιδράσεις ποὺ καταγράφονται ὅταν κάποιος λέει φέματα καὶ κατέχεται ἀπὸ βίαιη συμπεριφορὰ καὶ ρατσιστικὴ προκατάληψη.

Ἡδὴ θεωρεῖται πιθανὸν ὅτι δῆλη ἡ ἀνωτέρω τεχνο-

‘Η έφαρμογή δημως μίας άναδρομης σχέσης (τσίπ πού διαβάζει τὴν σκέψη γιὰ νὰ τὴν ἐλέγχει) μὲ ἀκριβώς ἀντίθετα ἀποτελέσματα εἶναι ἥδη πολὺ κοντά. Καὶ οἱ ἔφαρμογές ἐπιροῆς τῆς βιούλησης καὶ δημιουργίας ἢ ὑποταγῆς στὰ πάθη μέσω ἐμφυτευμάτων, ἥδη διαφαίνονται. Γιὰ αὐτὸ καὶ ἡ κατὰ Θεὸν ἐλευθερία σὲ ὅποιον ἀποδεχεῖται τὰ ἐμφυτεύματα ἀπόλυται! Καὶ μαζί της καὶ ἡ φυχῇ!

Γεγονὸς εἶναι δημως ὅτι τὸ λόμπι τῶν πολιτῶν ποὺ κινητοποιεῖται κατὰ τῆς μαζικῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἡλεκτρονικοῦ φακελώματος καὶ τῶν ἐμφυτευμάτων γιγαντώνεται. Ὑποστηρικτές τοῦ τσίπ εἶναι πλέον -καὶ μὲ ξεδιάντροπο τρόπο- τὰ δυτικὰ κράτη καὶ οἱ ἡγεσίες τους (ἢ τουλάχιστον τὰ κόμματα ποὺ διαδέχονται τὸ ἔνα τὸ ἄλλο ἢ μοιράζονται τὴν ἐξουσία), τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἀπολυταρχίας τοῦ πλούτου καὶ κάποιοι αὐτόνομοι ἐρευνητὲς ποὺ ὅλοι ο ὅτως ἄλλως συναγελάζονται στὰ *fora* τῶν οἰκονομικῶν ἐξουσιῶν καὶ περιποιοῦν δῆνας τιμὲς στὸν ἄλλο μπροστὰ στὰ ξελιγωμένα κυρίαρχα mass media τοῦ πλανήτη.

Στηρίζουν τὴ δύναμη τους στὴν παθητικότητα τοῦ μεγάλου μέρους τῶν ἀνθρώπων καὶ στὴν ἐξαθλίωση πολλῶν ἵδεολογιῶν ποὺ σύρθηκαν ἀλλοτριωμένες στὰ γόνατα τῆς πολιτικο-οἰκονομικῆς δύναμης τῶν «ἐδικῶν» τῆς ἐξουσίας.

Ἀπέναντί τους δημως ὁρθώνεται ἔνα ἑτερόκλητο κίνημα ἀτόμων καὶ δημάδων ποὺ ἔχουν λόγο, ίδαινικά, πίστη καὶ καρδιά, ἐν πολλοῖς λαθεμένα ἀλλὰ ἀνόθευτα ἀπὸ τὴν πίεση τῆς καθημερινότητας. Ἡδη τὸ τεράστιο ἀμερικανικὸ λόμπι κατὰ τῆς ἡλεκτρονικῆς ἀποθήκευσης προσωπικῶν δεδομένων κατάφερε μία ἐντυπωσιακὴ νίκη: ‘Η πολιτεία τοῦ Wisconsin καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Jim Doyle πέρασαν νόμο σύμφωνα μὲ τὸν ὅποιο ἀπαγορεύεται ἡ ὑποχρεωτικὴ ἐμφύτευση μικροτσίπ σὲ ἀνθρώπους.

Οἱ ποινὲς πρὸς τὶς ἑταιρεῖες ποὺ τὸ ἔφαρμόζουν εἶναι ἐξοντωτικές: \$10.000 τὴν ἡμέρα

λογία χωράει σὲ ἔνα ἐμφυτεύσιμο μικροτσίπ... Όστόσο ἀρκετοὶ ἐρευνητὲς ὑποστηρίζουν ὅτι ναὶ μὲν ἡ τεχνολογία τῆς ἀνάγνωσης τοῦ ἐγκεφάλου μπορεῖ νὰ προσαρμοσθεῖ ὥστε νὰ βοηθᾷ τὶς ἀνακρίσεις ἐγκληματιῶν καὶ τρομοκρατῶν, ἵσως δημως καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσει σὲ μία ἐποχὴ «Minority Report» (ὅπως τὴν παρουσίασε ὁ Στῆβεν Σπίλμπεργκ στὴν δημώνυμη ταινία), ὅπου οἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων θὰ βγαῖνουν πρὶν ἀκόμα παραβιαστεῖ ὁ νόμος, βάσει ἐνοχοποιητικῶν ἀποτελεσμάτων σάρωσης τοῦ ἐγκεφάλου.

γιὰ κάθε ὑποχρεωτικὸ ἀνθρώπινο ἐμφύτευμα. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ πανηγυρίστηκε ἔξαλα ἀπὸ τὸν πολιτεῖς τῆς Πολιτείας [«State Would Outlaw Mandatory Microchip Implants» τοῦ Bill Christensen στὸ «Live Science» 25 Απριλίου 2006 καὶ http://www.rfidgazette.org/2006/06/doyle_signs_law.html] ἐνῶ παρόμοιος νόμος προωθεῖται στὸ Ὀρεγκον.

Στὶς ΗΠΑ πάλι, ὅλη ἡ πολιτικὴ ποὺ εἶχε προωθήσει ἡ κυβέρνηση Κλίντον γιὰ τὴν καταγραφὴ σὲ ἡλεκτρονικὲς ταυτότητες τῶν προσωπικῶν δεδομένων ἔχει οὐσιαστικὰ ἀτονήσει ἐξ αἰτίας τῶν πιέσεων ποὺ ἀσκοῦν στὴν κυβέρνηση Μποὺς οἱ ὑπερσυνηρητικοὶ Χριστιανοὶ καὶ τὸ λόμπι τῶν νεοπροτεσταντῶν ποὺ στηρίζει τοὺς Ρεπουμπλικανούς. Ἔτσι ἡ συζήτηση (καὶ ἡ πρακτικὴ) ἔχει περιοριστεῖ στὸ τοπιάρισμα τῶν «ἐπικίνδυνων» (μὲ ἡ χωρὶς εἰσαγωγικὰ) γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν ΗΠΑ στοιχείων, δημοσίες, οἱ παιδόφιλοι, οἱ σήριαλ κίλερς, οἱ λαθρομετανάστες κ.λπ. καὶ ἀυτὸ δημως μὲ τρομακτικὲς ἀντιδράσεις.

Σὰν ἔνα ἰσχυρὸ ἐπιχείρημα κατὰ τῆς ἀποθήκευσης σὲ τὸ προσωπικό δεδομένων χρησιμοποιεῖται τὸ προηγούμενο τῆς Αὐστραλίας. Σὲ μία μνημειώδη συνεδρίασή της ἡ Αὐστραλιανὴ Βουλὴ ἀπέρριψε τὴν δημιουργία ἡλεκτρονικῶν ταυτοτήτων ἥδη ἀπὸ τὸ 1986. Ἔνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ νομικὰ σκεπτικὰ ἦταν τὸ ἔξῆς: «Τὸ νὰ ἀπαιτοῦμε ἀπὸ κάθε ἔνα πολίτη νὰ φέρει ἔναν κυβερνητικὸ ἀριθμὸ εἶναι ἄλλο ἔνα βῆμα πρὸς τὸ μονοπάτι τοῦ νὰ φερόμαστε πρὸς τὸν ἀνθρώπους ἀντιμετωπίζοντάς τους σὰν “ἐθνικὸ πόρο” δηλαδὴ “κυβερνητικὴ ἴδιοκτησία”, ἐνῶ ἡ φιλελεύθερη δημοκρατικὴ ὀπτικὴ πάντα ὑπῆρξε ὅτι ἡ κυβέρνηση εἶναι ἡ “ἰδιοκτησία” τοῦ λαοῦ!» [Law Society opposes Australia Card, Law Soc'y J., Ιούνιος 1986 καὶ Geoffrey de Q. Walker, *Information as Power: Constitutional Implantations of the Identity Numbering and ID Card Proposal*, Queensland L. Soc'y J., Ιούνιος 1986].

Τὸ κείμενο αὐτὸ δὲν θὰ ἥθελα νὰ σπείρει τὴν ἀναποφασιστικότητα καὶ τὸν φόβο. Εἰδικὰ γιὰ δοσους εἶναι Ὁρθόδοξοι ὑπενθυμίζω τὰ λόγια τοῦ γέροντα Κριστιάνου: «‘Ἡ Σέγκεν τελικὰ θὰ ἐπιβληθεῖ παντοῦ ἀλλὰ πάντα οἱ ἀνθρωποὶ θὰ συνεχίζουν νὰ σώζονται. Γιατὶ δὲν οἱ ποινὲς τοῦ πιστούς του θὰ τοὺς σκεπάσει ὁ Θεός...».

ΧΛΩΜΟΝ ΚΑΙ ΑΧΑΡΟΝ ΠΑΣΧΑ

‘Ο Άγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, δόμοῦ μετὰ τοῦ Θείου Υμνωδοῦ, Ιωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, συγκαλοῦν πᾶσαν τὴν κτίσιν πρὸς ἐπάξιον ἔορτασμὸν τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, γράφοντες συμφώνως: «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἔορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἔγερσιν Χριστοῦ...». Άφοῦ, ως δόμοφώνως ἔξηγει ὁ Χρυσόρειθρος τῆς Ὁρθοδοξίας ποταμός, «...σήμερον ἐπεκράτησεν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐφροσύνη εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Σήμερον αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων καὶ ὁ χορὸς τῶν οὐρανίων Δυνάμεων ἀγάλλονται διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων... Καὶ τὶ λέγω περὶ τῶν συνδούλων; Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων... ἐπιθυμεῖ ὅπως συνεορτάσῃ μεθ’ ἡμῶν. Άπο ποῦ εἴναι δὲ φανερὸν τοῦτο; Ἀκουσον αὐτοῦ: “Ἐπιθυμία ἐπεθύμησα τοῦτο τὸ Πάσχα φαγεῖν μεθ’ ὑμῶν” (Λουκᾶ κβ', 15)».

Ἐφέτος δῆμως ἐφάνη ως ἡ κτίσις νὰ μὴ συνεώρτασε μὲ τὸ ἡμέτερον Πάσχα, κατὰ προσταγὴν ἀσφαλῶς τοῦ Κυρίου αὐτῆς, καθότι παρὰ τὸν προκεχωρημένον Ἀπρīλιον, ὅλος ὁ οὐρανὸς τῆς Ἐλλάδος ἀπὸ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς μέχρι καὶ τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου ἐνεδύθη χλωμὸν καὶ βροχερὸν ἔνδυμα, ἔξεδηλώθη δὲ καὶ ϕῦχος χειμερινόν, ἀκόμη καὶ... μὲ χιονοπτώσεις εἰς τὰ ὄρεινά!!

“Ωστε ἐωρτάσθη φέτος «ἡ Λαμπρὴ» μὲ χλωμόν, καὶ ὅχι λαμπρὸν ὁρίζοντα!

Διατί;

Νομίζομεν, ὅτι πρόκειται περὶ οὐρανίου μηνύματος: περὶ συγκρατημένης ἐκδηλώσεως τῆς καθ’ ἡμῶν ἀγανακτήσεως τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατοικοῦντος. Διότι οἱ κάτοικοι τῆς ἀλλοτε ἀγιοτόκου Ἐλλάδος διαβιώνουν ἀνευ

τῆς πρὸς Θεὸν εὐλαβείας καὶ ἀφοσιώσεως.

Ἐλάχιστοι Ἐλληνες ἔορτάζουν τὸ Πάσχα θεοπρεπῶς. Ἐλάχιστοι κατανοοῦν καὶ βιώνουν τὸ βαθύτερον νόημά του. Ἀπαντες ἔχουν παραδοθεῖ εἰς τρόπον ζωῆς ἀντίθετον τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ. Κατὰ ταύτας τὰς ἡμέρας ἀπεκαλύφθη πάλιν ἡ ἀλλοτριωθεῖσα συνείδησις τῶν Ἐλλήνων, μὲ ἀφορμὴν τὸ περὶ ἐλευθέρας συμβιώσεως νομοσχέδιον: ἐνορχηστρωμένη ἐπίθεσις καθ’ δσων Νεοημερολογιτῶν ἐτόλμησαν νὰ εἴπουν τὴν αὐτονόητον ἀλήθειαν, ὅτι ἐλευθέρα συμβίωσις=πορνεία! Ο σαθρὸς καὶ ἀντιχριστιανικὸς βίος προστίθεται εἰς τὴν Οἰκουμενιστικὴν συνείδησιν, τὴν ὃποιαν οἱ πάντες ἔχουν πλέον ἐνστερνησθεῖ, ώς κάτι δῆθεν φυσικὸν καὶ ἀναγκαῖον, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν διαρκὴ καὶ μεγαλυτέραν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν! Άλλα καὶ μεταξὺ ἡμῶν τῶν γηγενῶν Ὁρθοδόξων δὲν ἐπικρατεῖ ἡ κατὰ Θεόν ἀγάπη, ἀλλὰ φιλονικία, ὑστεροβουλία καὶ ἐν γένει ἐμπάθεια.

Εἶναι ἀπολύτως φυσικόν, λοιπόν, ὁ δίκαιος Θεὸς νὰ ἀγανακτῇ καθ’ ἡμῶν καὶ νὰ τὸ δεικνύῃ μὲ πολλοὺς τρόπους, ώς π.χ. καὶ μὲ τὴν ἐκ πυρὸς καταστροφὴν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, εἰς αὐτὴν δῆλ. τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ὃπου ἡ γυμνότης καὶ ἡ ἀχαλίνωτος σαρκολατρεία κυριαρχεῖ ἀπ’ ἄκρης εἰς ἄκρην εἰς τὴν δύσμοιρον πατρίδα μας!

Ἀνάγκη μετανοίας, μετανοίας ἐναργοῦς καὶ συντόνου!...

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΘΟΛΙΚΟ-ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ !

Εἰς τὸ ὑπ’ ἀριθμ. 1729 (28-3-2008) φῦλλον τῆς ἐφημερίδος «Ὁρθόδοξος Τύπος» πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ Πάπας Βενέδικτος ΣΤ’ συνεφώνησεν μετὰ τῶν μουσουλμάνων θρησκευτικῶν ἡγετῶν διὰ μίαν κατ’ ἔτος συνάντησιν κατὰ τὸν μήναν Νοέμβριον, πρὸς σύσφιγξιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο θρησκειῶν. Ο Πάπας ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ πρώτη καθολικο-μουσουλμανικὴ σύνοδος (!!!) θὰ διεξαχθῇ ἀπὸ τὴν 4ην ἔως τὴν 6ην Νοεμβρίου.

Κάθε Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὁ Θεὸς τῆς ἀλλοκοτης αὐτῆς συνόδου δὲν εἴναι ὁ Θεὸς τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλ’ ἔνας καινὸς καὶ κενὸς «θεός», ὁ ὄποιος «βολεύει» ἀπὸ τὴν μίαν τοὺς χριστιανομάχους μουσουλμάνους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην τὰ ἴμπε-

ριαλιστικά σχέδια τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης διὰ πρωτοκαθεδρίαν ἔναντι ὅλων τῶν ἄλλων θρησκειῶν...

Θὰ ἀναρωτηθῇ -ἰσως- κάποιος: Τὶ ἀφορᾶ ἡμᾶς τὸ τὶ ἐπιδιώκει ὁ Πάπας; Καὶ διατὶ ἀσχολούμεθα;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλὴ καὶ συνάμα τραγική: Οἱ ψευδορθόδοξοι νεοημερολογίται ἥγεται ἐπίσκοποι τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τυγχάνουν συνεργάται τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὰ ἀντίχριστα σχέδιά του, ἀναγνωρίζοντες -σὺν τοῖς ἄλλοις- τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα ὡς κανονικοῦ ἐπισκόπου, πρώτου δηλαδὴ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ ἐπιδιώκοντες πλήρη καὶ ἐμφανῆ ἔνωσιν μετ' αὐτοῦ. Τοιουτοτρόπως καθίστανται καταπατηταὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς μιᾶς καὶ μόνης ἀληθοῦς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πῶς εἶναι δυνατὸν οἱ Ἅγιοι καὶ Ὄμολογοταὶ τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ καταδικάζουν τοὺς λατίνους διὰ τὰς βλασφήμους δογματικάς των πλάνας, καὶ οἱ σημερινοὶ «ὅρθόδοξοι» νὰ τοὺς ἀποκαλοῦν ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀναγνωρίζουν ὡς ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας; Μήπως οἱ Ἅγιοι ἦσαν φανατικοί, ὅπως ἴσχυρίζονται οἱ παπικοί καὶ οἱ νεοημερολογίται-οἰκουμενισταί; Μήπως οἱ ὡς ἄνω ρασσοφόροι διὰ νὰ ἀποκρύψουν τὴν ἀποστασίαν των, «διὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου» τιμοῦν μὲν τοὺς ὅμολογητὰς Ἅγιους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ’ οὐσιαστικῶς προδίδουν αὐτούς, ἀκυρώνοντες διὰ τῶν προδοτικῶν πράξεών των δλας τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἅγίων Συνόδων, αἱ ὁποῖαι ἀφορίζουν τοὺς αἱρετικοὺς παπικούς καὶ ἀπαγορεύουν τὰς συμπροσευχάς μετ' αὐτῶν;

Ἡ προδοσία τῆς Πίστεως εἶναι ἐμφανῆς: ὅχι μόνον εἰς τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Πατριάρχας καὶ Ἀρχιεπισκόπους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ λαόν. Διότι, συνεχίζοντες ἀπρόσκοπτα καὶ χωρὶς οὐσιαστικὴν φωνὴν διαμαρτυρίας τὴν μυστηριακὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν αἱρετικῶν ἐπισκόπων, συμπορεύονται εἰς μίαν αἱρετικὴν ἀτραπόν, ὀδηγοῦσα εἰς ἀπώλειαν ψυχικήν. Ὡσὰν τὸν Ἰούδαν -ο δοποῖος ἐνῷ ἐγνώριζεν διὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ποῖος ἦτο, προειμησεν τὰ τριάκοντα ἀργύρια καὶ παρέδωκεν Αὐτὸν εἰς τὸν Ἐβραίους- οὕτως, καὶ οἱ σημερινοὶ μισθωτοὶ ποιμένες τῆς κρατικῆς ἐκκλησίας, κωφεύοντας καὶ ἐθελοτυφλοῦν ἐνώ-

πιον τῆς νέας σταυρώσεως - τῆς προδοσίας τῆς Πίστεως.

Ἐνεκα τοῦ μισθοῦ ἀφήνουν τοὺς πάσης φύσεως αἱρετικοὺς νὰ δροῦν ἐλευθέρως καὶ νὰ διασπείρουν τὸ πνευματικὸν αὐτῶν δηλητήριον. Ἀκόμη καὶ πράκτορα-«ἱερέαν», ὁ δοποῖος κηρύττει ἐναντίον τῆς ἐλληνικῆς Μακεδονίας, ἀφήνουν ἐλεύθερον νὰ ἀποστέλλει ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς Ἐλληνας ἐπισκόπους τῆς Βορείου Ἐλλάδος, διὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς Μητροπόλεις των, διότι αὗται -καθὼς λέγει- ἀνήκουν εἰς τοὺς αὐτοαποκαλουμένους «μακεδῶνες» - σκοπιανοὺς «ἐπισκόπους»!

Μὲ τοιαύτην ἀνοχὴν εἰς ἀντιχριστιανικὴν καὶ ἀνθελληνικὴν προπαγάνδαν, ἐκπλήττει ἡμᾶς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ μόνοι οἱ δοποῖοι ἐνοχλοῦν τοὺς Οἰκουμενιστὰς εἶναι οἱ ἀδιαμφισβήτητοι πατριώται καὶ ἐπιμένοντες εἰς τὴν καθαρὰν Διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Μήπως διότι διαφαίνεται ἡ διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν ποιμένων, καθὼς λέγει καὶ τὸ ἀφευδὲς στόμα τοῦ Κυρίου, ὅτι «οὐδὲ μισθωτὸς (ποιμήν)... οὐκ ὡν ποιμήν» (Ἰωάν. 1, 12).

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ, ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

Ο «Ὀρθόδοξος Τύπος» (φ. 1731, 11-4-2008) φέρει δύο σημαντικὰ ἄρθρα, ἐκ τῶν δοπίων τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκδήλωσιν, ἡ ὁποίᾳ ἔλαβε χώραν τὴν 12ην Απριλίου εἰς τὴν κρατικὴν Μητρόπολιν Δημητριάδος τοῦ κ. Ἰγνατίου, τέκνου τοῦ πρ. Πειραιῶς κ. Καλλινίκου καὶ διαδόχου τοῦ ἀποθανόντος Χριστοδούλου εἰς τὸν θρόνον τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδήλωσιν διμίλησεν ὁ Πάστωρ τῆς «Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας» Dagmar Heller, μὲ θέμα: «Κοινωνία μεταξὺ τῶν διηρημένων Χριστιανῶν»!

Τὸ ὡς ἄνω ἄρθρον εἰς συνδυασμὸν μὲ τὸ ἔτερον, καταδεικνύουν ὅτι τὸ μικρόβιον τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ θρησκευτικοῦ προσώπου τῆς παγκοσμιοποιήσεως δηλαδὴ, ἔχει τὰ πλοκάμια του ἀπὸ πατριάρχας ἔως τοὺς ἐπισκόπους τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν.

Εἰς τὸ 2ον ἄρθρον, λοιπόν, παρουσιάζεται ἡ αἱρετικὴ διμιλία τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινούπολεως κ. Βαρθολομαίου, ἡ ὁποῖα ἐξεφωνήθη τὴν 17ην Φεβρουαρίου '08 εἰς τὸν καθε-

δρικὸν ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἐν Γενεύῃ, ἐπὶ τῇ ἔορτῇ τῶν 60 ἑτῶν τῆς ἰδρύσεως τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.). Ὁ ὡς ἄνω λόγος τοῦ κ. Βαρθολομαίου μνημονεύει τὴν ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἡ ὁποίᾳ ἦτο ἡ ἀπαρχὴ τῆς προδοσίας... Εἰς αὐτὴν τὴν ἐγκύκλιον γίνεται λόγος περὶ ἀλλαγῆς τοῦ ἴσχυοντος ἔως τότε ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἵνα δύνανται ὅπως ἐορτάζουν ἀπὸ κοινοῦ ὅλαι αἱ «ἐκκλησίαι» (καθολικοί, ὁρθόδοξοι, εὐαγγελικοί, πεντηκοστιανοί, κ.λ.π.) τὰς χριστιανικὰς ἐορτάς. Οὕτως διαφεύδει ὁ ἔδιος ὁ κ. Βαρθολομαίος ὅσους ἔγραψαν καὶ γράφουν, ὅτι οἱ «Παλαιοημερολογίται» ἀνευ λόγου ἔμειναν ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ συκοφαντοῦν αὐτοὺς ὅτι ἔσχισαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπεκόπησαν ἐξ Αὐτῆς, λησμονοῦντες τὰ λόγια τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὅτι ὁ καινοτομῶν καθίσταται σχισματικός (καὶ οὐχὶ οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ πατροπαράδοτον ἐορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐμμένοντες πιστοὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τῶν τριῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ 1583, 1587 καὶ 1592, αἱ ὁποῖαι καταδικάζουν τὸ γρηγοριανόν-νέον ἡμερολόγιον ὡς καινοτομίαν καὶ κατασκεύασμα τοῦ πάπα).

Συγκεκριμένα, ὁ κ. Βαρθολομαίος ἔκαμε μνείαν τοῦ ἔργου τῶν προκατόχων του ἀρχίζων ἀπὸ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἡ ὁποίᾳ ἔκαμε ἔκκλησιν πρὸς τὰς «ἀπανταχοῦ ἔκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» διὰ νὰ ἀπαρτίσουν τὴν κοινωνίαν τῶν ἐκκλησιῶν. Ἐνθυμηθῆτε δέ, ὅτι τὸ ἔτος 1919, ἐν ἔτος μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ἡ ἀνθρωπότης εἶχεν ἀπαρτήσει τὴν «Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν» ὡς ἀντίβαρον εἰς τὸν προηγηθέντα πόλεμον. Καὶ ἐπειδὴ κάθε πολιτικὴ πρωτοβουλία -ἰδιαιτέρως παγκοσμίου ἐμβελείας- ἀπαιτεῖ καὶ τὸ θρησκευτικὸν αὐτῆς δεκανίκι, ἐσύρθη πρῶτον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως εἰς αὐτὸν τὸ «παιχνίδι» τῆς παγκοσμιοποίησεως.

Ἀργότερον, ἡ «Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν» μετετράπη τὸ ἔτος 1946 εἰς «Οργανισμὸν Ἕνωμένων Ἐθνῶν» («Ο.Η.Ε.»), καὶ ἡ πολυπόθητος θρησκευτικὴ αὐτῆς ἐκφρασις-ἔκδοσις ἐπραγματώθη τὸ 1948 μὲ τὴν ἵδρυσιν τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν». Καὶ οἱ δύο ὀργανισμοὶ ἀπεργάζονται τὴν ἐπι-

βολὴν μιᾶς δῆθεν δημοκρατικῆς κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κυριαρχεῖ οὐσιαστικῶς ὁ ἀποχρωματισμὸς τοῦ ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ στοιχείου κάθε κράτους καὶ ἡ λήθη τῆς ἴστορίας.

”Ηδη, ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἐορτολογίου τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔτος 1924, ὁ πιστὸς -καὶ διὰ μερικοὺς ἀγράμματος- λαός, διέβλεψεν τὸν κίνδυνον καὶ παρέμεινεν σταθερὸς εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. ”Ἄς φέρωμεν ὡς παράδειγμα τοὺς Ἐλληνας τῆς Ἰταλίας, οἱ ὁποῖοι σήμερον τυγχάνουν ὅλοι παπικοὶ καὶ δὲν ὅμιλοῦν πλέον τὴν ἐλληνικήν. ”Ἐκαμαν τὸ λάθος καὶ ἐδέχθησαν τὸ 1582 τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον, ὡς δῆθεν μὴ ἔχον κινδύνους. Αὐτὸς ἥρκησεν - ὅπως ἡ ἴστορία διδάσκει- νὰ ἀπωλέσουν κάθε ἐπαφὴν μὲ τὴν μητέρα Ἐλλάδα καὶ τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανισμόν. Ἀποτέλεσμα; Κατέληξαν ὀπαδοὶ τοῦ Πάπα, καὶ χριστιανοὶ ὅπως τοὺς ἥθελε ὁ Πάπας.

Αὐτὸς τὸ ὁποῖον σώζει, πρὸς τὸ παρόν, τὴν Ἐλλάδα ἀπὸ τὴν γκρίζα πραγματικότητα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (συμφώνων καὶ μὲ δηλώσεις πανεπιστημιακοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Α.Π.Θ) εἶναι τὸ λεῖμα τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι φαινομανικῶς διατηροῦν -ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐδὼ καὶ αἰώνας- τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον, ὅμως ὅπισθεν αὐτοῦ κρύβεται ἡ θέλησις διὰ ἐμμονὴν εἰς τὴν πιστὴν τήρησιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Πατερικῶν ἐντολῶν. ”Ἀλλωστε, καὶ οἱ Ἐλληνες ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι ἥκολούθησαν ἀφελῶς τὴν καινοτομίαν τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου, δὲν ἐφαντάζοντο ὅτι οἱ διάδοχοί των θὰ ἔφθανον περαιτέρω εἰς τὴν προδοσίαν τῆς Ὁρθοδοξίου Πίστεως. Δὲν ἐφαντάζοντο, ὅτι τὸ ἔτος 2008 οἱ Πατριάρχαι, Ἀρχιεπίσκοποι καὶ λοιποί, ἄλλοι θὰ συνεπροσεύχοντο μὲ Ἐβραίους πρὸς ἔναν «θεὸν» ἀόριστον (ἐκτὸς τοῦ Χριστοῦ βεβαίως διὰ νὰ μὴ θιγοῦν οἱ Ἐβραῖοι), καὶ ἄλλοι θὰ ἀνεγνώριζον τὸν Πάπαν ὡς πρῶτον ἐπίσκοπον καὶ ἀλάθητον, καθὼς συνεφώνησαν οἱ ἐξ ὁρθοδόξων οἰκουμενισταί-νεοημερολογίται εἰς τὴν Ραβένναν.

Βλέπετε τὸ πῶς μία δῆθεν ἀθῶα ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου ἐπιφέρει 1000 δεινά; Τὸ 1924 ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου· τὸ 1928 οἱ νεοημερολογίται κληρικοὶ μετατρέπονται εἰς μισθωτοὺς ὑπαλλήλους· τὸ 1948 -ἐφόσον ἐξέλειπεν πλέον ἡ ὁρθόδοξος συνείδησις- συνιδρύουν τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν

Έκκλησιῶν», ώστα νὰ ὑπῆρχον πολλαὶ ἔκκλησίαι καὶ οὐχὶ μία Ἐκκλησία ὅπως ἔκφραζεται εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως· τὸ 1965 ἐπισήμως «ἄδρουν» τὰ ἀναθέματα τῶν παπικῶν καὶ ἀναγνωρίζουν τὴν παπικήν, κρατικὴν ὄντοτητα τοῦ Βατικανοῦ ὡς ἔκκλησίαν Χριστοῦ(!!!)· καὶ τώρα πλέον, οἱ φευδορθόδοξοι δὲν ἀναφέρουν τὸ ὄνομα «Χριστὸς» καὶ «Θεοτόκος» εἰς τὰ διαχριστιανικὰ καὶ διαθρησκειακὰ συνέδρια, διὰ νὰ μὴν θιγοῦν οἱ αἵρετικοὶ προτεστάνται, οἱ ἑβραῖοι, οἱ μουσουλμάνοι καὶ οἱ λοιποὶ ἀδελφοί των...

Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ κ. Βαρθολομαῖος καὶ οἱ λοιποὶ ἀκόλουθοι τῆς αἵρεσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διατείνονται ὅτι ὅμοιογον Ὀρθοδόξιαν εἰς τὴν Εύρωπην!!

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΚΑΣΣΙΜΗ ΕΙΣ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ἡ εἰδησις ὅτι ὁ κ. Κασσίμης ἐπεσκέψθη τὸ Ἀγιον Ὄρος (βλ. «Ὀρθ. Τύπος», φ. 1731, 11-4-08), καὶ συγκεκριμένα τὰς Ἱερὰς Μονὰς Βατοπεδίου, Χιλανδαρίου, Ἰβήρων καὶ Μ. Λαύρας, διὰ νὰ συναντήσῃ διαφόρους ἡγουμένους καὶ μέλη τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, φέρει εἰς ἡμᾶς καὶ πάλιν κατὰ νοῦν, ὅτι ὁ ὡς ἄνω κύριος ἦτο παρὸν κατὰ τὴν παραβίασιν τῆς κλειδαριᾶς τοῦ κονακίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου. («Ἡ λαθος ἐνθυμούμεθα;»)

Καλὸν θὰ ἦτο λοιπὸν -ἔφοσον γνωρίζει διὰ τὸν διωγμὸν τῶν ζηλωτῶν πατέρων, διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν εἰσόδου ἰατροῦ καὶ τροφίμων εἰς τὴν Μονήν- νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ζηλωτὰς ἀγιορείτας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, διὰ νὰ ἵδῃ τὸ πῶς διάγουν τὸν βίον των, ἄνευ ἐπαρκοῦς τροφῆς καὶ ἐλλείψει φαρμάκων· πρᾶγμα τραγικόν, ἰδιαιτέρως διὰ τοὺς ἡλικιωμένους. Βεβαίως, ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου, δὲν διαθέτει πολυτελεῖς σουΐτας πρὸς διαμονὴν ἐπιφανῶν προσώπων, ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ πολιτικὸς ἄνδρας, ὡς ἔκλεγμένος λαῖκὴ θελήσει, φροντίζει διὰ τοὺς κακῶς διωκωμένους Ἐλληνας... καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς κοσμικὰς πολυτελεῖς ἀνέσεις... Περισσότερον, νομίζομεν, θὰ τὸν ἐνδιέφερε νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τὸ ὅτι οἱ ζηλωταὶ πατέρες διώκονται, διότι δὲν ἀναγνωρίζουν τὸν πατριάρχην Βαρθολομαῖον ὡς ὁρθόδοξον ἐπίσκοπον. Καὶ πῶς, ἄλλωστε, ἔφοσον ὁ κ. Βαρθολομαῖος δὲν ἀκολουθεῖ τὴν εὐαγγελικὴν καὶ πατερικὴν Ὀρθόδοξον Διδασκαλίαν, ἀλλ᾽

ἀντιθέτως, κηρύττει «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» αἵρεσεις πολλαπλάς!

ΠΑΠΙΚΟΣ «ΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΦΛΗΝΑΦΟΣ»

Τὸ παπικὸν περιοδικὸν «Ἀνοιχτοὶ ὁρίζοντες» (τ. 1050, σελ. 35), σχολίασεν τοὺς πιστούς, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἔκλογῆς νέου Ἀρχιεπισκόπου διὰ τὴν κρατικὴν ἔκκλησίαν, προέβαλλον ἐνα πανῶ μὲ σύνθημα: «Ἐύχόμαστε ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος νὰ εἶναι Ἀντιοικουμενιστής».

Οἰκουμενιστής σημαίνει ὀπαδὸς τῆς αἵρεσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὅποια πρεσβεύει καὶ διακηρύττει τὴν ἐνωσιν ὅλων τῶν λεγομένων ἔκκλησιῶν εἰς μίαν, μὲ ἀρχὴν τὸν ἐκάστοτε Πάπα τῆς Ρώμης... Ἐπειδὴ οἱ ὡς ἄνω πιστοί ἐγνώριζον τὰ αἱρετικά-οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τοῦ ἀποθανόντος νεοημερολογίτου ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, εὐχήθησαν ὅπως ὁ ἐπόμενος εἶναι ὑπὲρ τῆς ἀμολύντου Ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ ἀντικείμενος εἰς σχέσεις μὲ τὸ Βατικανό.

Τὸ ὡς ἄνω γεγονός, λοιπόν, τὸ σχολιάζει εἰρωνικῶς τὸ ἐν λόγῳ παπικὸν περιοδικόν, λέγον: «Τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἰ. Σύνοδος τῆς ἔκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπικαλούμενη τὸ Ἀγιο Πνεῦμα, προχωροῦσε στὴν ἔκλογὴ νέου ἀρχιεπισκόπου, ἐνα ἄλλο πνεῦμα (ὑπονοώντας εἰρωνικῶς τί; τὸ δαιμονικόν; ἡ τὸ γνήσιο χριστιανικό;) ἔκανε τὴν παρουσία του, κάποιοι σήκωσαν ἐνα πανώ... (μὲ τὸ ἐν λόγῳ σύνθημα). Τὸ ἔρωτημα (τοῦ περιοδικοῦ) εἶναι τὸ ἔξης: Τὸ σήκωσαν γιὰ νὰ τὸ δοῦν οἱ Μητροπολίτες ἡ τὸ Ἀγιο Πνεῦμα;»

Ἄντιλαμβάνεται, βεβαίως, καὶ ὁ πλέον ἀσχετος, ὅτι ὅταν εἰς τοὺς ἀστεϊσμούς του περιλαμβάνει ὁ σχολιαστὴς τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὀλίγην σχέσιν ἔχει μετ' Αὐτοῦ, ἡ καθόλου, ἡ οὐχὶ σοβαράν... Κανεὶς δὲν χρησιμοποιεῖ ἀστεῖα ἐπιχειρήματα ἐμπλέκοντας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ματαίω εἰς ματαίους συλλογισμούς, προκειμένου νὰ βάλλῃ ἐναντίον χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι δὲν συμφωνοῦν μαζί του· ἐκτὸς ἐὰν τὸ περιοδικὸν μετονομασθῇ εἰς «ἀνοιχτοὶ ὁρίζοντες μόνον ἐὰν συμφωνοῦμε». Ἐὰν εἰς μίαν διαφωνίαν, ὁ οἰοσδήποτε εἰρωνεύεται, τότε τοῦ λείπει ἡ παιδεία, ἡ σοβαρότης, ἡ βεβαιώτης... ἡ φωτιστικοῦ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἐὰν γράφωμεν λανθασμένα, παρακαλῶ διορθώσατέ μας. Μὲ ἀγάπην Χριστοῦ...

Ἐπιμέλεια:
Ἱερομόναχος Καλλίνικος Κελεπούρης

Ο Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ὄλυμπου κ. Νεκτάριος, εἰς τὰ πλαίσια τῶν ποιμαντικῶν αὐτοῦ δραστηριοτήτων, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Παναγίας Παντανάσσης Ἁγίας Πετρουπόλεως, ἔχειροτόνησεν τὴν 3ν Δεκεμβρίου 2007 τὸν εὐλαβέστατον π. Στέφανον

Ούσατσιδβ ἀπὸ τὴν Πένζα, εἰς διάκονον. Τὴν δὲ ἐπομένην, 4ην Δεκεμβρίου, προήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν δεύτερον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης.

25η Μαρτίου. Ἐπὶ τῇ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἐπανηγύρισεν ὁ φερώνυμος Ἱερὸς Ναὸς παρὰ τὴν Νίκαιαν Ἀττικῆς.

Συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς πανηγύρεως, ἀφ' ἐσπέρας ἐπραγματοποιήθη ὁ μεγαλος τῆς ἑορτῆς Ἐσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν

καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, παρουσίᾳ τοῦ τοπικοῦ Ἱεροῦ ακλήρου καὶ εὐσεβῶν πιστῶν.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς καὶ ἐνῷ ἐψάλλῃ ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἐτελέσθη ἡ τῆς πανηγύρεως Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὁ ὅποιος ἐξεφώνησεν καὶ ἀνάλογον μὲ τὴν περίστασιν ἑορταστικὸν κήρυγμα.

16 Ἀπριλίου. Τὴν Τρίτην τῆς Διακαινησίμου τοῦ Πάσχα, καθ' ἣν κατὰ τὸ εἰωθὸς ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ ἑορτάζει τὰ θαυμάσια τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης Πορταϊτίσσης, ἐπανηγύρισεν τὸ

πρῶτον δὲ νεόδμητος Ἱερὸς ναὸς τῆς Παναγίας Πορταΐσσης Ἀχαρονῶν.

Ἄφ' ἐσπέρας ἐψάλλῃ κατὰ τὴν τάξιν δὲ Μέγας Πανηγυρικὸς Ἐσπερινὸς, τῇ ἐπιστασίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Μακαρίου, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε χώραν ἡ λιτάνευσις τῆς ἑορταζούσης Θεομητορικῆς Εἰκόνος εἰς τὸ περιβάλλοντα τὸν ναὸν χώρον μετὰ ἔξαιρέτου λαμπρότητος.

Τὴν πρωΐαν ἐτελέσθη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου τῆς ἑορτῆς, καθὼς καὶ ἡ πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία. Τῶν ἱεροπραξιῶν ἡγγήθη καὶ πάλιν δὲ Μακαριωτάτος, δὲ ὅποιος μετὰ ταῦτα ἀπηγύθυνε σχετικὴν μὲ τὴν ἑορτὴν ὁμιλίαν πρὸς τοὺς συρρεύσαντας πιστούς.

20η Απριλίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτου, ἐπανηγύρισεν καὶ ἐφέτος ἡ ὁμώνυμος ἀνδρώα Ἱερὰ Κοινοβιακὴ Μονὴ παρὰ τὸ χωρίον Ἀνυδρον Στυλίδος, κτίτωρ τῆς ὅποιας τυγχάνει δὲ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος καὶ Καθηγούμενος δὲ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Ἀθανάσιος, δὲ ὅποιος ἦγεν ἐν ταυτῷ καὶ τὰ δόνομαστήριά του.

Διὰ συνεισφορὰν
εἰς τὰς οἰκονομικὰς
ἀνάγκας τοῦ
Ἱεροῦ ἄγωνος,
ὁλοθύμως
ἀνταπεκρίθησαν
οἱ κάτωθι:

Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος	500€
Τ. Μονὴς Ἅγιας Σκέπης / Μπογιάτι Αττικῆς	300€
κ. Ιορδάνης Γαλανίδης / Τρίλοφος	40€
κ. Ιωάννης Σβιτζγος / Αγρίνιον	30€

Κατὰ τὴν προβλεπομένην τῆς μοναστηριακῆς τάξεως, ἀφ' ἐσπέρας ἐπραγματοποιήθη ὁ Μέγας Ἐσπερινὸς μετ' Ἀρτοκλασίας, χοροστατοῦντος τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος κ. Μακαρίου.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτίου ἡμέρας ἐψάλλῃ ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου, δὲ ὅποιος ἐν συνεχείᾳ προέστη εἰς τὴν τέλεσην τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Ἀγιωτάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου, Φιλίππων κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

Τελουμένης τῆς Θείας Λειτουργίας, δὲ Μακαριωτάτος προέβη εἰς τὴν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν καὶ προαγωγὴν τοῦ ἱερολογιώτατου Ἱεροδιακόνου π. Νήφωνος Βουκελάτου, δὲ ὅποιος ἀποτελεῖ πνευματικὸν ἀνάστη-

μα καὶ μέλος τῆς Ἱερᾶς ἀδελφότητος, ἡ δόπια τελεῖ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰωακείμ Εύαγγελάτου.

Τῶν ἐν γένει ἱεροπραξιῶν ἐπηκολούθησεν πλούσια τράπεζα ἐδεσμάτων, προσφερομένη ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος τῆς πανηγυριζούσης Ἱερᾶς Μονῆς, πρὸς ἅπαντας τοὺς παρευρισκομένους πανηγυριστάς.

Δοξολόγιο τῶν δύναντος τῆς ἀρίστης καὶ
μεγάλης Κυριότητος τοῦ Πάσχα.
Ἐντὸς πᾶς ἀ-

ναοτάσσεις ἡμέρα, καὶ χα—
μημυνθώμεν τῇ πανήγυρε,
καὶ ἐλλήσσονται περιπτεράσια.
Εἰπεῖσθε ὅδε λόφοι, καὶ τοῖς
ισβοῦσιν τίμας. Συγχωρήσωμε
πάντα τῇ ἀναστάσει, καὶ σύτῳ βοηθήσουμεν.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, πανάτῃ πάντων
πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμοσιν, γνών
χαρίσαμενος.